

RRËNJËT E QIELLIT
The Roots of Heaven

THOUGHTS ON JETON KELMENDI

Kelmendi is an extraordinary baptizer of the word and the powerful artistic thought.

*Dr. Richard A. Brosio, University of Michigan
Professor Emeritus, USA*

The poetry of the Kosovar poet Jeton Kelmendi embodies this kind of expression. On one hand, he has endured the sorrowful history of his country and family. On the other, he has achieved significant academic success, enabling him to explore the essence of life, the meaning of love, and the vision of the future. His love encompasses his homeland, birthplace, relatives, and friends. His poetry reveals that the Kosovo conflict at the end of the 20th century caused a turmoil of war and post-peace reflection, recalling the sorrow of that period.

*Prof. Dr. Lee Kuei-shien, Taiwan
Nobel Prize Candidate*

Certainly, Jeton Kelmendi is a testament to destiny, rooted in the biography of words, which is the soul of the poet, a bearer of fate. Yet, there is a tension between him and the external world—a collision, judgments that the son of Illyria does not shy away from, for whom the homeland is earthly admiration.

Suren Abrahamyan, Yerevan, Armenia

This poet encapsulates everything within himself so that it is not left to oblivion. For him, forgetting comes from the outside, not from within.

Poet Heba Essam, Egypt

When reading Jeton Kelmendi's poetry, one must pay close attention to grasp it, as it is the work of a master—a leading European poet of our time.

Poet and Literary Critic Rasem Al-Madhoon, Syria

Jeton Kelmendi begins poetry with the power of silence. Reading his work gives the impression that his poetic universe does not align with our enthusiasm; it cannot be supported by our preconceptions. The reflection in his swift verses prompts a phenomenological agreement with his eloquent lines, compelling us to interpret them within ourselves before translating them.

Dr. Saso Ognanovski, Macedonia

The poet Kelmendi impresses with his ability to speak of one thing and then, by the end of the poem, reveal it to be about something else entirely. This approach pervades his collections, giving his poetry a distinctive character.

Academic Prof. Dr. Khazal Almajidi, Iraq

Currently, Jeton Kelmendi is the most translated Albanian poet into foreign languages. He smiles with others' lips, cries with others' tears. His poetry seems to address a singular reader, as if speaking to the world about his time, his experiences, and his beloved since the beginning of existence or for centuries to come.

Academic Prof. Dr. Nicolae Dabija, Moldova

Profoundly lyrical, Kelmendi's poetry strives to recreate an epic universe, capturing a time rediscovered and connected with spiritual yeast, inundated by words. Jeton Kelmendi is a distinguished European author of our time, whose poetic creativity is complex yet distinctly stands apart from postmodern intellectualist tendencies. His poetry highlights a robust ethos of folk traditions, an existential morality, and a transcendence of the Self, creating an imaginary homeland outside time and an ideal yet melancholic woman, culminating in the Word itself.

Prof. Dr. Dmytro Tchystiak, Kyiv, Ukraine

"Jeton Kelmendi embraces a 'Direct' poetry that avoids over-reliance on metaphors or obscure sources to express its meaning. Perhaps due to his experiences in Kosovo's struggle against Serbia at the end of the last century, his poetry ferments a profound sense of humanism and dignity. In summary, it's a poetry that requires no erudite decryption or esoteric interpretations—just read and enjoy."

Jorge Oscar Bach, Argentina

Jeton Kelmendi is a poet of unending desire, love, and hope. The people and things he cherished most have been lost, yet his longing for them is so intense that they permeate his dreams.

Craig Czury, USA

Kelmendi's world of love is filled with symbols. The poet dwells more in the abstract than the concrete, in space rather than constructed reality. He is a modern Odysseus who explores the depths of life and love. Kelmendi constantly remembers an immense beauty, expanding and eternalizing it.

Stanisław Stanik, Poland

On the threshold of his artistic maturity, Jeton Kelmendi has enriched Europe's poetry—so often selfish and globalized—with his exquisitely chiseled verse, interrogative meditations on humanity and the planet, and a celebration of love, emotion, and beauty. These qualities reside in each of us, waiting for the poet to bring them into the light through words born of his flesh and blood.

Academic Ion Deaconescu, Romania

It can be said that Jeton Kelmendi's poetry is one of duality, navigating between two waters: the self and its double, feelings and rhetoric, reason and its absence, love and war. This linguistic endeavor seeks to reconcile these oppositions.

*Nicole Laurent-Catrice, France
Writer and Translator*

While Jeton Kelmendi is distinguished for his prolific and multidimensional artistic creativity, poetry remains his most cherished discipline. His verse combines authentic poetry with inventive expressions that transmute social events into verbal art, enhanced by the picturesque landscapes of Rugova and the mesmerizing echoes of waterfalls cascading from the towering peaks of the Accursed Mountains.

Prof. Shyqri Nimani, Pristina

Dr. Jeton Kelmendi's poetry possesses freshness, sensitivity, and rich creativity, offering a liberating image of the indomitable human spirit and resilience. His sensitivity toward love is remarkably extraordinary.

Pramila Khadun, Mauritius

Creativity knows no bounds, no hesitation, and no predetermined reliability. It offers only clarity amidst existing pessimism. I am thrilled to write my thoughts about Dr. Jeton Kelmendi, a distinguished poet based in Brussels, Belgium.

*Dr. Rajdeep Chowdhury
Academic, Writer, and Editor, India*

RRËNJËT E QIELLIT

The Roots of Heaven

Written & Translated by

Jeton Kelmendi

Cross-Cultural Communications
Merrick, New York
2025

Origin Poetry & Translation Copyright © 2025 by Jeton Kelmendi

All rights reserved. No part of this book may be used or reproduced, in any form, without permission from the publisher, unless by a reviewer who wishes to quote brief passages, or when the author has given specific limited permission in writing

Inquiries about *Because You Love* should be addressed to:

Cross-Cultural Communications
Stanley H. Barkan, Editor/Publisher
239 Wynsum Avenue
Merrick, New York 11566-4725 USA
Tel: (516) 868-5635 / Fax: (516) 379-1901
cccpoetry@aol.com
cccpoetry.com

Library of Congress Control Number: **TBA**
ISBN 978-0-89304-596-8

Cover art:
NEW SKY 18" x 24" acrylic on canvas ©Mia Barkan, 2021
First Edition
Printed in the Brussels, Belgium

A PRAY FOR THE WORLD, PEACE

Every time a person dies, the earth trembles in pain,
A life departs, and humanity shrinks a little more.
It's not just hearts that are left wounded,
It's the shared spirit of people that falters.
Oh world, don't close yourself in forgetfulness, give us more light.

Please, world, love peace more, do not give in.
War divides you, wounds you, destroys you mercilessly.
True heroes don't hold weapons in their hands,
They hold words, hope, and stop the evil.
They are the ones who sow calm, not the fire that kills.

Why don't you follow the example of Mother Teresa, oh world?
She sowed peace and reaped only love.
Not war, because war only sows pain,
And the earth becomes an arena of tears, lost souls.
Cultivate kindness, not the division that destroys being.

Please, stop the wars in Gaza, in Ukraine,
In every corner where flames burn innocent lives.
Stop the bombs, stop the hatred that feeds destruction,
Do not let the tears become an endless river.
You have the power to be the beginning of new hope.

NJË LUTJE PËR BOTËN, PAQE

Saherë që vdes një njeri, toka dridhet në dhembje,

Një jetë shkon, e njerëzimi zvogëlohet për pak.

Nuk janë vetëm zemrat që mbeten të plagosura,

Është fryma e përbashkët e njerëzve që lëkundet.

Oh botë, mos u mbyll në harresë, na jep më shumë dritë.

Të lutem botë, duaje më shumë paqen, mos u dorëzo.

Lufta të ndan, të lëndon, të shkatërron pa mëshirë.

Heronjtë e vërtetë nuk mbajnë armë në lartë,

Ata mbajnë fjalën, shpresën, e ndalin të keqen.

Janë ata që mbjellin qetësinë, jo zjarrin që vret.

Pse nuk merr shembull nga Nëna Terezë, o botë?

Ajo mbolli paqe dhe kornte vetëm dashuri.

Jo luftë, sepse lufta mbjell vetëm dhembje,

E toka bëhet arenë lotësh, shpirtash të humbur.

Kultivo mirësinë, jo ndarjen që vret qenien.

Të lutem, ndali luftërat në Gaza, në Ukrainë,

Në çdo cep ku flaka djeg jetët e pafajshme.

Ndali bombat, ndali urrejtjen që ushqen shkatërrimin,

Mos lejo që lotët të bëhen lumë pa fund.

Ti ke forcën të jesh fillimi i shpresës së re.

I, who have seen the shadow of death and the taste of war,

I know what loss means, I know what fear is.

But peace too has a fragrance that no one forgets.

Please, become a world with a gentle and calm heart,

Amen to a tomorrow filled with light, not darkness.

Pristina November 24, 2024

Unë, që kam parë hijen e vdekjes dhe shijen e luftës,

E di çfarë do të thotë humbja, e di ç'është frika.

Por edhe paqja ka një aromë që askush s'e harron.

Të lutem, bëhu botë me zemër të butë e të qetë,

Amin për një të nesërme me dritë, jo errësirë.

Prishtinë me 24 Nëntor 2024

THE PATH OF DESIRES

Within me lies a path, a hidden road,
Where life's events pass like the wind.
The eye of this man, a silent witness,
Sees stories that speak, that fade, that leave traces.
Dreams once made their nest there,

Breezes of courage and storms of fear
Crossed the roads of this vibrant life,
Like the invisible footsteps of time moving forward.
Along this path, every day they pass—
Desires tied to the fate of the homeland,

Others tangled in the map of pain,
Stories that never fade, wounds that never heal.
To the path of this brow, they come and go,
Thousands of thoughts birthing endless questions.
Mine is to gather them, like autumn leaves,

Equations with the unknowns of life.
What is the path if not a journey within?
A gallery of desires flowing like a stream.
And I, the silent guardian, gather shards of light,
To weave destinies, to find the meaning of it all.

SHTEGU I DËSHIRAVE

Në mua ka një shteg, një udhë të fshehtë,
Ku ndodhitë e jetës kalojnë si era,
Syri i këtij njeriu, dëshmitar i heshtur,
Sheh ngjarje që flasin, që ikin, që lënë gjurmë.

Ëndrrat, aty kishin follenë e tyre,
Fllade guximi dhe stuhira frike,
I ranë rrugëve të kësaj jete të gjallë,
Si hapat e padukshëm të kohës në shkelje.

Nëpër këtë shteg kalojnë çdo ditë,
Dëshira të lidhura me fatin e atdheut,
Të tjera, të ngatërruara në hartën e dhimbjes,
Histori që nuk shuhën, plagë që nuk mbyllen.

Shtegut të këtij balli vijjnë e ikin,
Mijra mendimesh që lindin pyetje pa fund.
Imja është t'i mbledh, si gjethe në vjeshtë,
Ekuacione me të panjohurat e jetës.

Çfarë është shtegu veç një udhëtim brenda?
Një galeri dëshirash që lëvizin si rrjedhë,
Dhe unë, rojtari i heshtur, mbledh copa drite,
Të lidh fatet, të gjej kuptimin e gjithçkaje.

EVA

Like a slow tale drifting through the mist,
Your words fade, moving without a sound.
I saw a voyage on the silent sea,
Memories, like light, ignited the paths of my soul.

I see you as a wave crashing on the shore,
A spring that is born, its waters erupting.
A breath between the sun and the moon,
Here, where my soul is emptied, yet none can fill it.

I feel the wind that came from afar,
I recall your eyes, your gaze that speaks,
A light that shines on every silent dawn,
A world unseen but known to exist.

In your arms, every suffering dissolves,
A peace that births every ray of light.
Better to die in the explosion of a second
Than to lose all the time we have to love.

EVA

Si një rrëfim i ngadalshëm nëpër mjegull

Fjalët e tua shuhen, lëvizin pa zë.

Një lundrim e pashë në detin e heshtur,

Kujtimet, si drita, ndeznin rrugët e shpirtit tim.

Të shoh si dallgë që përplasen në breg,

Një gurrë që lind, dhe uji i saj shpërthen.

Një frymë mes diellit dhe hënës,

Këtu ku shpirti im është zbrazur, e askush s'e mbush.

E ndjej erën që erdh nga larg,

I kujtoj sytë e tu, shikimi yt që flet,

Një dritë që ndriçon mbi çdo agim të heshtur,

Një botë që nuk shohim dot, por e dimë se ekziston.

Në krahët e tu, shpërbëhet çdo vuajtje,

Një qetësi që bën të lindë çdo rreze drite.

Më mirë të vdesim në shpërthimin e një sekondi,

Se sa të humbasim të gjithë kohën që kemi për të dashuruar.

MISSES REASON AND THE HUMAN

Human once asked Reason for a favor,

"Justify my purpose, as Machiavelli once said."

And Reason, a loyal lady, obliged,

Shining through the darkness of inexplicable intentions.

The man asked:

"Help me rise above others,

Even when I am wrong,

Even when the weight of truth crushes me."

And Reason, silently, granted his wish.

"My lady, one more favor,

Provide justification for every step I take,

Even when I err,

So I may force the world to bow before me."

Reason remained silent,

But beneath her silence, chaos grew even more.

When all seemed fulfilled,

Man remembered one more thing:

"Ah, I forgot, you must dissolve for me.

No voice, no soul,

Only an invisible shadow to face my tasks."

ZONJA ARSYE DHE NJERIU

I kërkoi njeriu njëherë Arsyen një gjë,
"Arsyetom qëllimin, siç thoshte Makiaveli."
Dhe Arsyja, zonjë e bindur, ia bëri,
shkëlqeu në errësirën e qëllimeve të pashpjegueshme.

I kërkoi njeriu:
"Ndihmom të ngrihem mbi të tjerët,
edhe kur s'kam të drejtë,
edhe kur pesha e së vërtetës më shtyp."
Dhe Arsyja, me heshtje, ia plotësoi dëshirën.

"Zonja ime, një favor tjetër,
më jep arsyetim në çdo hap,
edhe kur gaboj,
që të detyroj botën të përkulet para meje."
Arsyja heshti,
por nën heshtjen e saj lindi edhe më shumë kaos.

Kur gjithçka dukej e përmbushur,
njeriu kujtoi diçka tjetër:
"Ah, harrova, për mua duhet të tretesh.
Jo më zë, jo më shpirt,
por mee hijen e padukshme që përballet vetëm me detyrat e mia."

And Reason, laughing with a bitter restraint,

Replied:

“Why do you wish to extinguish me twice, oh man?

With all you have compelled me to endure,

I am but a small flame burning,

Leaving you to be blinded.”

And so,

Reason faded, but not entirely,

She left a shadow over the world,

A shadow that still walks with man,

Illuminating a little, but wounding much more.

Dhe Arsyëja, duke qeshur me një hidhërim të mbyllur,

iu përgjigj:

“Pse kërkon të shuhem dy herë, o njeri?

Me gjithë këto që më detyrove,

unë jam veçse një flakë e vogël që digjet,

pra jam shuar një here,

ndërsa ty të lashë të verbohesh.”

Dhe kështu,

Arsyëja u tret, por jo plotësisht,

lëshoi një hije mbi botën,

një hije që ende ecën me njeriun,

duke ndriçuar pak, dhe duke vlarë pak më shumë

.

Konstancë Rumani me 21 Shtator 2024

THE DREAM DOES NOT DREAM

In the long night of creating the laws of nature,
When the sky is silent and the moon is wrapped in clouds of sorrow,
Above the heads of happenings,
Autumn melts into a symphony of colors,
Filled with multicolored voices,

Like endless signs of a lost time.
Dreams, those resting in every corner of souls,
I laid them to sleep,
Under the dense weight of silence,
Under a light darker than darkness itself.

They do not dream.
The falling leaves became a mark of silence,
And as dawn seemed like a lost promise,
My dreams remained unmoved,
Like stones passing without feeling,

ËNDRRA NUK SHEH ËNËRR

Në natën e gjatë të krijimit të ligjeve të natyrës,
kur qielli hesht dhe hënën e mbështjellin re të trishtimit,
përmbi kokat e ndodhive,
vjeshta shkrin një simfoni ngjyrash,
e mbushur me zëra shumëngjyrësh,
si shenja të pafundme të një kohe të humbur.
Endrrat, ato që flenë në çdo kënd të shpirtave,
i vura në gjumë,
nën peshën e dendur të heshtjes,
nën dritën që është më e errët se errësira vetë.
Ato nuk shohin endrra.

Rënia e gjetheve u bë shenjë heshtjeje,
dhe ndërsa agimi ngjante si një premtim i humbur,
endrrat e mia ngelën të palëvizura,
si gurët që kalojnë pa ndjenjë,
nëpër rrugët e krijimit,
nëpër natën që nuk ndalet kurrë.
Në këtë botë të ndryshimeve të pashpjegueshme,

Through the paths of creation,
Through the night that never ends.
In this world of inexplicable changes,
Something new occurred:
The dream dreams no longer,

But hopes in the darkness,
Where no voices remain,
Where time itself is silent.

ndodhi diçka e re:

Endrra nuk sheh më enderr,

por shpreson në errësirë,

ku nuk ka më zëra,

ku vetë koha hesht.

AM I READING IT, OR IS FREEDOM READING ME?

With sunlit eyes, I try to read

My freedom, the freedom of my people.

Letter by letter, I trace the text of life,

To know what it writes about freedom,

Whether it has something to give me, or to give my people.

But this...

Either it is unreadable in my land,

Or we simply do not know how to read it.

To have freedom

Perhaps means not knowing how to understand it,

Or maybe freedom is reading me,

Reading all of us.

It watches as we stumble

Within its invisible boundaries.

It asks us:

"How far do you extend?

Where do I begin?"

And we remain silent...

Like the blind in its blinding light,

Afraid to touch its true horizons.

PO E LEXOJ UNË, APO PO MË LEXON LIRIA?

Me sy të diellit përpiqem ta lexoj,

lirinë time, lirinë e popullit tim.

Shkronjë për shkronjë i shkoj tekstit të jetës,

të di ç'shkruan për lirinë,

a ka për të më dhënë, a ka për të dhënë njerëzve të mi.

Por kjo...

ose tek qenka e palexueshme në vendin tim,

ose s'po dimë ta lexojmë dot.

Të kesh liri,

ndoshta i bie të mos dish ta kuptosh,

ose, ndoshta, liria po më lexon mua,

po na lexon të gjithëve.

Po na shikon si ngatërrohemi

mes kufijve të saj të padukshëm.

Ajo na pyet:

“Deri ku shtrihesh ti?

Ku filloj unë?”

E ne heshtim...

si të verbër në dritën e saj të fortë,

pa guxuar të prekim horizontet e vërteta.

And I ask myself:

Should we read freedom with our hearts?

With courage, responsibility, and love?

For freedom is not merely a gift,

It is a trial, a call

That demands an answer every day.

Am I reading it,

Or is freedom reading me?

An open book, vast and unclear,

Or perhaps a script we never learn.

Prishtina, February 15, 2021

E unë pyes veten:

mos duhet ta lexojmë lirinë me zemër?

Me guxim, me përgjegjësi e dashuri?

Se liria nuk është vetëm dhuratë,

ajo është provë, ajo është thirrje

që kërkon përgjigje çdo ditë.

Po e lexoj unë,

apo po më lexon liria?

Një libër i hapur, i madh e i paqartë,

ose ndoshta një shkrim që kurrë s'e mësojmë.

Prishtinë me 15 shkurt 2021

UKRAINE, THE LAND WHERE LIFE AND DEATH FIGHT

(To my friend Dmytro Chystiak in Kyiv)

There, where the earth weeps every morning like a child,
And the ash-colored sky falls silent over wounds, over pain,
Ukraine, you are a song of sorrow,
But also a hymn of freedom that never dies.
My poet friend, verses are not just words,

They are white bullets for darkened hearts,
They are sunlight breaking through black clouds,
They are voices that bombs cannot drown.
How powerfully you have survived all these deaths.
Some of my friends are still there,

Beneath the shadows of trees that no longer grow,
Some have gone, somewhere into nowhere,
And their footprints were erased by the desires of war.
War is cruel, this I know,
War brings death, but in the end, it also brings freedom.

What does life taste like when bombs fall like rain,
When blood turns into unstoppable streams?
But you, Ukraine, you do not surrender,
For freedom never dies, my friend Dmytro Chystiak.
I too have seen the face of death,

UKRAINA, VENDI KU JETA DHE VDEKJA LUFTOJNË

(Mikut tim Dmytro Chystiak në Kiev)

Atje ku toka qan çdo mëngjes, si fëmiu
dhe qielli ngjyrë hiri hesht mbi plagë, mbi dhimbje
Ukrainë, ti je një këngë trishtimi,
por edhe një himn lirie që kurrë s'vdes.

Miku im poet, vargjet s'janë vetëm fjalë,
janë plumba të bardhë për zemrat e errëta,
janë diell që çan retë e zeza,
janë zëra që s'mbyten nga bombat.
Sa fuqishëm u mbijetove gjithë këtyre vdekjeve.

Disa miq të mij akoma janë aty,
nën hije të drurëve që më nuk rriten,
disa kanë shkuar, dikund te askundi
dhe gjurmët e tyre i fshinë dëshirat e luftës.
Lufta është e keqe, ketë e di unë,
lufta sjelle vdekje, por në fund edhe liri.

Çfarë shije ka jeta kur bien bomba, si shi
kur gjaku shndërrohet në rrëke që s'ndalet?
Por ti, Ukrainë, ti nuk dorëzohesh,
se liria nuk vdes kurrë, miku im Dmytro Chystiak

Have shattered its teeth with resilience,
Have remained silent when guns spoke,
But the voice of the soul could never be silenced.
Freedom, my friend, is precious,
But only it makes us immortal.

Defend yourself from the enemy with verses,
Defeat them with the power of righteous words.
There, where life slowly drifts away
From the darkness,
We plant hopes that never die.

And Ukraine, one day,
Will be a song sung in peace.

Prishtina, October 10, 2024

Edhe unë kam parë fytyrën e vdekjes,
ua kam thyer dhembët durimeve,
kam heshtur kur flisnin pushkët,
por zëri i shpirtit s'mund të shuhej.

Liria, miku im, është e shtrenjtë,
por vetëm ajo na bën të pavdekshëm.
Mbroju prej armikut me vargje,
vraje me forcën e fjalës së drejtë.

Atje ku jeta pak nga pak largohet
nga errësiora,
mbjellim shpresa që nuk vdesin kurrë.
Dhe Ukraina, një ditë,
do të jetë këngë që këndohet në paqe.

Prishtinë me 10 Tetor 2024

WHEN THE GAZE HEARS

Understand,
If I come into your dreams,
Like a light that never fades,
You need my archaeology,
To dig into the depths of forgotten hopes.

Know,
Each wise question resembles its answer,
Like the shadow of the sun embracing the earth,
Like the word that finds its place
In the emptiness of a thirsty soul.

That strategist of reading,
A silent traveler in the temple of earthly hopes,
Cuts across the lines briefly, through the body,
With a shaky faith,
So as not to lose the form of being.

When the gaze hears,
Words turn into windows,
Opening toward the unknown,
To witness a world
Where silence speaks louder than noise.

KUR DËGJON SHIKIMI

Kuptoje,

nëse vij në ëndrrat tua,

si një dritë që nuk shuhet kurrë,

ke nevojë për arkeologjinë time,

për të gërmuar në thellësitë e shpresave të harruara.

Dije,

secila pyetje e mençur i ngjan përgjigjes,

si hija e diellit që përqafohet me tokën,

si fjala që zë vend

në boshllëkun e një shpirti të etur.

Ai strategu i leximit,

një udhëtar i heshtur në tempullin e shpresave laike,

i bie terthoreve shkurt e trupit,

me një besim të lëkundur,

se mos humbi formatin e qënies.

Kur dëgjon shikimi,

fjalët shndërrohen në dritare,

hapen drejt të panjohurës,

për të dëshmuar një botë

ku heshtja flet më shumë se zhurma.

Do not strip away your belief,
For in the heart of every drop of darkness,
A lightning bolt of light hides,
A trace that your gaze
Will follow to eternity.

Como, Italy, April 2022

Mos u zhvesh nga besimi,
se në zemrën e çdo pike të errësirës,
fshihet një rrufe drite,
një gjurmë që shikimi yt
do ta ndjekë deri në përjetësi.

Como, Itali, Prill 2022

HOW TO LIVE WELL IN PRISHTINA

In Prishtina, you live the universe,
but to live well requires mastery,
not necessarily knowledge, nor a pure heart.
You must be a vassal of power,
know how to bow to its shadow,
nod your head, even when you disagree.
As if to say, "It's all fine."

It's enough to know how to lie beautifully,
to sell yourself as sincere and then
watch them believe you.
Words are the passport to success;
truth remains caged,
and if you don't know how to reshape yourself,
you become your greatest enemy.

Living well in Prishtina isn't too heavy a burden.
All you need is a short lesson:
forget who you are, take their form,
learn the language of curses,
and transform into a reflection of emptiness.
If you don't believe it, come and try for a week.

SI JETOHET MIRË NË PRISHTINË

Në Prishtinë jetohet gjithësi,
por të jetosh mirë kërkon mjeshtri,
jo domosdo dije, jo patjetër shpirt të pastër.
Duhet të jesh vazal i pushtetit,
të dish si t'i përkulesh hijes së tij,
të lëkundësh kokën, edhe kur s'të pëlqen.
Në shenjë se pajtohesh, si çke me të.

Mjafton të dish të gënjeshtër bukur,
të shitesh si i sinqertë dhe pastaj
të shohësh sesi të besojnë.
Fjalët janë pasaporta e suksesit,
e vërteta mbetet në kafaz,
nëse s'di ta tjettersosh veten,
ti vetë bëhesh armiku yt më i madh.

Në Prishtinë, të jetosh mirë nuk është fort e rëndë.
Duhet vetëm një leksion i vogël:
të harrosh kush je, të marrësh formën e tyre,
të njohësh gjuhën e të sharave,
dhe të shndërrosh në reflektim të zbrazëtisë.

Don't ask for instructions,
just watch the media screens
teaching how to become a "good" degenerate.
They'll teach you to spit without hesitation
on those who think differently,
to cheer on the hollow axes of hatred,
simply to join the chorus of ignorance.

In traffic, everyone rushes,
not to achieve anything, but to leave you behind.
At the theater, only the actors and a few strangers attend,
while others protest from afar.
Culture here is crafted by the uncultured,
and art is made by those who know not what art is.
Believe it or not, all the ignorant have become artists...

Your future is governed by thieves,
because that's how those who lead treat one another.
A grotesque spectacle where the title is:
"How to bring another down to raise yourself."

If you want to live well in Prishtina,
master the school of curses,
start praising ignorance,
choose empty words with firm resolve,
and when election time comes,
vote out of spite, never out of conviction.

Nëse s'beson, eja dhe provo një javë.

Mos pyet më për mënyrën,

shiko ekranet e mediave

që edukojnë si të bëhesh degjenerues i "mirë".

Të mësojnë t'i pështysh pa mëdyshje

ata që nuk mendojnë si ti,

të brohorasësh boshtet bosh të urrejtjes,

thejshtë, të jesh pjesë e korit të injorancës.

Në trafik, ngutet secili,

jo për të arritur diçka, por për të të lënë pas.

Në teatër, shkojnë vetëm aktorët e ca të panjohur,

kurse të tjerët, nga larg, protestojnë.

Kultura këtu bëhet nga ata që s'kanë kulturë,

e artin e bëjnë ata që s'dinë çfarë është arti.

beso ose jo, krejt injorantet janë bërë artista...

Te ardhmen ta qeverisin hajdutët,

sepse kështu e trajtojnë njeri-tjetrin ata që udhëheqin.

Një spektakël grotesk ku titulli është:

“Si të rrëzosh tjetrin për të ngritur veten.”

Nëse do të jetosh mirë në Prishtinë,

mëso mirë shkollën e të sharave,

fillo lavdërimin e injorancës,

zgjidh fjalët e zbrazëta dhe ngulmime të forta,

dhe, kur të vijë koha për zgjedhje,

voto për inat, kurrë për bindje.

In Prishtina, the future is fragmented
in the hands of those who thrive on gossip,
treading their own steps over others' memories.
Twenty years of destruction, as if
before these years we had been
a paradise.

But anyway,
what matters is knowing how to live well,
and as for the rest, it doesn't matter.
If someone ever asks you,
"How do you live well in Prishtina?"
say nothing.
Look them in the eye and remain silent.
In that silence, perhaps, you'll find the lost truth.

But, how does one not live well in prishtina

If you are honest, woe to you;
life here awaits with sharpened swords,
where every righteous step makes you the mob's enemy.
Add to this a small sense of pride,
and every day becomes a battlefield.

Në Prishtinë, e ardhmja është thërrmuar
në duart e atyre që i japin jetë thashethemeve,
që ndjekin hapat e tyre mbi kujtimet e tjetrit.
njëzet vjet shkatërim, thua se
para këtyre viteve paskemi qenë
parajsë.

Po, nejse ma,
me rëndësi është të dijshe të jetosh mirë,
e për këto tjerat, s'ka rëndësi.

Nëse të pyet dikush ndonjëherë,
“Si jetohe mirë në Prishtinë?”,
mos thuaj asgjë.
Shikoje të drejtën në sy dhe hesht.
Në këtë heshtje, ndoshta, gjen të vërtetën e humbur.

Por, si nuk jetohe mirë në Prishtinë

Nëse je i ndershëm, vaj halli për ty,
jeta këtu të pret me shpate të mprehta,
ku çdo hap i drejtë të bën armik të turmës.
Shto kësaj faktin e një krenarie të vogël,
dhe çdo ditë bëhet fushëbetejë.
Ata që ecin drejt, këtu nuk ecin gjatë.

Those who walk straight don't walk far here.

If you don't become like them—

in media, politics, culture, or business—

you are simply forgotten, as if you never existed.

A ghost in a blind city,

where values are auctioned off,

and a person is weighed by their deceit.

In Prishtina, to be righteous is a burden;

to have integrity is a curse.

All those who don't dirty their hands with mud

remain in the shadow of oblivion,

for here, only those who know how to act,

to bow and smile falsely,

gain the keys to "success."

Here, a person has two alternatives:

to live well in the masquerade of modernity,

or not to live well but preserve their soul.

But is this sacrifice worth it when everything around you

kills every grain of hope daily?

Nëse nuk bëhesh si ata—

në medie, në politikë, në kulturë, në afarizem—

thjesht të harrojnë, sikur s'ekzistoke kurrë.

Një fantazmë në një qytet të verbër,

ku vlerat janë lëshuar në ankand,

dhe njeriu matet me peshën e poshtërsisë.

Në Prishtinë, të jesh i drejtë është barrë,

të kesh ndershmëri është mallkim.

Të gjithë ata që nuk lyejnë duart me baltë,

mbeten në hijen e harresës,

sepse këtu, vetëm ata që dinë të shtiren,

të përkulen e të buzëqeshin rrejshëm,

marrin çelësat e "suksesit".

Këtu njeriu ka dy alternativa:

të jetosh mirë me maskaradën e këtij moderniteti,

apo të mos jetosh mirë, por të ruash shpirtin tënd.

Por a ia vlen kjo sakrificë, kur gjithçka rreth teje

vret përditë çdo grimë shprese?

Njerëzit zgjedhin një rrugë të tretë;

Emigrojnë, largohen nga vendi.

People choose a third path:

They emigrate, leave the land behind.

You cannot live well in Prishtina,
when the dignity of men and women
is sold for a bit of comfort and hollow glory.

When the worst triumphs over the best,
and pure thought drowns under waves of gossip.

In Prishtina, those who silence their pain
have no place in this noisy city.

Those who see beyond narrow interests
stand as immovable stones in a river,
while murky waters pass by, washing over them.

But still, how does one not live well in Prishtina?
When the heart seeks to preserve a grain of purity,
when it refuses to join, to sell the soul,
when you choose to walk alone on simple paths,
then you understand that happiness is not measured here.

In this city, where wealth and glory
are crowns for heartless kings,
you cannot live well if you see clearly,
you cannot live well if you speak truthfully.

Nuk jetohet mirë në Prishtinë,

kur dinjiteti i burrave e grave

shitet për pak rehati dhe lavdi boshe.

Kur më e keqja ngrihet mbi më të mirën,

dhe mendimi i pastër mbytet nën valët e thashethemeve.

Në Prishtinë, ata që heshtin dhimbjen e tyre,

nuk kanë vend në këtë qytet të zhurmshëm.

Ata që shohin përtej interesave të ngushta,

mbeten si gurë të palëvizshëm në lumë,

ndërsa uji i turbullt kalon duke i shpërlarë.

Por prapë, si nuk jetohet mirë në Prishtinë?

Kur zemra kërkon të ruajë një grimë dëlirësie,

kur nuk pranon t'u bashkohesh, të shesësh shpirtin,

kur zgjidh të ecësh vetëm, në rrugë të thjeshta,

atëherë kupton se lumturia nuk matet këtu.

But perhaps, precisely here,
you begin to realize another light:
a well-being not measured by riches,
but by the peace that lives within the soul.

In Prishtina

In this city where no newspapers are printed anymore,
where you read but are not read,
intellectuals wrap fear in silence,
and their interests make them speak incomprehensibly.

Portals are like morning mist—
click counts, news without importance.

If you've graduated in cursing
or mastered in insults,
clicks rise, while truth falls.

Në këtë qytet, ku pasuria dhe lavdia
janë kurora për mbretër pa zemër,
nuk jetohej mirë nëse sheh drejt,
nuk jetohej mirë nëse flet drejt.
Por ndoshta, pikërisht këtu,
fillon të kuptosh se ka një ndriçim tjetër:
ajo mirëqenie që nuk matet me pasuri,
por me paqe që jeton në shpirt.

Në Prishtinë

Në këtë qytet ku asnjë gazetë **më** nuk shtypet,
Ku i lexon në telefon të gjitha dhe asgjë s'lexohet mbarë,
Intelektualët frikën mbështjellin me heshtje,
E interesat e tyre bëjnë të flasin pakuptueshëm.

Portalet janë si mjegulla e mëngjesit,
Numra klikimesh, lajme pa rendësi.

Alright then,
what matters is
how to “break your neck” beautifully.
Big Brother teaches you everything, the lesson of crime.

Across the screens, what do eyes see?
Electronic media knows no truth.
Sir, they make anyone famous,
while the ladies are left voiceless. Majestic...

A real world where clicks reign,
in a city where thought doesn’t rise, it merely flows.

Prishtina, November 18, 2024

Nëse ke diplomuar në sharje
apo ke magjistruar në fyerje,
Numri i klikimeve rritet, e vërteta zbret.
në rregull, me rendësi është
Si ta thyesh qafen ‘bukur’,
Big Brother të mëson gjithçka, mësimi i krimit.
Nëpër ekrane, çfarë shohin sytë,
Mediet elektronike, nuk njohin asnjë të vërtetë.

Zotëri, kurkushin e bëjnë të famshëm,
Zonjushen asgjë, as një fjalë. Madhështore...
Një botë e vërtetë ku klikimet mbretërojnë,
Në qytetin ku mendimi nuk ngrihet, vetëm rrjedh.

Prishtinë me 18 Nëntor 2024

THE PAIN OF MEMORY

It rests on the shore of sorrow

This poem has roots in pain,
deep in the soil where history weeps,
where its trunk rises toward the sky,
and its branches embrace memories that burn.

I marvel at the genius of mankind—
how can one desire the erasure of their own kind?
This, then, is the human essence:
How is it possible to sow the seeds of terror
in the garden where peace was meant to grow?

Meja and Korenica, names that ache,
two villages where a tragedy was conceived,
where pain found shelter in every stone,
and the shore of sorrow became an altar of memories.

On April 27th, the sky shattered into 376 pieces,
376 souls torn from life in a single day.
How can so much grief be confined
to such a brief span of time?

DHIMBJA E KUJTESËS

Ruhet të bregu i pikëllimit

Kjo poezi ka rrënjë në dhimbje,
thellë në tokën ku historia qan,
ku trangu i saj ngrihet drejt qiellit,
dhe degët përqafojnë kujtimet që djegin.
Habitem me geninë e njeriut,
si ka mundësi të dojë zhdukjen e të ngjashmëve?
kjo pra, qenja njerëzore
Si ka mundësi të mbjellë farën e tmerrit
në kopshtin ku duhej të rritej paqja?

Meja dhe Korenica, emra që dhembin,
dy fshatra ku u projektua një tragjedi,
ku dhimbja gjeti strehë në çdo gur,
dhe bregu i pikëllimit u bë altar për kujtimet.
Më 27 prill, qielli u thye në 376 copa,
376 shpirtra që u ndanë nga jeta për një ditë.
Si mund të përmblihet kaq shumë dhimbje
në kaq pak kohë?

There, on the shore of sorrow,
whenever I visit, I feel a weight upon my soul,
as though 376 spirits have turned into flowers,
growing in the garden of freedom,
with roots deep in our pain,
and petals washed by the tears of the survivors.

My friend, Engjëll I. Berisha,
has gathered all the facts—the pains,
wrapping them in eternity,
as if to raise a silent monument,
an open page of history that will never close.

He knows how to give voice to the voiceless,
to turn pain into a memory that grows,
like a tree that defies oblivion.

In Meja, in Korenica,
the earth still bears the marks of that day,
grass still grows over unhealed wounds,
and the wind whispers the names of those who are no more.

Can we forget? No, never!
In our veins flows the blood of memory,
and pain becomes a hymn sung
for those who perished but were never lost.

Aty, në bregun e pikëllimit,
saherë shkoj, ndiej një peshë mbi shpirt,
sikur 376 shpirtëra janë bërë lule,
dhe rriten në kopshtin e lirisë,
me rrënjët thellë në dhembjen tonë,
me petale të larë nga lotët e të mbijetuarve.

Miku im, Engjëll I. Berisha,
ka mbledhur të gjitha faktet-dhimbjet,
i ka mbështjellur me përjetësi,
si të donte të ngrinte një monument të heshtur,
një faqe të hapur të historisë që nuk mbyllet kurrë.
Ai di t'i japë zë asaj që s'flet më,
të kthejë dhimbjen në një kujtesë që rritet,
si një pemë që i reziston harresës.

Në Mejë, në Korenicë,
toka ende mban shenjat e asaj dite,
bari ende rritet mbi plagët e pashëruara,
dhe era i pëshpërit emrat e atyre që s'janë më.
A mund të harrojmë? Jo, kurrë!
Në damarët tanë rrjedh gjaku i kujtesës,
dhe dhimbja bëhet një himn që këndohet
për ata që u shuan, por kurrë s'u zhdukën.

376 hearts, now eternal beats of freedom,
376 flowers, blooming in the garden of humanity.
Where pain meets hope,
there memory rises like a silent mountain

It neither forgets nor forgives,
but endures, to ensure that evil
is never sown again in our land.

Remember Meja, remember Korenica,
remember April 27th as a dark hour,
but also as a beacon that lights the way
toward a future where humanity finally
becomes human to humanity.

Meja 2002 – Prishtina 2024

376 zemra, tani rrahje e përjetshme e lirisë,
376 lule, të hapura në kopshtin e njerëzimit.
Aty ku dhimbja takon shpresën,
aty ngrihet kujtesa si një mal i heshtur.
Ajo nuk harron, nuk fal,
por përjeton, për të mos lejuar që e keqja
të mbillet sërish në tokën tonë.

Kujtojeni Mejën, kujtojeni Korenicën,
kujtojeni 27 prillin si një orë të errët,
por edhe si një fener që ndriçon rrugën
për një të ardhme ku njeriu më në fund
do të jetë njeri për njeriun.

Meje 2002- Prishtinë 2024

WORDS WITH NUMBERS ARE SAFE

For my friend, Sultan Catto

In your eyes, the world takes precise forms,
Atoms that speak with the silent language of mathematics,
The waves of light uncover the secrets of the universe,
And you, with measured thoughts,
Weigh life with perfect precision.

What is the equation of the verse, my friend,
When the soul collides with thoughts?
Is it a formula that follows a rule,
Or a beautiful chaos that finds its own order?
You know how to balance everything,

To unite light and shadow in harmony,
Like a physicist of the soul, carefully measuring,
In every word, every gesture, a new universe.
But I know the final balance:
When everything is separated, consumed by time,

FJALËT ME NUMRA JANË TË SIGURTA

Për mikun tim, Sultan Chatto

Në sytë e tu, bota merr forma të sakta,
atome që flasin me gjuhën e heshtur të matematikës,
valët e dritës zbulojnë të fshehtat e universit,
dhe ti, me mendime të matura,
e peshon jetën me cikërr të përkryer.

Cili është ekuacioni i vargut, mik i im,
kur shpirti përplasët me mendimet?
A është një formulë që ndjek rregullin,
apo një kaos i bukur që gjen rendin e vetë?

Ti di si të barazosh të gjitha,
të bashkosh dritën dhe hijen në një harmoni,
si një fizikant i shpirtit, që mat me kujdes,
në çdo fjalë, çdo gjest, një univers të ri.

In the end, the good always balances with you,
A friend who organizes the chaos of my world.
You are a formula of peace, a strategist of calm,
Where numbers and words, like stars, shine.
Thank you for seeing the world differently,

And through it, teaching us to see it too.

Rugova, October 17, 2024

Por unë e di barazimin e fundit:

kur të gjitha ndahen, përpihen nga koha,
në fund, e mira gjithmonë barazohet me ty,
një mik që rregullon kaosin e botës sime.

Ti je një formulë e paqes, një strateg i qetësisë,
ku shifra dhe fjalët, si yje, ndizen.
Faleminderit që shikon botën ndryshe,
dhe përmes saj, na mëson ta shohim edhe ne.

Rugovë me 17 tetor 2024

MEMENTO

For my friend, Lulzim Tafa

At the crossroads of memory,
The word “Memento” knocks,
Like an echo returning from the depths,
A voice that calls: Don’t forget!
It runs through the veins of the soul,
With light steps, but heavy,
As if reminding you of the light in the shadows of life,
And the darkness in its shine.

Don’t forget, my friend,
That the traces we leave
Are paths that return behind us,
A silent archaeology of being.
“Memento” knocks when the heart listens,
When thoughts are feathers and fly,
It comes to plant memories
In the soil of eternal forgetfulness.

But do we hear it?
Or do we just remain silent,
Hoping that the word
Will dissolve like a nameless memory?
“Memento” is a command, a plea,
An unstoppable run toward oneself.

MEMENTO

Mikut tim Lulzim Tafa

Në udhëkryqet e kujtesës,
troket fjala “Memento”,
si një jehonë që kthehet nga thellësitë,
një zë që thërret: *Mos harro!*

Ajo vrapon ndër damarët e shpirtit,
me hapa të lehtë, por të rëndë,
si të kujtonte dritën në hijet e jetës,
dhe errësirën në shkëlqimin e saj.

Mos harro, miku im,
se gjurmët që lëmë
janë rrugë që kthehen pas nesh,
një arkeologji e heshtur e qënies.

“Memento” troket kur zemra dëgjon,
kur mendimet janë pendë dhe fluturojnë,
ajo vjen të mbjellë kujtime
në tokën e harresës së përrjetshme.

Por a e dëgjojmë?
Apo vetëm heshtim,
duke shpresuar që fjala
të tretet si një kujtim i paemër?

Don't forget,

That every knock of it

Is a life calling you.

Memory...

Tirana, November 17, 2024

“Memento” është një urdhër, një lutje,

një vrap i pandalshëm drejt vetes.

Mos harro,

se çdo trokitje e saj

është një jetë që të thërret.

Kujtesë...

Tiranë me 17 Nëntor 2024

LIFE IS A LADY

I saw her in the silence of the last evening,
Facing the solitude of a dream,
She is simply a beautiful memory.

Remember, Lady!
She sparkled through the years of my life,
And I walked, smiling,
Like a wave bursting near the moment,
Through the sun and rain of soaked-and-dried days.

Take heed, Memory!
The days flowed ceaselessly through seasons and months,
And desire found me by chance,
In the narrow streets of confession,
You, who smiled, and I, who watched you as if awake from a dream, life.
A simple, beautiful, and enigmatic sight,
A magical coincidence,
Two glances that had never touched each other.

I recall the comings and goings, life!
A desire leapt out the window of my views toward the world,
Called your name with a deep, resonant voice:
"O Jeton Kelmendi!"—and he, like joy startled by sights,
Departed with light steps,
Under the gray sky of Rugova,
Smiling and happy, like a dream in a temple

JETA ËSHTË ZONJË

E pashë në heshtjen e mbrëmjes së fundit,
Përballë vetmisë së ëndrrës,
ajo është thjesht një kujtim i bukur.

Mbaj mend zonjë!
vetetinte viteve të jetës sime,
E unë i qeshur ecja,
Si një dallgë që shpërthen pranë ngjarjes,
Nëpër diellin dhe shiun e lagie-terjeve.

Ki parasysh, kujtesë!
Ditët nuk kishin të ndalur stinëve dhe muajve,
E dëshira më gjeti rastësisht,
Në rrugët e ngushta të rrëfimit,
Ti që qeshje, e unë që të shihja zhgjëndërr, jetesë
Një pamje e thjeshtë, e bukur dhe enigmatike,
Një rastësi e magjishme,
Dy shikime që s'kishin prekur kurrë njëra-tjetrën.

Kujtoj ardhje-shkuarjet, jetë!
Një dëshirë doli nga dritarja e shikimeve të mia drejt botës,
Thirri emrin tënd me zë të thellë, kumbues
“O Jeton Kelmendi!” – dhe ai, si një gëzim i hutuar nga pamjet,
Ishte larguar me hapa të lehtë,
Nën qiellin gri të Rugovës,
Iw qeshur dhe i lumtur, si në një ëndërr në tempull.

Do not forget Poetry,
Every step you take,
Every gaze you have not seen,
Every simple, pure gesture,
For me, who didn't know you,
But felt as though I had always known you.
With unwavering belief, my Imagination,
And do not forget me when I call out,
Even if I am far away,
Even if I will not return again,
You, my life.

Remember a few things, too, Mr. Self!
On those days when the night's rain grew heavier,
When the city was filled with forbidden lights,
When you held the smile that lit up everything,
And I gazed beyond thoughts,
At you, who opened a new world for me
Even if just for a few seconds.

Oh dream,
The rain of that time is but a memory,
Yet your steps are still with me,
Like another rain that destroys everything.
And as this sky drains and empties,
We are like two lights that never fade.

Mos harro Poezinë,
Çdo hap që bën,
Çdo shikim që nuk ke parë,
Çdo gjest të thjeshtë, të pastër,
Për mua që nuk të njihja,
Por që ndjeja sikur të kisha njohur gjithmonë.
Më besim të fort, Imagjinata ima,
Dhe mos më harro kur të thërras,
Edhe pse mund të jem larg,
Edhe pse s'do të kthehem më
Ti jeta ime.

Mbaje mend edhe ca gjëra, Zotëri vetevete!
Në ato ditë kur shiu i natës bëhej më i rëndë,
Kur qyteti ishte plot llamba të ndaluara,
Kur ti mbaje buzëqeshjen që ndriçonte gjithçka,
Dhe unë shikoja përtej mendimeve,
Te ti, që më hape një botë të re
Edhe për pak sekonda.

Oh enderr,
Shiu i asaj kohe është vetëm kujtim,
Por hapat e tu ende janë me mua,
Si një shi tjetër që shkatërron gjithçka,
Dhe ndërsa ky qiell shkon dhe shteron,
Ne jemi si dy drita që kurrë nuk zbehen.

In this world that has lost its paths,
Where there are no more trails for once-free souls,
Remember me, poetry,
For every word I wove with letters,
Every thought I poured upon you,
Every murmur that bound us,
In the rough, gentle, eternal verse.

Farewell, Lady; I will rest a while.

Në këtë botë që ka humbur udhët,
Ku s'ka më shtigje për shpirtrat që ishin të lirë,
Më kujto, poezi,
Për çdo fjalë që thura me shkronja,
Çdo mendim që zbraz mbi ty,
Për çdo belbezim që na lidhi,
Në vargun e ashpër, të butë, të përmotshëm.
tung ti zonjë, po pushoj pak.

IN THE SHADOW OF LOSS, BETWEEN LIGHT AND DARKNESS

I once found myself
In a lost shadow,
Amid the waves of the night kissing the earth,
And now, more than ever,
I am older for a salvation,
I see that souls have no color,
And even better,
When silence speaks more than words.

I once found
A lost smile,
Among the fingers of the night that were disappearing,
So much so that even the sun
Could no longer be seen,
Between the body and the mirror of truth,
Another path stretches,
A path that has lost desires
And promises that cannot be fulfilled.

NË HIJE TË HUMBJES, MES DRITËS E TERRIT

E gjeta veten një herë
në një hije të humbur,
mes valëve të natës që puthnin tokën,
dhe tani, më shumë se kurrë,
jam më i vjetër për një shpëtim,
po shoh se shpirtrat s'kanë ngjyrë,
dhe akoma më mirë,
kur heshtja flet më shumë se fjala.

E gjeta një here
një buzëqeshje të humbur,
mes gishtave të natës që po zhdukeshin,
aq shumë sa edhe diellin
nuk mund ta shohë më,
mes trupit dhe pasqyrës së të vërtetës
po shtrihet një tjetër udhë,
një udhë që ka humbur dëshirat
dhe premtimet që nuk mund të përmbushen.

Love,
Yes, it has no eyes,
But it has a depth that sucks you
Into its slow darkness.
When we see each other
Between flesh and bone,
Perhaps the moment has come
To embrace the end of the raging sea,
Hoping that every wave is an illusion.

Will we return,
Start again on the paths we once followed,
Or will we seek another place,
A place where we are not two,
But simply two shadows melting into one,
Or shall we continue –
As always, until the end of the old game,
Where there is no space, no time,
No chance to change.

Once one,
And nothing more.

Chalcida, May 20, 2022

Dashuria,
po, ajo s'ka sy,
por ka një thellësi që të thith
në errësirën e saj të ngadaltë.
Kur shohim njëri-tjetrin
mes mishit dhe ashtit,
ndoshta ka ardhur momenti
të përqafojmë fundin e detit të tërbuar,
me shpresën se çdo valë është një iluzion.

A do të kthehem,
të nisemi prapë në rrugët që dikur kishim ndjekur,
apo do të kërkojmë një vend tjetër,
një vend ku të mos jemi dy,
po thjesht dy hije që shkrijnë në një,
ose të vazhdojmë –
si gjithmonë, deri në fund të lojës së vjetër,
ku nuk ka më as hapësirë, as kohë,
as mundësi për të ndryshuar.

Një herë një,
dhe asgjë më shumë.

Khalkida me 20 Maj 2022

I LOST MY SHADOW ONE DAY

I was searching for my shadow,
On a nameless path,
In the middle of the city that swallows darkness,
And among the souls that were far away,
I was searching even where I shouldn't,
In mirrors that no longer reflected,
In the sky that had forgotten how to smile.

I searched among other shadows,
The shadows that weren't mine,
And each step took me further,
Until I no longer knew
When or how,
I lost myself.

I found myself in a place without shadows,
And where my shadow once shone,
I was no longer there.
I no longer had the shadow that helped me see,
And I didn't cast a shadow for anyone,
Because perhaps, others
Couldn't even see their own shadows.

ME HUMBI NJË DITË HIJA IME

Po kërkoja hijen time,
nëpër një udhë pa emër,
në mes të qytetit që thith errësirën,
dhe nëpër shpirtrat që ishin të largët,
po kërkoja edhe aty ku nuk duhej,
në pasqyrat që nuk reflektonin më,
në qiellin që kishte harruar të qeshë.

Kërkoja ndër hije të tjera,
te hijet që nuk ishin të mijat,
dhe çdo hap më çonte më larg,
saqë nuk e dija më
kur dhe si,
me humbi vetja.

E gjetëm veten në një vend pa hije,
dhe aty ku hija ime dikur ndriçonte,
nuk isha më.

Nuk kisha më hijen që më ndihmonte të shihja,
dhe as nuk bëja hije për askënd,
se ndoshta, të tjerët
nuk i shihnin as hijet e tyre.

I searched and searched,
But I was no longer who I once was,
Now, perhaps,
I am just a lost step,
A shadow that has learned
To vanish in the unclear light.

One day, my shadow left,
And I was left alone,
With nothing,
Without a trace that I ever existed.

Gjakova, November 10, 2024

Kërkova dhe e kërkova,
por nuk isha më ai që dikur isha,
tani, ndoshta,
jam vetëm një hap i humbur,
një hije që ka mësuar
të zhduket në dritën e paqartë.

Një ditë, hija ime iku,
dhe unë mbeta vetëm,
pa asgjë,
pa asnjë shenjë se ekzistova

Gjakovë me 10 Nëntor 2024

THE JOURNEY OF AN UNRESTRAINED DESIRE

It broke away from itself and wandered the world,
A desire risen, spoiled by its creator,
This unnatural plea, a silent cry,
A verse, a mark tearing depth from the soul.

It went and didn't go,
But when it returned, the body was left lost in place,
The author and the desire,
An agreement no one could explain,
A battle with no end,
A journey with no return, no map, no direction.

Desire began demanding of him,
To become what he could not,
To be someone he had never been,
Fixated on an incredible image,
On a hidden pain thrown outward.

He who was meant to be someone else,
To fill an emptiness that could not be filled,
Desperate, concealed from himself,
He sought a sign from beyond,
A turn that would help him have it all,
And become what he never could.

SHËTITJA E NJË DËSHIRE TË SHFRENUAR

Duel nga vetja, dhe i ra rreth e përqark botës,
Një dëshirë që u ngrit, e llastuar nga autori,
Kjo kërkesë e panatyrshme, një thirrje në heshtje,
Një varg, një shenjë që ia shkulte thellësinë shpirtit.

Se shkoj, e ka nuk shkoj,
Por kur u kthye, trupi mbeti i humbur në vend,
Autori dhe dëshira,
Një marrëveshje që s'dinte kush ta shpjegonte,
Një luftë që s'kishte fund,
Një udhëtim pa kthim, pa harta, pa orjentime.

Dëshira nisi t'i kërkonte atij,
Të bëhej ai që nuk mundet,
Ai që nuk kishte qenë kurrë,
I fiksuar në një imazh të pabesueshëm,
Në një dhëmbje të fshehur që ishte hedhur jashtë.

Ai që duhej të ishte dikush tjetër,
Për të plotësuar një boshllëk që s'mund të mbushej,
I dëshpëruar, i fshehur nga vetvetja,
Po kërkonte një shenjë nga jashtë,
Një kthesë që do e ndihmonte të kishte gjithçka,
E të ishte ai që s'kishte mundur asnjëherë.

Desire was unrestrained,
It sought more,
Pushing ever further,
Transforming into a voice, a tumult,
A path that must be followed,
Yet posed endless questions,
What was the truth
In this infinite world of desires?

To become what he could not,
And perhaps never could,
But though lost in pursuit,
His desire had settled,
On a road of no return,
In the endless journey of the self.

Dëshira ishte e shfrenuar,
Po kërkonte më shumë,
Duke e shtyrë gjithnjë e më tej,
Duke u shëndërruar në një zë, një rrëmujë,
Një udhë që duhej ndjekur,
Por që shtronte pyetje të pafundme,
Se cila ishte vërtetësia
Në këtë botë të pafund dëshirash.

Të bëhej ai që nuk mundet,
E ndoshta nuk mundet kurrë,
Por, edhe pse i humbur në kërkim,
Dëshira e tij ishte shtruar,
Në rrugën që nuk kishte kthim,
Në shëtitjen e pafund të vetvetes.

POEM FOR MYSELF

Dear my own self,
You brought me here,
On this day, which remains
As a mark in the memory of prehistory.

I've crossed 46 winters,
I've seen just as many springs,
I've walked through 46 summers,
And the same number of autumns have passed me by.

At first, you gave me games to play,
Then you loaded me with books
To learn the directions of life,
Afterward, you led me near death,
Face to face with freedom,
And someone, only in a dream, could see me.

Dear self,
Why did you take me away from my homeland?
Why did you bring me back here?
Sooner or later,
You'll realize you've wronged me,
When you teach me the rules of the game,
For life is a game of deceit.

November 27, 2024, Prishtina

POEZI PËR VETEN

I dashur vetja ime,
Më solle deri këtu,
Në këtë ditë, e cila mbetet
Si shenjë në kujtesën e parahistorisë.

Kaperceva 46 dimra,
Përcolla po aq pranvera,
Më poçen 46 vera,
Dhe më velen po aq vjeshta.

Fillimisht mi zhgjidhje lojërat,
Pastaj librat mi ngarkove
Për të mësuar drejtimet e jetës,
Më pas më çove prane vdekjes,
Balle për balle me lirinë,
E dikush, vetëm në ëndërr, mund të më shihte.

I dashur vete,
Pse më largove nga atdheu?
Pse më ktheve pastaj këtu?
Herët a vonë,
Do të kuptosh se m'ke hy në hak,
Kur do të m'i mësosh rregullat e lojës,
Se jeta është një lojë me hile.

27 Nëntor 2024, Prishtinë

THE ART OF FORGETTING

Not all memories are good,
They tear the soul apart, and rip the heart,
Once behind us, they leave marks, deep,
Like heavy stones that never fade.

The art of forgetting is a secret healing,
A quiet ballad flowing like water,
It makes you close your eyes and stop remembering,
To leave behind every pain, every crack.

And the memories resemble dry trees,
Once they bloomed, now they are withered leaves,
But we will learn to forget them,
To free ourselves from the past that burdens us.

A hand that raises the comb of forgetting,
To wipe away every sorrow, every claw,
But slowly, with patience and silence,
We will manage to forget everything that hurts.

The art of forgetting is a deep gentleness,
A healing without words, without effort, without soul,
To close a door that never opens,
And to open a new window, unburdened.

ARTI I HARRIMIT

Nuk janë të mira krejt mbamendjet,
Përçajnë shpirtin, e shkulin zemrën,
Dikur pas nesh lënë shenja, të thella,
Si gurë të rëndë që nuk shuhen kurrë.

Arti i harrimit është një shërim i fshehtë,
Një baladë e qetë që rrjedh si ujë,
Të mbyll sytë dhe të ndalo të kujtosh,
Të lesh pas çdo dhimbje, çdo plasaritje.

E kujtimet ngjajnë si pemë të tharë,
Dikur lulëzuan, tani janë fletë të vyshkura,
Po ne, do të mësojmë t'i harrojmë,
Të çlirohemi nga e kaluara që na ngarkon.

Një dorë që ngre krehërin e harrimit,
Për të fshirë çdo brengë, çdo kthetrë,
Po ngadalë, me durim e me heshtje,
Do të arrijmë të harrojmë gjithçka që dhemb.

Arti i harrimit është një butësi e thellë,
Një shërim pa fjalë, pa mundim, pa shpirt,
Për të mbyllur një derë që nuk kthehet,
Dhe për të hapur një dritare të re, pa ngarkesa.

If I could turn love into flame,
I would light up the sky, the stars in the darkness,
You would be the sun, endless light,
In your soul, I would find every color.

I would turn the nights into a simple melody,
Kisses would be the muse of every verse,
All the sufferings I would turn into songs,
And every tear into the pearl of an endless dream.

If I could melt every beautiful word,
For you, my love, I would create a universe,
Where every soul would understand like the sun,
That love is a voice that never stops.

Massachusetts, USA 2022

Sikur ta ktheja dashurinë në flakë,
Do të ndizja qiellin, yjet në errësirë,
Ty do të bëja diell, dritën pa fund,
Në shpirtin tënd do të gjeja çdo ngjyrë.

Do të shndërroja netët në melodinë e thjeshtë,
Puthjet do të ishin muza e çdo vargu,
Të gjitha vuajtjet do t'i shndërroja në këngë,
Dhe çdo lot, në perlën e një ëndrre pa mbarim.

Sikur të mund të shkrija çdo fjalë të bukur,
Për ty, dashuria ime, do të krijoja një univers,
Ku çdo shpirt do të kuptonte si dielli,
Se dashuria është zëri që nuk pushon kurrë.

Massachusec ShBA, 2022

LOVE ME TONIGHT, FOR TOMORROW WILL BE TOO LATE

This dark sky without you is an emptiness,
It goes every direction like the wind, and it grows weary.
In your love, like moisture in the earth,
You will surely love me!

In your eyes, the evening stars fade,
For you, I light up hope, even without light.
Good today, but how will I keep my heart tomorrow?
You will surely love me!

In your arms, I will fly toward the abyss,
In your hands, I will seek responsibility.
Yes, beyond the moon and beyond the stars,
You will surely love me!

Tonight, I close my eyes, and joy calls me for you,
I wait at every step that the morning brings.
Love me tonight, for tomorrow will be too late,
You will surely love me!

Venice, June 2021

ME DUAJ SONTE SE NESËR ËSHTË VONË

Ky qiell i errët pa ty është një zbrazëti,
Shkon çdo drejtim si era, dhe ajo mërzhitet.
Në dashurinë tënde, si njomësi në dhé,
Ti do të më dashurosh patjetër!

Në sytë e tu shuhen yjet e mbrëmjes,
Për ty ndez shpresën, edhe pa dritë.
Mirë sot, po si do të mbaj nesër zemrën?
Ti do të më dashurosh patjetër!

Në krahët e tu do të fluturoj drejt humnerës,
Në duar tua do të kërkoj përgjegjësi.
Po, përtej hënës dhe përtej yjeve,
Ti do të më dashurosh patjetër!

Sonte i mbyll sytë, dhe për ty më thërret gezimi,
Të pres në çdo hap që sjell mëngjesi.
Me duaj sonte, sepse nesër do të jetë vonë,
Ti do të më dashurosh patjetër!

Venedik, qershor 2021

I HAVE BECOME LIKE THIS ROAD

I have become like this road,
silent, endless, awaiting lost footsteps;
tomorrow, do not tell me
that times are sold for illusions, O lost friend.
I have no need for flowers
that wither in the middle of rain,
flowers untouched by hands, or a gentle caress—
I know nothing else.

This river will find
its own sea—
just for a single drop of water,
but that river,
it is cursed.

That's how we are, my friend.

Don't see it as something great;

I accept no other way—

I am no one's refrain.

I tell you without hesitation:

wouldn't it have been better

if we had never met,

so we wouldn't curse ourselves later

when we fell asleep in cities?

We didn't sleep together.

JAM BËRË SI KJO RRUGË

Jam bërë si kjo rrugë
që hesht, e pa fund, pret hapat e humbur;
nesër mos më thuaj
se kohët janë shitur për iluzione, o mike e humbur,
s'kam nevojë për lule që thahen në mes të shiut,
lule që s'panë duar, as prekje
nuk njoh asgjë tjetër.

Ky lum do të gjejë
detin e vet—
për vetëm një pikë ujë,
po ai lum,
është i mallkuar.
Të tillë jemi, lum miku,
mos e shiko si diçka të madhe,
nuk e pranoj ndryshe—
s'jam refren i askujt,
ta them pa ndrojtje:
a s'ishte më mirë
mos të takoheshim asnjëherë,
për të mos sharë më pas
kur u përgjumem në qyete?
Fjeten se bëmë bashkë.

I have become like this road,
which carries the ambush of dew on its leaves,
only to fade,
the first to dry out.
So much do I wish to remember you,
without words, without promises,
like an autumn that will die,
expecting no one.

Budapest, Spring 2024

Jam bërë si kjo udhë,
që në gjethe mban pritën e vesës,
për t'u venitur,
e para që do të shterojë,
kaq shumë dua të të kujtoj,
pa fjalë, pa premtim,
si një vjeshtë që do të vdesë,
pa pritur asnjëri.

Budapest, Pranverë 2024

THE FLOW OF EVENTS

I decided to confront myself,
and amidst the fog of worries,
I began to build bridges
leading to a day
not yet seen,
not yet arrived.
I believe, perhaps with a kind of blind courage,
that everything you await
has its hidden path,
an untrodden way,
under a light that says nothing to you,
except for its echo
and the rituals of an abstract faith.

My desire,
like a small flame in the night,
merged with memories and dreams,
leading me to the point of a new beginning,
where everything I've been
and everything I'll become
meet and part ways.

RRJEDHJE NGJARJESH

Vendosa t'i dal vetës përpara,
dhe nëpër mjegullën e shqetësimeve,
fillova të ndërtoj ura
që çojnë drejt një dite
që ende s'është parë.
Ende s'ka ardhur.

Besoj, ndoshta me një lloj guximi të verbër,
se gjithçka që pret,
ka rrugën e vet të fshehtë,
një udhë të pashkelur,
nën një dritë që nuk të thotë asgjë,
veç jehonës së vet
dhe riteve të një besimi abstrakt.

Dëshira ime,
si një flakë e vogël në natë,
u përzie me kujtime dhe ëndrra,
duke më çuar te pika e një fillimi të ri,
ku takohen e ndahen
gjithçka që kam qenë dhe ç'do të jem.

When I tried to stop the clock,
to touch that eternal moment,
time began to erupt,
and the events that were meant to happen
came like waves upon my tranquil shore.
And there, in that clamor of change,
where everything begins and ends simultaneously,
I understood:
what must happen
is never just a small step,
but a new era,
born with every breath,
changing with every step.
The flow of a river of words into infinity.

Santorini, Greece, September 2023

Kur u përpoqa të ndaloj orën,
të prek atë çast të përjetshëm,
kohët filluan të shpërthejnë,
dhe ngjarjet që duhej të ndodhnin,
erdhën si dallgë mbi bregun tim të qetë.

Dhe aty, në atë zhurmë ndryshimi,
ku gjithçka fillon dhe mbaron njëkohësisht,
e kuptova:
ajo që duhet të ndodhë,
s'është kurrë veç një hap i vogël,
por një epokë e re,
që lind me çdo frymë,
që ndryshon me çdo hap.
Rrjedhje lum fjalësh deri në pafundësi.

Santorini, Greqi shtatir 2023

THE ARCHITECT OF WORDS

For Stanley H. Barkan

Stanley, friend of words that fly,
you dwell among verses, like a bird in its sky.
Your mornings, filled with the light of poetry,
awaken the world, resting with the smile of a new book.

In your hand, words become bridges,
from one continent to another,
from one heart to the next,
binding languages in silence
and love that needs no translation.

You, who drink coffee with the dreams of poets,
and quench the world's thirst for beauty,
every verse you touch, every book you publish,
is not merely poetry—
it's a piece of your soul, a new world.

With you, poetry is not just art,
it is breath, a journey,
a polar star for those seeking
meaning amidst the silence of the storm.

ARKITEKTI I FJALEVE

Për Stanley H. Barkan

Stanley, miku i fjalëve që fluturojnë,
jeton mes vargjeve, si zogu në qiellin e tij.
Mëngjeset e tua, të mbushura me dritë poezie,
zgjojnë botën, e fle me buzëqeshjen e një libri të ri.

Në dorën tënde, fjala bëhet urë,
nga një kontinent në tjetrin,
nga një zemër te tjetra,
duke lidhur gjuhët në heshtje
dhe dashuri që s'ka nevojë për përkthim.

Ti, që pi kafënë me ëndrrat e poetëve,
dhe shuan etjen e botës për bukuri,
çdo varg që prek, çdo libër që boton,
nuk është thjesht një poezi –
është një copëz e shpirtit tënd, një botë e re.

Me ty, poezia nuk është vetëm art,
është frymëmarrje, rrugëtim,
yll polar për ata që kërkojnë
kuptimin mes heshtjes së stuhisë.

Stanley, you who live in poetry,
who share words like a piece of bread
and nourish hearts that feel empty,
you are more than a publisher—
you are the creator of a universe,
where every verse has a place to belong.

My friend, as long as there is light in your eyes,
poetry will be there—
in your hands that hold the world
and turn it slowly, gently,
never waking it from its dream.

Brussels, July 20, 2024

Stanley, ti që jeton në poezi,
që ndan fjalën si një copë bukë
dhe ushqen zemrat që ndihen bosh,
je më shumë se një botues –
je krijues i një universi,
ku secili varg ka një vend për të qëndruar.

Miku im, për sa kohë të ketë dritë në sy,
poezia do të jetë aty –
tek duart e tua që mbajnë botën
dhe e rrotullojnë ngadalë, me kujdes,
për të mos e zgjuar kurrë nga ëndrra.

Bruksel, me 20 Korrik 2024

WHEN SEPARATIONS UNITE

In the silence of the night,
two separated hearts collide with echoes
in the midst of a broken dream.

Every tear that falls carries the weight of words
that were never spoken, the sounds of a silenced melody.
When separations unite,
the invisible threads of memory knot in bitter tangles,
like a bridge built over rivers of pain.
The two sides of the same heart
find peace through fragments.

Paths diverged,
but the steps follow a familiar melody,
where every turn of hope revives a distant light,
dim, yet alive.

When separations unite,
it is not the end but a new beginning,
a silent accord between memory and forgetting,
letting the present feel
what was once lost.

KUR BASHKOHEN NDARJET

Në heshtjen e natës,
dy zemra të ndara përplasen me jehonë
në mes të një ëndrre të prishur.

Çdo lot që rrjedh mban peshën e fjalëve
që nuk u thanë kurrë, tingujt e një muzike që heshti.

Kur bashkohen ndarjet,
fijet e padukshme të kujtesës lidhen në nyje të hidhura,
si një urë e ndërtuar mbi lumenj dhimbjeje,
të dy anët e së njëjtës zemër gjejnë paqe përmes copëzash.

Të ndara rrugët,
por hapat ndjekin një melodi të njohur,
ku çdo kthesë e shpresës rikthen një dritë të largët,
të zbehtë, por të gjallë.

Kur bashkohen ndarjet,
nuk është fundi, por një fillim i ri,
një marrëveshje e heshtur mes kujtimeve dhe harresës,
që e tashmja ta ndjejë atë që dikur humbi.

In the embrace of time,
separation is found, not as closure,
but as a hidden path where the journey of healing begins,
and the silent merging of what was once divided.

Naples, Italy, June 21, 2022

Në përqaftimin e kohës,
ndarja gjendet, jo si mbyllje,
por si një shteg i fshehur ku nis udhëtimi i shërimit,
dhe bashkimi i heshtur i asaj që dikur qe ndarë.

Napoli, Itali me 21 Qersjhor 2022

I HAVE BROKEN TWO DEATHS, LIVED TWO LIVES

I have broken two deaths, lived two lives.

In the first, my heart brimmed with life,

like a river that knew no end,

turning every obstacle into song.

In that death, I lived without fear,

drinking every moment with thirst,

and when darkness seized the light,

the sun rose within me, unbidden.

In the second death, love saw me,

asked me to grow, to age with it,

showed me that strength is not eternal,

but a whisper dissolving gently, sweetly.

In my two lives, I planted seeds of hope,

and their roots, fragile yet stubborn,

dug deep into the soil of my emotions,

their branches reaching toward the sky of freedom.

In that first life, life carried me on its shoulders,

making me believe every step had meaning.

But it was in the second, when my soul grew weary,

that I understood the value of every moment, every breath.

DY VDEKJE KAM THYER, DY JETË KAM JETUAR

Dy vdekje kam thyer, dy jetë kam jetuar,
në të parën, zemra ime gufonte plot jetë,
si një lumë që s'dinte të ndalonte,
e çdo pengesë e shndërronte në këngë.

Në atë vdekje, jetoja pa frikë,
të gjitha çastet i thithja me etje,
dhe kur errësira rrëmbente dritën,
në mua lindte dielli, pa kërkuar leje.

Në të dytën vdekje, dashuria më pa,
më kërkoi të rritem, të plakem me të,
ajo që më bindi se forca s'është përjetë,
por një pëshpëritje që tretet ngadalë, me ëmbëlsi.

Kështu në dy jetët e mia, mbolla bime shprese,
dhe rrënjët e tyre, të brishta por kokëforta,
u ngulën në tokën e ndjenjave të mia,
dhe i rritën degët drejt qiellit të lirisë.

Në atë jetë të parë, jeta më mbante në krahë,
më bënte të besoj se çdo hap kishte kuptim,
por ishte në të dytën, kur shpirti m'u lodh,
që e kuptova vlerën e çdo çasti, çdo fryme.

And so, life trusts me, returns to me always,
because within me, I've sown a garden that never ages.
A place where hope breathes, where nothing dies,
and every death is a shadow, every life a sun.

In the first, I lived loudly;
in the second, love taught me silence.
I have broken two deaths, embraced two lives,
and still, life trusts me, because I trust it.

Bogotá, New Jersey, USA, November 2023

Prandaj, jeta më beson, më kthen përherë,
se në thelbin tim, kam mbjellë një kopsht që s'plaket.
Një vend ku shpresa frymon, ku asgjë s'vdes,
dhe çdo vdekje është një hije, çdo jetë një diell.

Në të parën, unë jetova me zhurmë,
në të dytën, dashuria më mësoi heshtjen.
Dy vdekje kam thyer, dy jetë kam përqaftuar,
dhe prapë, jeta më beson, sepse unë e besoj atë.

Bogota, New Jersey ShBA, Nëntor 2023

ODE TO MY SON: GUARD YOURSELF WHEN ANGER FINDS YOU

(A Testament for Noid)

You came from my heart like the first ray of morning,
wavering between the breath of life and hope.
Bright, pure, like a newborn star,
you sought the world, my son, with eyes searching for light,
to face every storm, every heavy shadow,
to swim through life with an echo of courage.

When anger finds you, guard yourself,
from the storm beating within,
from the fire that can turn words into lava,
from groans that pierce the sky of your soul.
Guard yourself, for there, in that searing feeling,
a new force is forged, undefined, raw.

In every disappointment, remember the boundless sea,
the one that teaches waves to rise and calm,
that in the clarity of deep waters,
the silent voice of forgiveness is born,
the path back to peace.

Find that cool breeze caressing your forehead,
when your mind seeks tempered justice.

ODË PËR BIRIN TIM: RUAJU NGA VETJA KUR TË HIDHËROJNË

(Testament për Noidin)

Dole nga zemra ime si reze e parë e mëngjesit,
duke u lëkundur mes frymës së jetës dhe shpresës,
i ndritshëm, i pastër, si një yll i ri,
kërkove botën, bir, me sytë që kërkojnë dritë,
për të përballur çdo stuhí, çdo hije të rëndë,
për të notuar në jetë me një jehonë të guximshme.

Kur të hidhërojnë, ruaju nga vetja,
nga furtuna që rreh në brendësi,
nga zjarri që mund të shndërrojë fjalët në llavë,
nga rënkimet që përndajnë qiellin e shpirtit.
Ruaju bir, se aty, në atë ndjenjë të nxehtë,
formohet një gjë e re, një forcë e papërkufizuar.

Në çdo zhgënjim, kujtoje detin e paanë,
atë që të mëson se dallgët ngrihen dhe qetësohen,
se në kthjelltësinë e thellë të ujit,
lind zëri i heshtur i faljes, i kthimit në paqe.
Gjeje atë freski që ledhaton ballin,
kur mendja kërkon drejtësi të përmbajtur.

Oh, my son, when your heart aches from sorrow,
cling to hope like a white rock in the sea,
where even in the midst of the storm,
birds sing of a morning to come,
full of rainbows and a pure world.

You are the legacy of flame and peace.
Greet the dawn with a free spirit,
spread your wings to the sky, find freedom,
the one that rises with every sun, that revives the soul.

Because you, my son, are the one who will illuminate
this vast, eternal world with new light.
When time reaches its zenith,
remember the strong sun defying sorrow,
rising above all, playing the melody
of infinity and the harmony of Creation.

Tirana, November 16, 2024

O bir, kur të të përplasen zemra nga brenga,
mbahu pas shpresës, si shkëmb i bardhë në det,
ku zogjtë, edhe në mes të shtrëngatës,
këndojnë për një mëngjes që vjen,
plot me ylbere dhe një botë të pastër.

Je trashëgimia e flakës dhe e paqes,
përshëndeti agimet me një shpirt të lirë,
hap krahët drejt qiellit, gjeje lirinë,
ajo që ngrihet me çdo diell, që ngjall frymë.
Sepse ti, biri im, je ai që do ta ndriçojë,
me dritë të re, këtë botë të madhe dhe të përjetshme.

Kur koha të përkryhet në orët e saj të mesditës,
kujtoje diellin e fortë që sfidon hidhërimin,
e ngrihet mbi gjithçka, duke luajtur melodinë
e pafundësisë dhe harmonikën e Krijimit.

Tiranë me 16 Nëntor 2024

IT IS BETTER TO BE ABSENT THAN TO BE TOO MUCH

It is better to be absent, a word left unsaid,
than a presence that weighs more than enough.
To be a memory lasting beyond a single breath,
but not one that wounds or disturbs silences,
nor clashes against unspoken words.

To be too much is to burden the air,
to fill spaces with a voice that finds no echo.
To be there where no one expects to see you,
to overwhelm conversations, friends, and others,
where glances pause but no longer feel your essence.

Better to hide behind the pages of a forgotten day,
leaving a void filled with tender thoughts.
An emptiness that becomes a place for breath, for peace,
a lack teaching the heart how to yearn softly.
If such a thing exists, it is a noble absence,
a presence missed yet deeply cherished.

In absence, you are the echo left after music fades,
silent but still necessary.
You are an empty space speaking without words,
a place where memory blooms like flowers in stone,
a simple adoration awaiting someone's return.

ËSHTË MË MIRË TË MUNGOSH, SE SA TË JESH I TEPËRT

Është më mirë të mungosh, të jesh një fjalë e munguar,
sesa një prani që peshon më shumë se e mjaftueshmja.
Të jesh një kujtim që zgjat më shumë se një frymëmarrje,
por që nuk lëndon, nuk përdel temave
nuk përplasen në fjalë të pashprehura.

Të jesh i tepërt, është të lodhësh ajrin,
të mbushësh hapësirat me një zë që s'gjen jehonë.
Është të jesh atje, ku askush nuk pret të të shohë,
U tepron bisedave, miqve dhe të tjerëve
ku shikimet ndalen, por nuk të ndiejnë më.

Më mirë të jesh i fshehur pas fletëve të një dite të harresës,
të lësh një boshllëk që mbushet me mendime të buta.
Një zbrazëti që bëhet vend për frymë, për paqe,
një mungesë që mëson zemrën si të kërkojë me mall.
nëse ka dikund, kjo është mungesë fantastike, mungesë fisnike.

Në mungesë, je si tingulli që mbetet pas një muzike,
i heshtur, por ende i nevojshëm.
Je një vend i zbrazët që flet pa fjalë,
një vend ku kujtimi rritet si një lule në gur.
Thjeshtë, adhurim që të pret dikush.

Because it is better to be absent,
to be a breathing absence, gentle and light,
than to become a heavy shadow,
following every step, every attempt to escape.

If you seek a truer self,
better to be an untold story,
a blank page amidst the chaos of words,
than to be a presence too much,
leaving no room for breath or light to rest in peace.

New York, November 17, 2022

Sepse është më mirë të mungosh,
të jesh një mungesë që frymon lehtë,
se sa të bëhesh një hije e rëndë,
që ndjek çdo hap, çdo përpjekje për të ikur.
po e deshe një vete për së mbari.

Më mirë të jesh një histori e pa thënë,
një faqe e bardhë në mes të rrëmujës së fjalëve.
Se sa të jesh një prani e tepruar,
që as frymën, as dritën, s'i lë të jetojnë të qeta.

New Yourk 17 nëntor 2022

I DO NOT WELCOME DOUBT

I do not welcome doubt.

Life calls me to guard my hopes.

I feel the weight of silence,

my heart collides with the darkness,

braving its way through courage

like waves searching for their shore.

Doubt in hope is a kind of exile,

and I refuse to wander away from myself.

I will not go to that mystic realm,

where dreams tangle with shadows,

where spirits speak in unclear tongues.

I will not trust dilemmas,

even if they seem fantastical.

Yet, from the strength doubt brings, yes —

from the paths lost between truth and untruth,

from transcending myself without leaving a trace.

NUK E DUA DYSHIMIN,

Nuk e dua dyshimin,

Jeta më thërret për t'i ruajtur shpresat.

Ndjej peshën e heshtjes,

Zemra përplaset me errësirën,

I bije trup e tërthorazi guximit

Si dallgë që kërkon bregun e vet.

Dyshimi në shpresim është një lloj ekzili,

Ndërsa unë nuk dua të largohem nga vetja.

S'dua të shkoj në atë anë mistike,

Ku ëndrrat ngatërrohen me hijet,

E ku shpirtrat flasin me gjuhë të paqarta.

Nuk dua t'u besoj dilemmave qofshin ato edhe fantastike,

Ama nga forca që dyshimi sjell po.

Nga rruga e humbur mes të vërtetave dhe të pavërtetave,

Nga kapërcimi i vetvetes pa shënja kujtese.

I wish to be everywhere and always,
in this fragile moment between light and dark,
to hear silence clash with murmuring voices,
to feel the earth's pulse beneath my feet,
and savor the universe's breath,
dripping like dew on the lashes of a new day.

When courage comes,
it will find me ready for life,
counting the blessings yet to arrive,
living the moments nearly erased.

And for a heartbeat, I will say:
"I am a believer; I have shattered doubt's teeth."

Salem, Massachusetts, USA, November 18, 2022

Dua të jem kudo dhe kurdo,
Në këtë çast të brishtë ndërmjet dritës dhe terrës,
T'i dëgjoj përplasjet e heshtjes nëpër zëra gumzhues,
Të ndjej pulsimin e tokës nën këmbë,
E ta shijoj frymëmarrjen e universit,
Që pikon si vesë mbi qerpikët e ditës.

Ndërsa guximi kur të vijë,
Do të më gjejë të gatshëm jeta,
Duke numëruar të mirat që ende s'erdhën,
Duke jetuar çastet gati sa s'u zhdukën.
E për një grimë, unë do të them:
"Jam shpresimtar, i kam thyer dhëmbët dyshimit."

Salem, Massachusec, ShBA 18 Nëntor 2022

YOU SHALL REMAIN WISE

(For Adem Shkreli)

You shall remain wise in the memory of the language,

You, the Shkreli of the Shkrel highlands,

a stone-strong word, a voice of gold.

At the blade of thought, where the spirit ignites,

your verses burn like fire at the threshold.

Born and raised in wisdom,

the essence of Shkreli flows in your hope's core,

wandering across chasms where only sound dares tread,

awakening worlds, trembling with truth.

Wise you remain, a rose blooming in the wind.

The first joy of Ujkan Shkreli,

in endless fields where silence flares,

you stood carved as a living statue, unwavering.

With a pen as your soul, swearing to the stars,

you remain wise, in every heart and night's threshold.

From this day forward, once again, you're with Azem,

your brother, waiting all these years in eternity.

Every verse of yours, a prayer for the homeland,

for Shkrel's land and love, bound to the earth.

Immortal in the flow of time,

from today and beyond eternity.

DO TE MBETESH URTAK

Për Adem Shkrelin

Do e mbetesh urtak, në kujtesën e gjuhës,
Ti Shkreliani i Shkrelëve, fjalë e gurtë dhe zë i artë,
Në teh të mendimit, ku shpirti zgjohej prush,
Mes vargjesh të përvëluara, si zjarr e prag.
Linde dhe u rrite urtak.

Frymë e Ashtes Shkrelit në brendësinë e shpresës,
Ecejake mbi honet ku ecën vetëm zëri,
Që ngjallte botën, që dridhej prej të vërtetës,
Ti, urtak, në çdo kohë je trëndafil në erë.
Ti gëzimi i parë i Ujkan Shkrelit.

Në fushën e paanë, ku heshtja flakëron,
Ti u gdhende si statujë, e gjallë, pa luhatje,
Me penën si shpirt që në yje bën betim,
Do mbetesh urtak, në çdo zemër e prag të natës.
Prej sot e tutje, serish jeni bashkë me Azemin,
Yt vëlla që të priti kaq vite në përjetësi.

Çdo varg yt një lutje për atdheun, për arenë e shkrelëve,
Për dashurinë që me tokën është ngjitur,
I pavdekshëm je në rrjedhën e këtij moti,
Prej sot e tutje në përjetësi.
Dhe urtësia jote, kurrë s'do të shkulet nga fronti.

Your wisdom will never be uprooted from its throne.

You shall remain wise, eternal among your people.

Your words, keys to the doors of the soul,
and whoever reads finds themselves within,
under the shelter of your speech,
as beneath a brightly lit sky.

Rest now, rest from the fragile years,
and bid your dreams farewell.

Prishtina, September 27, 2022

Do mbetesh urtak, i përjetshëm ndër njerëzit tu,
Fjalët e tua, çelës për dyer të shpirtit,
Dhe secili që lexon, aty veten e gjen,
Nën hijen e fjalimit tënd, si nën një qiell të ndritur.
Pusho, pusho nga lodhja e viteve të brishta
Dhe thuaju ëndërrave mirëupqfshim.

Prishtinë me 27 Shtator 2022

IN THE BEGINNING, THERE WAS SILENCE

I climbed the peak of imagination,
Where thoughts wander nameless, without address,
Where the last light kisses the night's darkness,
And silence becomes the witness of secrecy.

A voiceless stretch spreads in my memory,
Where dreams break to be reborn,
Until words shatter themselves, and time slips over memory
Like sand beneath a runner's feet.

Then silence shatters; the word speaks.
There, truth sleeps with fear,
Stripped of heavy garments of words,
Until awakening resembles a gentle strike,
Shaping the unthought.

This is my opportunity.
Time's steps tremble under the weight of the past;
Each second fractures tomorrow into fragments,
As I lean patience against the greying walls of a season,
Of a time that no longer recognizes seasons.
It no longer recognizes itself.

NË FILLIMIN ISHTE HESHTJA

U ngjita në maje të imagjinatës,
aty ku mendimet enden pa emër, pa adresë
ku drita e fundit puth errësirën e natës
dhe heshtja bëhet dëshmitare e fshehtësisë.

Një shtrirje pa zë shtrihet në kujtesën time,
aty ku ëndrrat prishen për të lindur përsëri,
derisa fjala thyen vetveten dhe koha rrëshqet mbi kujtesën
si rëra nën këmët e vrapuesit.
Pastaj prishet heshtja, ligjeron fjala.

Atje, e vërteta flen me frikën,
e zhveshur nga veshjet e fjalëve të rënda,
derisa zgjimi t'i ngjajë një goditje të butë,
që i jep formë të pamenduarës.
Kjo është mundësia ime.

Hapat e kohës dridhen nën peshën e të shkuarës,
çdo sekondë thyen të nesërmen në fragmente,
teksa unë mbështeta durimin në muret e thinjura të një stine
të një kohe që nuk i njeh më stinët.
Nuk e njeh më as vetën.

I rested in a troubled thought,
Where hopes dangle like untainted fruits,
Until the past becomes the pillow of a new inspiration.
I wake with dawn, which now holds no regrets.

At night, autumn swells with the Moon's echo,
Thoughts drift like ships without sails,
Desires embark on a one-way journey
Across seas of a love that knows no rest.
Its helm rests in my hands.

I wait for the globe of silences to reverse,
Where every event is a reappearance of my first sitting,
And where sleep never again resembles waking.

Pushova në një mendim të trazuar,
aty ku shpresat varen si fryte të pakorruptuara,
derisa e kaluara të bëhet jastëk i një frymëzimi të ri.
Zgjojhem bashkë me agimin që s'ka më pendim.

Natën, vjeshta fryhet nga jehona e Hënës,
mendimet lundrojnë si anije pa vela,
dëshirat nisin një udhëtim pa kthim
në detet e një dashurie që nuk di të pushojë.
Timonin e saj e mbaj në duar.

Pres të praptohet rruzulli i heshtjeve,
ku çdo ngjarje është një rishfaqje e uljes sime të parë,
e ku fjetjet s'ngjajnë më kurrë me zgjuarjet.

YOU AND ME, IN THE SILENCE OF TIMELESSNESS

I want to tell you something, but not with words,
nor with familiar sounds.
From the depths of my soul, thoughts emerge,
pure, impulsive,
somewhere between light and shadow,
like lost steps of another world,
one I feel but cannot touch.

My words are fragments,
less than the sum of any word, sentence, or dialogue,
a language never spoken,
never written, never heard.
But perhaps it exists, somewhere,
perhaps between you and me,
where life runs and tires, catching its breath.

Every conversation starts from a beginning,
but ours starts beyond,
within the depths of a timeless alphabet,
an island for those untouched by time.

Unspoken words reach the shores of my thoughts,
echoing in the chambers of my soul,
crossing the borders of the mind,
the limits of possibilities.

TI DHE UNË, NË HESHTJE TË PAKOHËS

Do të të them diçka, por jo me zë,

as fjalë të njohura.

Nga thellësitë e shpirtit mendimet më dalin

të pastra, të hovshme

diku mes dritës dhe hijes,

si hapat e humbur të një bote tjetër,

që e ndjej, por nuk e prek dot.

Fjalët e mia janë fragmente,

më pak se pakti i çdo fjale, fjalie, apo bisede

një gjuhë që s'ka qenë asnjëherë e thënë,

e shkruar, e as e dëgjuar.

Por ndoshta gjendet, diku

ndoshta mes meje dhe teje,

aty ku jeta vrapon dhe lodhet e mbushet frymë.

Çdo komunikim nis nga një fillim,

por kjo jonë nis nga përtej,

nga brendësia e paalfabetit të një kohe,

një ishulli që mban ata që nuk duan t'i zërrë koha.

Fjalë të papërfolura më vinë në breg të mendimeve,

bëjnë jehonë në pika të shpirtit,

derisa kapërcejnë kufirin e mendjes.

Kufirin e mundësive.

I hide these thoughts from eyes,
from ears craving noise.
Thus, they remain hidden, wrapped
in what can never be revealed.
Some understand the languages without sound,
untouched by time.
We speak them unknowingly,
while meanings confuse us,
entangling us in a game without rules.
Perhaps that's how they were meant to be,
arranged according to possibility.

When the game ends, everyone accepts silence.
Some feel the loss,
others claim victory,
though the opposite might have occurred.
Yet both remain in the same enigma,
in the silence of timelessness.

New York, 16 November 2022

I fsheh këto mendime nga sytë,
prej veshëve që vetëm zhurmime duan.
Kështu, ato mbesin të fshehta, të mbështjella
në atë që s'shfaqet kurrë.

Dikush më mirë i njeh gjuhët që nuk tingëllojnë,
që s'i peshon koha.
s'i peshon as pakohësia.
Ne flasim me to pa e ditur,
ndërsa kuptimet na ngatërrojnë,
na mbështjellin në një lojë pa rregulla.
Kështu, mbase janë rregulluar, sipas mundësisë.

E kur loja mbaron, të gjithë e pranojmë një heshtje.
Dikush e ndien humbjen,
dikush merr fitoren,
anipse edhe e kundërta mund të kishte ndodhur,
por të dy mbetemi në të njëjtën enigmë.
Në heshtjen e pakohës.

New York, 16 November 2022

BEFORE I WRITE

Before I write,

I must find the silence that outlives noise,

where words are born voiceless, and thoughts pulse like distant stars.

I need no mirrors or hollow reflections,

no surface that merely shines.

My writing seeks the depths that shatter the edges of infinity,

where words take their first breath.

How can I call myself a poet

if my silence is not rooted in the soil of thoughts,

in the earth of the unknown?

I cannot write with yesterday's dreams;

they are fragments of a forgotten past.

Once,

on a pale winter morning,

when the wind thrashed branches like angry words,

I pondered the things that remain,

the indelible marks of life.

It's not always the grand events that shape history,

but the small moments,

where silence gives voice to itself.

PARA SE TË SHKRUAJ

Para se të shkruaj,
duhet të gjej heshtjen që i mbijeton zhurmës,
aty ku fjala lind pa zë, dhe mendimi pulson si një yll i largët.

Nuk më duhen pasqyra as reflektime të zbrazëta,
as pamje që shkëlqejnë sipërfaqshëm.
Shkrimi im kërkon ato thellësi që thyejnë skajet e pafundësisë,
atje ku fjalët marrin frymë për herë të parë.

Si të thirrem poet,
nëse heshtja ime nuk ka rrënjë në tokën e mendimeve
në token e të panjohurës?
Nuk mund të shkruaj me ëndrrat e djeshme;
ato janë veç fragmente të një të shkuare të harruar.

Dikur,
në një mëngjes të zbehtë dimri,
kur era përplaste degët si fjalë të zemëruara,
mendova për gjërat që mbesin,
për shenjat e pashlyeshme të jetës.
Nuk janë gjithmonë ngjarjet madhështore ato që bëjnë historinë,
por momentet e vogla,
ku heshtja i jep zë vetes.

Look at me now,
a blank page before me,
where every unwritten word bears its weight.
I cannot ignore what unfolds before my eyes,
as morning light weaves a new breath into poetry.

Your absent gaze, like an unwritten farewell,
reminds me that every line holds a hidden story,
moving between us like a journey without return.

And when I finish,
the word becomes silence, and silence,
another chapter.
Time leads time,
as I lose myself in poetry that writes itself,
and lives for you,
rippling into eternity.

Barcelona, 24 March 2023

Më shih tani,
me një fletë të bardhë para,
aty ku çdo fjalë që s'është shkruar rri në peshën e saj.
Nuk e mbaj dot larg atë që ndodh para syve,
kur drita e mëngjesit i thur poezisë një frymë të re.

Shikimi yt i humbur si një përshëndetje e pashkruar,
më kujton se çdo varg ka një histori të fshehur,
që lëviz ndërmjet nesh si një udhëtim pa kthim.

Dhe kur përfundoj,
fjala bëhet heshtje, e heshtja,
një kapitull tjetër.
Koha i prinë kohës,
ndërsa unë mbetem i përhumbur në poezinë që shkruhet vetë,
e jeton për ty,
valëvitet deri në pafundësi.

Barcelonë me 24 Mars 2023

ENDLESS TIME

I wait for you, in the space between seconds,
where time is but a memory of timelessness.

The waiting has no end, no beginning
to be seen.

It is a circle that closes, yet has no exit.

I find you in unseen skies,
where stars are unwritten words.

I seek you in the silence of frozen mornings,
where hope and light clash like uncertain waves.

We walk together on the roads of fate's divide,
leaving traces the wind erases.

Thus, thought waits for itself,
as memory belongs to another.

Forever I wait for you. Unarrived.

I can no longer speak,
for words have grown weary of their own weight.
It's enough that I've reached the edge of truth,
where life returns, and you pass as a shadow of eternity.

Benidorm, Spain, 21 March 2023

KOHË E PAFUNDME

Po të pres, në hapësirën midis sekondave,
aty ku koha është një kujtim i pakohës.

Pritja s'ka fund, as fillim
që ta shohësh.
Është një rreth që mbyllet, por që s'ka dalje.

Të gjej në qiej të padukshëm,
ku yjet janë fjalë të pashkruara.
Të kërkoj në heshtjen e mëngjeseve të ngrira,
atje, ku shpresa dhe drita përplasen si valë të pasigurta.

Ne ecim bashkë në rrugë të ndarjes së fatit,
duke lënë gjurmë që era i fsheh.
Kështu pret mendimi vetveten,
kur kujtimi i përket një tjetri.

Përgjithmonë po të pres. E paardhur
Nuk mund të flas më,
sepse fjalët u lodhën nga pesha e vet.
Mjafton që kam arritur në një cep të së vërtetës,
aty ku kthehet jeta, dhe ti kalon si hije e përjetësisë.

Benidorm, Spanjë 21 mars 2023

SOMEWHERE NEAR NOWHERE

It's enough that I am somewhere,
in the space between two breaths,
where silence comes to life and stillness speaks.

I live there, in a corner of the day unknown,
where my shadow stretches nameless,
and thought, like a second shadow, embraces solitude.

I find myself in unwritten memories,
where voices are shadows and footsteps are ancient echoes.
Time, deceitful as ever, slips through my fingers like sand,
and I accept that my absence is my presence.

Once, when the wind carried your name,
it was enough to know,
to feel a light hidden in the curve of every evening.

No more questions remain.
Everything I sought
was in the first glance of a feeling that never dies.

It's enough that you are somewhere, and thus, so am I.
Somewhere near nowhere, or
in a nowhere close to somewhere.

La Valetta, Malta, September 2023

DIKUND PRANË ASKUNDIT

Mjafton që jam diku,
në një hapësirë mes dy frymëmarrjesh,
ku qetësia merr jetë dhe heshtja flet.

Jetoj aty, në një cep të ditës që nuk njihet,
atje ku hija ime shtrihet pa emër,
dhe mendimi, si hije e dytë, e përqafton vetminë.

E gjej veten në kujtime që s'janë shkruar,
andej ku zërat janë hije dhe hapat janë jehona të vjetra.
Koha, e pabesë si gjithnjë, më rrëshqet si rrëzë nga gishtat,
dhe pranoj se mungesa ime është prezenca ime.

Dikur, kur era sjell emrin tënd,
bëhet e mjaftueshme të di,
të ndjej një dritë që fshihet në kthesën e çdo mbrëmjeje.

Nuk ka më pyetje.
Gjithçka që kërkoja
mbeti në shikimin e parë të një ndjenje që nuk vdes.
Mjafton që je diku, dhe kështu jam edhe unë.
Diku pranë askundit, apo
në një askund afër dukundit.

La Valeta, Maltë Shtator 2023

AN UNCHANGING PORTRAIT IN THE SILENCE OF THE SOUL

(To my aunt, Shore, in eternity)

In the silence of time that flowed without return,
you, my aunt, departed,
with quiet steps beneath the weight of the unsaid.
The words you taught me – deeper than the ocean –
remain carved into the stone of memory,
from when the world stood still,
when breath ceased,
and thoughts were a rainbow hidden
behind the curtains of care.

I search for you in whispers of light,
where words become prayer,
where memory is a green leaf
that never falls from the branches of the soul.

Dramatic times surrounded us,
as I grew and you aged,
silent moments made us think
that freedom was just a forbidden dream.
But you, in that unreachable distance,
knew this world held more than it seemed.
I know, you knew
that pain is but a wave breaking on the shore,
and the life you left behind is the sea that remains,
a sea of goodness you left us.

PORTRET I PANDRYSHUAR NË QETËSINË E SHPIRTIT

(Halles time, Shores në amshim)

Në kohën e heshtjes që rrodhi pa kthim,
ti, halla ime, ike,
me hapa të qetë, nën peshën e asaj që s'thuhet.
Fjalët që më mësove – më të thella se oqeani,
mbetën të skalitura në gurin e kujtesës,
në kohën kur bota rrinte e ngrirë,
kur fryma ndalej,
dhe mendimet ishin një ylber i mbyllur
me perdet e kujdesës.

Të kërkoj në pëshpëritjet e dritës,
atje ku fjala bëhet lutje,
ku kujtimi është një gjethe e gjelbër
që nuk bie kurrë nga degët e shpirtit.

Kohë dramatike na rrethuan,
derisa unë po rritësha, e ti plakeshe
çaste të heshtura që na bënë të mendojmë,
se liria ishte veç një ëndërr e ndaluar.
Por ti, në atë largësi të pakapshme,
e dije se kjo botë ka më shumë se kaq.
E di, ti e dije,
se dhimbja është vetëm një valë që thyen bregun,
se jeta që le pas është deti që mbetet.
Detë mirësitë tua që le.

I am not afraid of sorrow,
nor of the silence that speaks of you,
for within it lies your gentle voice,
the voice that taught me to believe,
to see beyond what is lost.

My dear aunt,
you have become a speck of light,
a stone holding the temple of my words,
a breath that fills me,
when the days are long
and the nights ask me about you.

Rest in peace, steadfast as the stone of memory,
for us who dream,
for us who continue to call your name,
in the honor of a noble soul that never fades.
Rest in peace, dear aunt.

June 2021, Dukaj-Prishtina

Nuk më tremb hidhërimi,
as heshtja që më flet për ty,
sepse brenda saj ka zërin tënd të butë,
atë zë që më mësonte të besoj,
të shoh përtej asaj që humbim.

Halla ime e dashur,
ti je bërë një grimë drite,
një gur që mban tempullin e fjalëve të mia,
një frymë që më mbush,
kur dita është e gjatë
dhe netët më pyesin për ty.

Pusho e qetë, e fortë si guri i kujtimit,
për ne që ëndërrojmë,
për ne që vazhdojmë të të thërrasim
në emrin e një fisnike që s'mbyllet kurrë.
Pusho në paqe, hallë e dashur.

Qershor 2021, Dukaj- Prishtinë

THE PATH LEADING TO MEANING

The meaning of living remains
a mystery paving our steps, a journey without a compass,
with an unquenchable dream; each of us begins,
yet no one knows how to arrive.

Such a light, so distant,
calls us to seek answers,
like the wind searching for invisible roots,
like a road that stretches but never ends.

There, among hesitant steps,
we encounter love, hidden like stars that shine without knowing why,
and we love it, but where is the road that leads to meaning?

Love is a question without an answer,
the wise exhaust themselves trying to grasp it with formulas,
with verses and poetry,
but one thing is certain – it, the origin,
remains an enigma for all time.

K A I B I J Ë R R U G A Q Ë Ç O N T E K U P T I M I

Kuptimi i të jetuarit mbetet,
mister që i hap rrugë hapave tanë, udhëtim pa busull,
me ëndërr të pashuar, secili niset,
por asnjëri s'di të mbërrijë.

Një dritë e tillë, aq e largët,
na thërret të gjejmë përgjigje,
si era që kërkon rrënjë të padukshme,
si rrugë që shtrihet, por kurrë s'përfundon.

Aty, mes hapave të pavendosur,
na del dashuria, e fshehtë si yjet që shkëlqejnë pa e ditur përse,
e ne e duam atë, por nga i bie rruga që çon te kuptimi?

Dashuria është pyetje pa përgjigje,
te mençurit lodhen ta kapin me formula,
me vargje e poezi,
por një gjë dihet – ajo, origjina,
mbetet enigmë për të gjitha kohët.

The path begins in the silence of the soul,
from promises life makes but never speaks aloud.
Where gazes embrace, where footsteps halt,
is the beginning of an endless story.

When we tread the path of doubts,
and time challenges us to stop,
only love dares to guide us,
leading us back to Him who gave it,
to Him who knows its beginning.

Thus, on this long road,
where every turn is a mystery,
and every step – a new hope,
it is love that gives us direction,
and its meaning, like a hidden star,
remains with Him, who knows.

Manhattan, November 2022

Ruga nis nga heshtja e shpirtit,
nga premtimet që jeta i bën por s'i thotë me zë.
Aty ku përqafon shikimi, ku ndalen hapat,
është fillimi i një historie pa fund.

Kur ecim mbi shtegun e dyshimeve,
dhe koha na sfidon të ndalemi,
veç dashuria ka guximin të na udhëheqë,
për t'u kthyer tek Ai që e fali, tek Ai që ia di zanafillën.

Ndaj, në këtë rrugë të gjatë,
ku çdo kthesë është mister
e çdo hap – një shpresë e re,
është dashuria ajo që na jep drejtim,
e kuptimi i saj, si një yll i fshehur,
mbetet tek Ai, që e di.

Manhatan, Nëntor 2022

WHERE DOES THIS HAZE ORIGINATE

Where does the road lead to meaning,
through the twists of thought,
where steps pause to question if the path taken
was true and correct?

One day, I understood
that every step is a hidden love,
a sweet awakening that reveals neither its origin nor its destination.

Its origin is a mystery,
like the air we breathe without seeing,
like a voice arriving without knowing which lips it departed from.

Love moves through us,
a feeling untethered by time or place;
it is eternity sleeping and waking.

When the wise wrote of it in books and poetry,
they tried to grasp it, but it only laughed and vanished.

Amid every season,
within every unspoken sentence,
it is there,
waiting for us to recognize it without expectations.

NGA E KA ORIGJINEN KJO AMULLI

Ka i bijë rruga që qon te kuptimi,
nëpër kthesa të mendimeve,
ku hapat ndalen për të pyetur nëse ecja ka qenë drejt
e saktë.

E kuptova një ditë
se çdo hap është një dashuri e fshehur,
një zgjim i ëmbël që nuk thotë se nga vjen as ku shkon.

Origjina e saj është mister,
si ajri që e thithim pa e parë,
si zëri që vjen e nuk di nga cila gojë ka dalur.

Dashuria lëviz përmes nesh,
një ndjenjë që s'mund të lidhet as me kohë,
as me ndonjë vend; është përjetësi që fle dhe zgjohet

Kur të mençurit e shkruan në libra e poezi,
u përpoqën ta kapnin por ajo veç qeshi, u zhduk.

Në mes të çdo stine,
mes çdo fjalie të pathënë,
ajo është aty,
duke pritur që ta njohim pa pretendime.

For the path leading to this haze is neither straight,
nor winding, nor paved;
it is a fragile trail between soul and breath,
when you cannot find yourself.

Love,
then, is God's gift,
its origin untouchable, eternal.
Only it knows where it came from and where it goes.

Dubrovnik, July 2024

Se rruga që qon te kjo amulli nuk është as e drejtë,

as e lakuar, as e shtruar,

por është një shteg i brishtë mes shpirtit dhe frymës,

kur se gjenë dot vetën.

Dashuria,

pra, është dhurata e Zotit,

origjina e saj e paprekur, e përjetshme,

vetëm ajo e di nga ka ardhur dhe ku shkon.

Dubrovnik, Korrik 2024

THE PATH OF THE UNKNOWN

In vain, I search for secrets in the shadows of noisy thoughts,
where words become shadows of themselves,
and silence weighs heavier than sound.

Meaning slips through my hands like the water of a restless river;
I feel it fleeing, defying time,
yet still, I remain here, searching.

With every step I take,
a new discovery; with every breath,
another light ignites.
Is this the end of the mystery,
or the beginning of another unknown path?

The truths I've grasped seemed like scattered fragments,
never whole, never certain,
but alive, shifting, and inexhaustible.

One day,
perhaps, when thought frees itself from its chains,
I will clearly see life's face,
not as an end but as a beginning.

SHTEGU I TË PANJOHURAVE

Më kot e kërkoj të fshehtë në hijet e mendimeve të zhurmshme,
aty ku fjala bëhet hije e vetvetes dhe heshtja peshon më rëndë se zëri.

Kuptimi rrëshqet ndër duar si uji i një lumi që s'ndalon,
e ndjej të ikë, të mposhtë kohën,
por prapë mbetem këtu, duke kërkuar.

Në çdo hap që bëj,
një zbulim i ri, në çdo frymë,
një dritë tjetër ndizet.
A është ky fundi i misterit apo
fillimi i një tjetër shtegu të panjohur?

Të vërtetat që i kam kuptuar më janë dukur gjysma të hutuara,
kurrë të plota, kurrë të sigurta,
por të gjalla, të lëvizshme, të pashtershme.

Një ditë,
ndoshta, kur mendimi të lirohet nga zinxhirët e vet,
do e shoh qartazi fytyrën e jetës,
jo si përfundim, por si fillim.

For life is a long tale,
where waking and dreaming entwine,
where dreams carve their own paths,
and revelations continue ceaselessly.

Thus, I walk my paths,
with questions left unanswered,
yet with a curious faith that every step brings me closer.

Revelation is the journey itself,
and there is no end to halt me,
only the quiet flow that persists,
like a song that never concludes.

Brussels, June 12, 2023

Se jeta është një përrallë e gjatë,
ku zgjimi dhe gjumi ngatërrohen,
ku ëndrrat i marrin rrugët e tyre dhe zbulimet
vazhdojnë pa u ndalur.

Kështu unë ec nëpër rrugët e mia,
me pyetje që mbeten pa përgjigje,
por me një besim të çuditshëm se çdo hap më afron më pranë.

Zbulesa është vetë udhëtimi,
dhe s'ka fund që të më ndalë,
veç rrjedha që vazhdon në heshtje,
si një këngë që asnjëherë s'përfundon.

Bruksel me 12 Qershor 2023

THE JOURNEY OF TRUTH

In vain, I chase the secret in the shadows of noisy thoughts,
where words strive to become meaning,
while silence bears the weight of the unspoken.

Events slip like the waters of a river,
flowing yet never stopping.
I feel them receding, challenging time,
yet still, I persist in my search.

Truth journeys far.
Every step—a new discovery;
every breath—a hidden light.
Is this the end of the mystery,
or the beginning of an endless path?

The truths I've struggled to understand
seem like wavering, unseen fragments,
incomplete words, alive and elusive,
hiding from both eye and mind.

One day,
perhaps, when thought frees itself from its chains,
I will see life's face clearly,
not as an end but as an origin.

UDHËTIMI I SË VËRTETËS

Kot e ndjek të fshehtë nëpër hijet e mendimeve të zhurmshme,
andej ku fjala kërkon të bëhet kuptim,
ndërsa heshtja mbart peshën e së pathënës mbi supe.

Ngjarja rrëshqet si ujë i lumit,
rrjedh, por kurrë nuk ndalet.
E ndiej të largohet, të sfidojë kohën,
por prapë mbetem duke kërkuar
e vërteta udhëton largë.

Çdo hap – një zbulim i ri,
Çdo frymë – një dritë e fshehur.
A është ky fundi i misterit, apo fillimi i një shtegu të pafund?

Të vërtetat e kuptuara me mund,
më janë dukur si lëkundura e tëpadukshmeve,
si fjalë të paplota, të gjalla, që i fshihen syrit dhe mendjes.

Një ditë,
ndoshta, kur mendimi liron veten nga prangat e tij,
do të shoh qartë fytyrën e jetës,
jo si fund, por si zanafillë.

For life is an infinite tale,
or an end without a beginning,
where waking and dreaming merge into one,
where dreams follow their own roads,
and discoveries never cease.

I walk my paths with unanswered questions,
yet with an unshakable belief
that each step brings me closer to life's meaning.

The journey itself is truth incarnate,
and no end can halt the road,
only the ceaseless flow,
like an unfinished melody, as life continues
weaving the threads of meaning.

Prishtina, November 18, 2024

Se jeta është një rrëfim i pafund,
ose një fund që s'ka fillim
ku zgjimi dhe gjumi shkrihen në një vend,
ku ëndrrat ndjekin udhët e tyre,
dhe zbulimet nuk pushojnë kurrë.

Ec nëpër rrugët e mia me pyetje pa përgjigje të prera,
por me një besim të pathyeshëm
se çdo hap më afron me kuptimin e jetë.

Udhëtimi është vetë e vërteta laike,
e nuk ka fund që ta ndalë rrugën,
veçse rrjedha e pandalshme,
si një melodi e pambaruar, jeta vazhdon
të thurë shtigjet e kuptimeve.

Prishtinë me 18 Nëntor 2024

COMING EARLIER OR LEAVING

I

I carry within me fear and hope,
with every step I take, every rise and fall,
in every day that dawns, I feel
how time melts and consumes man alone.

My path is paved with difficulty,
with ancient courage and newfound fear,
up to where faith revives
like an explosion of light, only to fade
with every choice that turns
into an uncertain road.

I try to find meaning in the space
of every movement,
but nowhere do I see words that heal,
only traces of time that slips away
and never returns.

II

In my heart, I hold distant memories,
bearing the weight of a life
that vanishes without leaving a mark.

MË HERET PO VIJNË, APO SHKOJNË

I

Barta në shpirt frikën dhe shpresën,
në çdo hap që marr, në çdo ngritje e rënie,
në çdo ditë që zbardh, e ndjej
si veç njeriu shkrin dhe pihet nga koha.
E kam udhën e shtruar me veshitësi,
me guxim të vjetër dhe frikë të re,
deri aty ku besimi ngjallet
si shpërthim drite, vetëm për t'u fshirë
në çdo zgjedhje që shndërrohet
në udhë të paqartë.
Përpiqem të gjej kuptim në hapësirën
e çdo lëvizjeje,
po askund nuk shoh fjalë që shërojnë,
vetëm shenja të kohës që ikën
po s'kanë kthim.

II

Në zemër mbaj kujtimet e larguara,
me gjithë ngarkesën e një jete
që ikën pa lënë gjurmë.
Ndërsa lundroj në mendime,
një hap, një kthesë, një shikim
dhe kohët përsëriten.
Krejt çka po vijnë, po shkojnë,

As I navigate my thoughts,
one step, one turn, one glance,
and time repeats itself.

All that comes, departs,
like a current whose destination is unknown,
and we continue
seeking a warm future.

Nothing is certain,
not love, not trust.
Only courage remains
as a sign of salvation
for those who wish to believe
that the sun sometimes follows the rain.

III

Everything passes, but we remain,
with love that we feel like a flag,
but which, in the end, rises only
when the winds of parting blow.

And just as one door closes,
another opens.

A path that takes us and leaves us
with no other option
but to follow roads
that lead us far away.

si një rrymë që nuk dihet ku të çon,
dhe ne vazhdojmë
në kërkim të ndonjë të ardhmeje të ngrohtë.
Nuk ka asgjë të sigurt,
as dashuri, as besim.
Vetëm guximi mbetet
si shenjë e shpëtimit,
për ata që duan të besojnë
që ndonjëherë ka diell pas shiut.

III

Të gjitha ikin, po ne mbetemi,
me dashurinë që ndiejmë si flamur,
por që, në fund, ngrihet vetëm
kur fryn era e ndarjes.
Dhe ashtu siç mbyllet dera,
hapet një tjetër.
Një udhë që na merr e na lë
pa na lënë mundësi tjetër
përveçse të ndjekim rrugët
që na çojnë larg.
Mund të ndodhin shkatërtime,
por jeta vazhdon të rrjedhë
pa pyetur për asgjë.
Në çdo kthesë, në çdo ndalesë,
një lëvizje e thjeshtë që thotë:
Edhe më shumë frikë,
edhe më shumë guxim.

Disasters may come,
but life flows on
without asking for anything.

At every turn, in every pause,
a simple motion declares:
Even more fear,
even more courage.

For every beginning,
there is an end that always
moves further on.

Për çdo fillim,

ka një fund që gjithmonë

do të shkojë tutje.

TRUST DESIRE, DARE

The courage to trust desire,
like a flight that takes off without hearing
the grip of fear.

A step that moves forward
to escape the confines of every idea,
where feeling is but a deep sound
that makes hearts beat
to a forbidden rhythm.

In every process, feeling is the courage
to believe, even when the mind cannot
see the light of arrival.

And so, you remain
a step away from yourself, a step away
from the eternity of the soul seeking to emerge
to declare its truth.

Otherwise, it emigrates far from itself,
into an undefined darkness,
where no one can find it.

BESOJ DËSHIRËS, GUXO

Guximi për t'i besuar dëshirës,
si një fluturim që niset pa e dëgjuar
shtrëngimin e frikës.

Një hap që lëviz përpara
për të dalë nga rrethimi i çdo ideje,
ku ndjenja është vetëm një tingull
i thellë, që i bën zemrat të rrahin
në ritëm të ndaluar.

Në çdo proces, ndjenjë është guximi
për të besuar, edhe kur mendja nuk arrin
të shohë dritën e ardhjes.

Dhe kështu, ti mbetesh
një hap larg vetes, një hap larg
nga përjetësia e shpirtit që kërkon të shfaqet
për t'u thënë të vërtetën e tij.

Përndryshe, emigron diku larg vetvetes,
në një terr të papërcaktuar,
ku askush nuk mund të të gjejë.

In this dim world,
where no paths are visible,
man loses himself in his own world.

In this distancing from oneself,
neither fear nor courage
can move,
except when love
creates an event.

And the event is spiritual,
the one that will save everything,
leaving behind all else
as ruins of a foreign, lost world.

A strong, true soul
becomes the event that lives,
not only in the present,
but in every step it takes,
even when the walls seem hopeless,
when everything feels distant.

Në këtë botë të zymtë,
ku nuk shihen shtigje,
njeriu humbet në botën e tij.
Në këtë largim nga vetvetja,
as frika, as guximi,
nuk mund të lëvizin,
përveçse kur dashuria
bën ngjarje.
Dhe ngjarje është shpirtërorja,
e cila do të shpëtojë gjithçka,
duke lënë pas gjithçka tjetër
si rrënoja të një bote të huaj, të humbur.

Shpirti i fortë, i vërtetë,
do të bëhet ngjarja që jeton,
jo vetëm në të tashmen,
por në çdo hap që bën,
edhe kur rrethimi të duket pa shpresë,
kur gjithçka të duket larg.

Go far, then,
step out of yourself,
to find what has not been seen
and what has faded,
for the self is always
an act seeking resurrection,
an event waiting to happen,
as though written with spirit
in every step of life.

Albany, USA, Fall 2022

Shko larg, pra,
dile prej vetes,
për të gjetur atë që nuk është parë
dhe atë që është shuar,
se vetvetja është gjithmonë
një akt që kërkon të ringjallet,
një ngjarje që do të ndodhë
sikur të ishte shkruar me shpirt
në çdo hap të jetës.

Albany ShBA, vjeshtë 2022

I WANTED TO TELL YOU SOMETHING

Words spill from my lips,
like a stream that knows no end,
strange, unexpected,
like sounds that fade
with every step,
touching far more
than just the air.

I know, they are thoughts
unnamed, silent,
with no place in this world,
but they resemble echoes from a time
that is not ours,
perhaps something foreign,
an unease that has arrived
from another universe.

As I speak, I feel
that every word is a fall,
a choice not yet made,
to express something hidden,
something that feels like a secret dissolved
between the mind and the soul.

DESHA TË TË THEM DIÇKA

Nga goja ime dalin fjalë,
si rrëke që s'kanë ndalim,
të çuditshme, të papritura,
si tinguj që shuhën
në çdo hap,
duke prekur shumë më tepër
se thjesht ajër.

E di, janë mendime
të paemërta, të heshtura,
që s'kanë vend në këtë botë,
por ngjajnë si thirrje nga një kohë
që nuk është e jona,
ndoshta si diçka e huaj,
një shqetësim që ka ardhur
nga një tjetër univers.

Ndërsa flas, ndjej
se çdo fjalë është një rënie,
një zgjedhje që nuk është bërë,
për të shprehur diçka që është e fshehur,
diçka që më ngjan si një sekret i shkrirë
mes mendjes dhe shpirtit.

Is the language we use
our reality, or another kind of code?
Languages, each has its alphabet,
but perhaps the one we speak
is merely a sprout,
a new beginning,
that remains unclear,
never fully understood.

Time is a lost island,
a place not everyone reaches.
For those who lack it, time is a gift;
for those who have it, it is an escape.

The languages we speak are, at times,
as difficult as time itself,
like a line you cannot cross
without losing something.

Words without words always come,
how can the unspoken be expressed?
Hidden from ourselves,
to escape sight and sound,
like shadows chasing the invisible
in every thought that disperses
and leaves no trace.

A është gjuha që përdorim
realiteti ynë, apo një tjetër lloj kodi?
Gjuhët, çdo njëra ka alfabetin e vet,
por ndoshta kjo që flasim ne
është vetëm një filiz,
një nisje tjetër,
që na bëhet e paqartë,
për të mos u kuptuar plotësisht.

Koha është një ishull i humbur,
një vend ku nuk shkojnë të gjithë.
Për ata që s'kanë kohë, koha është një dhuratë,
për ata që e kanë, është një ikje.
Gjuhët që flasim, nganjëherë,
janë po aq të vështira sa koha vetë,
si një vijë që nuk mund ta kalosh
pa humbur diçka.

Fjalët pa fjalë gjithnjë vijnë,
si mund të thuhet ajo që është e pashprehur?
Të fshehur për veten,
për t'i shpëtuar shikimit dhe dëgjimit,
si hijet që ndjekin të padukshmet
në çdo mendim që shpërndahet
dhe nuk mbetet asnjë gjurmë.

Yes, let us better understand
the lost, unspoken language,
languages without the time to exist,
for this one we speak now —
as though words grow ever more foreign,
as though meanings vanish
in this endless dance.

I can reconcile with my own strangeness,
with this void still seeking understanding,
with every question unresolved—
this is the game we play,
with rules we ourselves create,
and in the end, there will be an outcome
some will call loss,
and others victory.

Po, le t'i kuptojmë më mirë
gjuha e humbur e pafolur,
gjuhët që nuk kanë kohë të ndodhin,
se kjo që flasim tani,
sikur fjalët po bëhen gjithnjë më të huaja,
sikur kuptimet po i humbasin
në këtë vallëzim të pafund.

Mund të pajtohem me çudirat e mia,
me këtë boshllëk që ende kërkon të kuptohet,
me çdo çështje që nuk është e zgjidhur,
kjo është loja që luajmë,
me rregullat që ne vetë i krijojmë,
dhe në fund, do të jetë një rezultat
që dikush do ta quajë humbje
dhe dikush fitore.

WHAT I DO NOT SAY

What I keep hidden is not a distant echo
that repeats and fades in the cliffs of time.
It is not a dissolution into a silent abyss;
it is the heartbeat of blood speaking to itself
in a restless motion.

What I conceal is not a mute stone in the stream,
nor a shadow trembling in the morning light.
It is a fire that travels, scorching every branch,
exploding into memories and ancient desires
left in the silence of awakening.

What I do not release is not an empty word
kneeling to beg for meaning.
It is the breath that climbs the peak of the flame,
and clashes life against pain,
in an unresolved, sublime duel.

What I hold within is not a broken embrace,
nor the forgotten voice of a hopeless cry.
It is the unyielding, wrapped in the heart,
embraced by the soul,
a stream unaware of why it comes alive.

AJO QE SE THEM

Ajo që e ruaj thellë s'është jehonë e largët

Që në shkrepat e kohës përsëritet dhe venitet.

Nuk është një shkrirje në humnere të heshtur,

Është rrahja e gjakut që i flet vetvetes në një lëvizje të etur.

Ajo që e fsheh s'është gur i pagojë në rrjedhë,

Nuk është as hijë që dridhet nga drita e mëngjesit.

Është një zjarr që shkon, përvëlon çdo degë,

E shpërthen në kujtime e në ëndje të vjetër,

të mbetur në heshtjen e zgjimit.

Ajo që s'e nxjerr nuk është fjalë e zbrazët

Që i mban gjunjët për të lypur kuptim.

Është fryma që ngjitet në majë të flakës,

Dhe përplas jetën me dhimbjen,

në një duel të pazgjidhur, sublim.

Ajo që e mbaj s'është një përqafim i thyer,

As zëri i harruar i një thirrje pa shpresë.

Është e papërkulura në zemër,

në shpirt e mbështjellë,

Një përrua që s'e di vetë përse në rrjedhë ngjallet.

When it emerges, it will no longer be restraint or anguish,
it will be the first roar of a day without return.
Words will fall like storms on barren squares,
liberating all that was drowned by fear,
from the depths of my sorrow.

March 2022, Marseille, France

Kur ajo të dalë, s'do të jetë më shtrëngim as lëngatë,

Do të jetë buçitja e parë e një dite pa kthim.

Fjalët do bien si stuhi mbi sheshet e thata,

Dhe do çlirojnë gjithë ç'është mbytur nga frika,

nga thellësia e trishtimit tim.

Mars 2022, Marseille Francë

INSTEAD OF A MESSAGE

The day will come when you gather memories
like the fallen petals of a withered rose,
seeking warmth in the distant fragrance
left on the paths where love once walked.

You will open cherished books,
their pages trembling like branches in the wind,
and every line will be a single tremor,
an attempt to revive what can never return.

By then, you will no longer have a fresh breath,
nor hands to sketch the face of the sun,
only cracked shadows on your brow,
only the weight of unspoken promises.

Then you will hear the voice of silence,
like a song that can no longer be sung.
And you will count the hidden hours
that were once a refuge for your dreams.

But do not forget—
love is a flame that burns
even the strongest.
Protect the fire of your heart,
for one day you will seek what you never valued,
and the lost beauty will carry you away.

NË VEND TË POROSISË

Do të vije dita t'i mbledhësh kujtimet
si petalet e rëna të një trëndafili të vyshkur,
do të kërkosh ngrohtësi në aromën e largët
që mbeti në rrugët ku shkelte dashuria.

Do të hapësh librat e pelqyer,
faqet do të dridhen si degët në erë
dhe çdo rresht do të jetë një dridhje e vetme,
një përpjekje për të rizgjuar atë që s'kthehet më.

Atëherë s'do të kesh më as frymë të njomë
as duarë që përshkruajë fytyrën e diellit,
veç hije të plasaritura mbi ballë,
veç peshën e premtimeve që mbetën pa u thënë.

Pastaj do të dëgjosh zërin e heshtjes
si një këngë që s'mund të këndohet më.
Dhe do të numrosh orët e fshehta
që dikur ishin strehë e ëndrrave tua.

Por mos harro,
dashuria është një flakë që djeg
edhe më të fuqishmit.
Ruaje zjarrin e zemrës,
sepse një ditë do të kërkosh atë që nuk e kishe vlerësuar,
dhe bukuria e humbur të merr me vete.

TIME VARIATIONS

Between the moment that passed and the one to come,
Between who I was and who I will be,
there is the word time,
in which I have long bathed.

When you enter it,
you enter within yourself,
the moment folds inside its own skin,
sealed in a corner,
like an untouched circuit.

From one shore to the other,
there is always a step that repeats:
a rainbow, two guiding ends,
a radiant arc
through which every dream passes.

I will rest beneath the shade of the horizon's arches,
wrapped in sun and rain,
on this bridge that connects every step, every soul,
and that never dissolves.

There remains a time, somewhere between times.

Now, I am unsure
if we live there or in mere predictions.

VARIACIONE KOHËSH

Mes momentit që shkoi dhe atij që vjen,

Mes asaj që isha dhe asaj që do jem,

është fjala kohë,

në të cilën ka kohë që banjo.

Kur hyn në të,

Hyn brenda vetvetes,

Momenti ngërthehet brenda lëkures së vet,

Mbyllet në një kthin,

Si një qark i paprekur.

Nga njëri breg në tjetrin,

Gjithmonë ka një hap që përsëritet:

Një ylber, dy anë orjentuese

Një hark i ndritur,

Përmes të cilit kalon çdo ëndërr.

Unë do të pushoj nën hijen e harqeve të horizontit,

Të mbështjellë nga dielli dhe shiu,

Në këtë urë që lidh çdo hap, çdo shpirt,

Dhe që asnjëherë nuk shpërbëhet.

Mbetet një kohë diku në mes kohësh.

tani, nuk jam i sigurt,

nëse jetojmë aty, apo në parashikime.

AN ATTEMPT AT A NAMELESS THOUGHT

Sometimes my thoughts take me far,
like a breeze soaring over seas;
other times, they return close,
like a bird unaware of its cage,
to me, in this small, quiet world,
with you within every whisper.

I shape unformed events—
today, maybe tomorrow, the day after,
in a time that flows like a river without banks.
I feel the empty spaces
between two breaths,
where your name is a blessing.

Words cannot be cloaked in silence,
but I leave them ready, like stars waiting.
You are there—I am here,
somewhere in the twists of a city
that speaks ancient tongues,
while I learn to savor
every moment that bursts unexpectedly.

ORVATJE E NJË MENDIMI PA EMËR

Herë më çon mendja larg,
si puhizë që fluturon mbi dete,
herë më kthehen pranë,
si zog që s'e ndjen kafazin,
te unë, në botën e vogël të heshtur,
me ty brenda çdo pëshpërime.

Ngjiz ndodhitë e paformësuara,
sot, ndoshta nesër, pasnesër
në kohë që rrjedh si lumë pa breg,
i ndjej hapësirat bosh
midis dy frymëmarrjeve,
ku emri yt është bekim.

Fjalët s'i vesh dot me heshtje,
po i lë të gatshme, si yje në pritje,
ti je atje – unë këtu
diku në kthesat e një qyteti
që flet gjuhë të vjetra,
ndërsa unë mësoj të shijoj
çdo çast që shpërthen papritur.

Forget yourself, if you want—what do you say?

I do not have the luxury of forgetting.

My mind is always running,
chasing after your memory,
amid the old streets of the city
where history meets the present.

And I want you to know, to understand,
that I am Time,
I cannot stop,
to wait for you, to find you,
in every step I take on the cobblestones of fate.

And the clock, oh, the clock—
it has just begun to tick-tock.
Tick in you, and tock in me...

Harroje vetveten, nëse do, si thua

unë s'kam luksin e harresës,

përherë mendja ime vrapon,

vrapon pas kujtimit tënd,

midis rrugëve të lashta të qytetit

ku historia takohet me ngjarjen.

Dhe dua të dish, ta kuptosh

se unë jam Koha,

s'mund të ndalem,

për të të pritur, për të të gjetur,

në çdo hap që hedh mbi kalldrëmin e fatit.

E ora, oh, ora –

sapo ka nisur tik, tak. Tika tak

Tik në ty, e tak në mua...

WHERE TRUTH RESIDES

I apologize to the moon
for asking it so often:
where does truth reside
in this endless sky,
without answers, without light,
only darkness hiding all?

The streets are crowded
with masks, foreign faces,
and words clashing in vain,
like waves without a port.

Someone calls me, an echo;
it seems familiar,
but I no longer distinguish
sounds born of the soul
from those heading toward it.

I give courage to hope—
what it seeks is not illusion.
But time, that cunning artist of life,
is the painter
with tangled brushes.

KU BANON E VËRTETA

I kërkoj falje hënës,
që e pyeta aq shpesh,
ku banon e vërteta
në këtë qiell të pafund,
pa përgjigje, pa dritë,
veç errësirës që fsheh gjithçka.

Rrugët janë të mbushura
me maska, fytyra të huaja,
dhe fjalë që përplasen kot,
si dallgë pa port.
Më thërret dikush, një jehonë,
më duket e njohur,
por s'di më të dalloj
tingujt që vijnë prej shpirtit,
apo vijnë të shpirti.

I jap shpresës kurajo,
ajo që kërkon s'është iluzion,
por koha, ajo dinake jetese,
është artistja që pikturon
me penela të ngatërruar.
Më thotë: "Nuk e gjen vërtetësinë,
pa humbur njëherë vetë."

It tells me: "You won't find truth
without first losing yourself."

Where is truth?
Beneath the roots of ancient trees,
in the memories of childhood,
or in the paths we never walked?

I must grasp a sliver of light
to bring me back to the beginning,
to the self I've forgotten,
to seek what I am without fear.

And in the mirror of waters,
where reflections waver,
I see a face staring at me—
a truth I dared not accept.

Now I embrace it, in the breath of the end:
that face, that voice, that image,
I find it within myself,
and perhaps, also within you.

Ku është e vërteta?

Nën rrënjë pemësh të lashta,

në kujtimet e fëmijërisë,

apo në rrugët që s'i shkelëm kurrë?

Më duhet të rrok një grimë ndriçim

që të më kthejë në fillim,

në veten që e kam harruar,

të kërkoj atë që jam, pa frikë.

Dhe në pasqyrën e ujërave,

aty ku reflektimet luhën,

shoh një fytyrë që më vështron,

një të vërtetë që s'guxova ta pranoj.

E pranoj tani, mes frymës së fundit,

atë fytyrë, atë zë, atë imazh

e gjej te vetja ime,

e ndoshta, edhe te ti.

Thus, I search and find
the face of truth,
not as a marathon promise,
but as a return to myself,
where every moment awaits—
the good, the true,
only there can it be found.

Salzburg, Austria – April 6, 2024

Kështu, e kërkoj dhe gjej,
fytirën e së vërtetës,
jo si një premtim maratonik,
por si një kthim te vetja,
aty ku më pret çdo çast,
e mira, e vërteta,
vetëm aty e gjejë.

Salsburg Austri me 6 Prill 2024

WHAT DOES IT MEAN FOR ME TO HAVE YOU, HOMELAND?

If you are my Homeland,
why do I not feel your hand upon my shoulder?
A father cares for his children,
but you, my land, have forgotten me,
left me in the shadow of careless hands,
on the soil where footprints vanish
like the shadow of a lonely traveler.

If you are my Motherland,
where is your soft, warm voice,
calling me to your embrace?
Why do you not take the role of a mother,
to cover the wounds of my lost soul
with tender hands?

When I am in exile, I am Albanian,
even with your absence.
When I am within you, they call me 'foreign.'
I, a drop in your turbulent river,
forgotten, covered by the noise of the winds,
seek myself within you, Homeland,
and you do not answer.

ÇKA I BIE ME TË PAS UNË ATDHE

Nëse të kam Atdhe,
pse nuk ndjej dorën tënde mbi supe?
Ati kujdeset për bijtë e vet,
por ti, o vendi im, më ke harruar,
më ke lënë në hijen e duareve që shkujdesen,
në tokën ku gjurmët humbin
si hija e një shtegtari të vetmuar.

Nëse të kam Mëmëdhe,
ku është zëri yt i butë, i ngrohtë,
që më thërret në gjirin tënd?
Pse s'merre pak rolin e nënës,
që me duar të dhembshura,
të mbulosh plagët e shpirtit tim të përhumbur?
Kur po jam në nëkzil, po jam i shqiptar,
edhe pse me mungesën tënde.
kur po jam ne ty, po me thonë i 'jashtit'

Unë, një pikë në lumin tënd të turbullt,
i harruar, i mbuluar nga zhurma e erërave,
e kërkoj veten brenda teje, Atdhe,
dhe ti s'më përgjigjesh.

Am I your son,
or merely a shadow wandering your paths?
Am I hidden hope in your soil,
or a voice lost in the void?
Oh Homeland, what happens to my land after me?
A shelter that forgets me,
or a love that remains silent?

If you exist, find me, love me, call me!
For I, lost in you,
remain, in the end, just a drop
rolling into infinity.

Peja, January 1, 2023

A jam unë biri yt,

apo thjesht hiqe që endet në udhët e tua?

A jam unë shpresë e fshehur në tokën tënde,

apo një zë që humbet në boshësi?

O Atdhe, çka i bie me të pas unë?

Një strehë që më harron,

apo një dashuri që hesht?

Nëse ti je, më gjej, më duaj, më thirr!

Se unë, i përhumbur në ty,

mbetem, në fund, veç një pikë

që rrokulliset në pafundësi.

Pejë me 1 Janar 2023

I WAS THINKING OF A LOST LINE OF POETRY

I was thinking of a lost line,
Where words dissolve into emptiness,
And the voice halts halfway,
Like a bird that cannot fly.

Nothing breaks the surface of silence,
Everything sinks deep into roots,
Where time stops and groans,
Like a forgotten wound in the dark.

I wasn't searching for something clear,
Like in an unclear vision,
When an apparition rises and fades within the breath,
Like a light that has never reached the sky.

Nothing was that important,
I was simply wandering inside a line,
A line that could not find its end,
Nor its beginning, just a dream that endlessly wanders.

PO MENDOJA PËR NJË VARG POEZIE

Po mendoja për një varg të humbur,
ku fjalët treten në boshësi,
dhe zëri ndalet në gjysmë udhe,
si një zog që s'mund të fluturojë.

Asgjë nuk nxjerr kokë nga heshtja,
gjithçka zhytet thellë në rrënjë,
aty ku koha ndalet dhe gjëmon,
si plagë e harruar në terr.

Nuk po kërkoja diçka të qartë,
porsi në një vegim të paqartë,
kur një shfaqje lind dhe shuhet brenda frymës,
si një dritë që asnjëherë s'ka arritur qiellin.

Asgjë s'ishte edhe aq e rëndësishme,
thjesht po shëtisja brenda një vargu,
një varg që s'po arrinte të gjejë fund,
as fillim, veç një ëndërr që endet pafundësisht.

THE SILENCE FOLLOWING AN UNSAID WORD

There are days somewhere when love wraps us like a veil,
A light that burns brightly only to shine again,
And a mountain, a temple of happiness, where silence groans without sound,
In the soul that sleeps, a wound,
A voice that dissolves slowly.

In that fragile temple, where silence comes to us like a curse,
Does the word of peace rise, or does the soul fall into oblivion?
And those paths, covered with the dust of ages,
Are nothing but mirrors where we wipe our faces,
If our step becomes a bell that tolls for a lost cause,
And the wind carries names without meaning, like shine on icons.

Who will this lost light awaken within us:
Those who fell, or the steps that will never be?
And those winds, running toward emptiness and losing themselves,
While we, slaves to dust, are pushed like waves against the rock,
We, tired, look away from each other's eyes
And forget,
We show little, yet disappear again, like a dormant fire beneath the moon.

A strange game! Does this cycle of silence have an end?
Friends, one day I will die in the stanza of solitude.

HESHTJA QË E NDJEK NJË FJALË TË PATHËNË

Janë diku do ditë ku dashuria na mbështjell si vello,
Një dritë e ndezur që shkëlqen veç për të shëndritur prapë,
Dhe një mal, tempull i lumturisë, ku gjëmon pa zë një liria,
Në shpirtin që fle, një plagë,
Një zë që tretet ngadalë.

N'at tempull të brishtë, ku heshtja na vjen si mallkim,
Ngrihet fjala e paqenë, apo bie shpirti në harrim?

E ato rrugë, të mbuluara me pluhurin e kohëve,
S'janë veç pasqyrë ku ne i fshijmë fytyrat tona,
Nëse hapi ynë bëhet kambanë që bie për trohe,
Dhe era bart emra pa kuptim, si shkelqim n'ikona.

Kë do ta zgjojë kjo dritë e humbur diku në ne:
Ata që u rrëzuan, apo hapat që s'kanë për t'je?

E ato erëra, që vrapojnë drejt boshllëkut dhe humbasin,
Ndërsa ne, rob të pluhurit, shtyhem si dallga në shkëmb,
Ne, të lodhur, sytë nga njëri-tjetri i largojmë
Dhe harrojmë,
Dukemi pak, e sërish zhdukemi, si zjarri i fjetur nën hënë.

Lojë e çuditshme! A ka fund ky cikël i heshtjes?
Miq, një ditë do të vdes n'strofën e vetmisë.

TWO SELVES

Two selves I carry within me,
One silent, the other loud.
I love the second more,
For though it often throws me into chaos,
It frees me from the prisons built by the first.

The first is me,
The one who grew up without youth,
In the captivity of silent customs.
It is silent before storms,
Does not challenge the flow, but gets lost within it.
It is pure in norm,
But empty on the horizon.
A life that lives like its own shadow.

DY VETËVETE

Dy vetëvete i kam brenda meje,
Njërin të heshtur, tjetrin të zhurmshëm.
E dua më shumë të dytin,
Se ndonëse shpesh më vë në kaos,
Më çliron nga burgjet që i pari ndërtoi.

I pari jam unë,
Ai që u rrit pa rini,
Në roberinë e zakoneve të heshtura.
Hesht përballë stuhive,
Nuk sfidon rrjedhën, por përhumbet brenda saj.
Është i pastër në normë,
Por bosh në horizont.
Një jetë që rron si hija e vetes.

Por i dyti...
Ai s'e pranon që koha veç ta bartë,
E sfidon qetësinë që zë fill prej dorëzimit.
Nuk i kundërshton gjithçka,
Por zgjedh ç'të mos pajtohet.
Ky i dyti s'e ndjek ngjarjen,
E krijon atë.

But the second...

It does not accept that time simply carries it,

It challenges the calm that begins with surrender.

It does not oppose everything,

But chooses what not to agree with.

This second one does not follow events,

It creates them.

I love its disturbances,

Like the wind that moves the branches of thoughts.

I love its losses,

For they are often victories the first did not dare.

This is the one who sees beyond norms,

Who feels that space has no walls,

Only possibilities.

Two selves I carry within me,

But I am more the second.

In the peace of the first, I find shelter,

In the fire of the second, I find meaning.

I dua trazirat e tij,

Si era që lëviz degët e mendimeve.

I dua humbjet e tij,

Se shpesh janë fitoret që i pari nuk guxoi.

Ky është ai që sheh përtej normave,

Që e ndjen se hapësira s'ka mure,

Vetëm mundësi.

Dy vetëvete i kam brenda meje,

Por unë jam më shumë ai i dyti.

Në paqen e parë gjej strehë,

Në zjarrin e dytë gjej kuptim.

THREE TIMES I DREAMED OF YOU

The first time, I didn't know how to dream properly,
Like a pale shadow at dusk, who didn't even speak its name.
It was waiting, just waiting,
Without a heart that beats, without words that shine.

The second time, you came full of radiance,
A treasure of dreams, wrapped in brilliance.
But we got tangled in troubled clouds,
Imagination hid us, like leaves in the wind.

The third time, I took you out of the dream,
Let you walk on the land of myths.
But you were no longer a promise, nor an illusion,
You were a nightmare, with eyes full of silence.

Three times I dreamed of you,
And each time I loved you differently, more.
But now, in the strong truth,
Neither the dream nor the nightmare is enough for me.

Three times I dreamed of you,
And only in the fourth did I understand,
That perhaps, I don't want you in the dream,
But where breath does not deceive.

TRI HERË TË KAM ËNDËRRUAR

Të parën herë, nuk dita të ëndërroj tamam,
Si hije e zbehtë n' muzg, që s' më fliste as emrin.
Ishte pritje, vetëm pritje,
Pa zemër që rreh, pa fjalë që ndrit.

Të dytën herë, ti erdhe plot shkëlqim,
Një thesar prej ëndrrash, mbështjellë me brilantinë.
Por u ngatërruam mes reve të trazuara,
Imagjinata na fshehu, si gjethe në erë.

Të tretën herë, të nxora nga ëndrra,
Të lash të ecësh mbi tokën e miteve.
Por nuk ishe më as premtim, as iluzion,
Ishe zhgjëndërr, me sytë plot heshtje.

Tri herë të kam ëndërruar,
E çdo herë të desha më ndryshe, më shumë.
Por tani, në të vërtetën e fortë,
As ëndrra, as zhgjëndër s' më mjafton.

Tri herë të kam ëndërruar,
E vetëm në të katërtën kuptova,
Se ndoshta, nuk të dua në ëndërr,
Por atje ku frymëmarrja s' gënnen.

I OPENED THE MIND'S WINDOW TO SEE THE TRAFFIC OF THE WORLD'S EVENTS

I opened the mind's window,
and behold, the stream of the world flowed like a murky river.
Somewhere, trivialities grew,
deep-rooted in the soil of oblivion,
while greatness faded,
diminishing into shadows,
like fallen gods from cracked pedestals.

On the narrow lanes of memory,
old carriages with broken wheels creak along,
laden with endless loves
that time no longer waits for.
And alongside them, the sleek cars of the future rush by,
with hollow promises behind their closed windows.

Everything moves, everything halts,
without order, without feeling,
and I, a passerby with no destination,
observe and remain silent.

Somewhere, smiles burst forth,
like the sun piercing a thin cloud,
but elsewhere, tears fall
on streets drowned in the darkness of solitude.

I HAPA DRITAREN MENDJES TA SHOH TRAFIKUN E NDODHIVE TË BOTËS

I hapa dritaren mendjes,
dhe ja, rrjedha e botës kalonte si lum i turbullt.
Diku rriteshin vogëlsitë,
rrënjë të thella në tokën e harresës,
ndërsa madhështitë zbehen,
zvogëlohen në hije,
si perëndi të rrëzuara prej piedestalesh të plasaritura.

Në korsitë e ngushta të kujtimeve,
ecin karroca të vjetra me rrota të thyera,
mbi to ngarkuar dashuri të pambarimta,
të cilat koha nuk i pret më.
Dhe përbri, nxitimthi vrapojnë makinat e holla të së ardhmes,
me premtime boshe në dritaret e tyre të mbyllura.

Gjithçka lëviz, gjithçka ndalet,
pa rregull, pa ndjesi,
e unë, një kalimtar që s'ka ku shkon,
vështroj dhe hesht.

Diku shpërthejnë buzëqeshjet,
si dielli që depërton një re të hollë,
por diku tjetër, lotët pikojnë
në rrugë të mbytura nga errësira e vetmisë.

In this traffic of events,
where nothing ends, and everything begins anew,
my mind struggles to catch its breath.
But who am I, if not a gaze at the window,
waiting to understand what has no answer?

Boston, USA, 2022

Në këtë trafik të ngjarjeve,
ku asgjë s'ka fund dhe gjithçka fillon përsëri,
mendja ime përpiqet të mbajë frymën.
Por kush jam unë, veçse një shikim në dritare,
duke pritur të kuptoj atë që s'ka përgjigje?

Boston ShBA 2022

I OPENED THE DOOR TO MY MIND TO WELCOME THE FLOOD OF EVENTS

I opened the door to the events,
and the world stormed in,
with its eternal noise,
its shadows and lights shifting like seasons.

Somewhere, small things grow,
filling hearts with fragile courage,
while greatness shrinks,
falling like ruined monuments.

The world's roads buzz with life,
with songs I don't understand but feel,
with a strange rhythm
that never stops, like the breath of existence.

I see hands reaching upward,
like branches seeking the light,
and others falling,
weighed down by their own burden.

Some people stride forward,
with confident steps full of hope,
while others turn back,
lost among the mirrors of the past.

IA HAPA DERËN MENDJES T'I SHOH KOLONAT E NGJARJEVE SI VINË E HYJNË BREDA

Ua hapa derën ngjarjeve,
e bota hyri brenda si stuhi,
me zhurmën e saj të përjetshme,
me hijet dhe dritat që ndërrojnë si stinët.

Diku, rriten vogëlsitë,
duke mbushur zemra me guxim të brishtë,
ndërsa madhështitë,
zvogëlohen, bien poshtë si monumente të rrënuara.

Rrugët e botës gumëzhijnë,
me këngë që s'i kuptoj, por ndjej,
me një ritëm të çuditshëm,
që s'ndalet kurrë, si fryma e jetës.

Shoh duar që ngjiten lart,
si degë që kërkojnë dritën,
e të tjera që bien,
të lodhura nga pesha e vetvetes.

Ka njerëz që ecin përpara,
me hap të sigurt, të mbushur me shpresë,
e të tjerë që kthehen mbrapa,
të humbur mes pasqyrave të së kaluarës.

I opened the door to arrivals
and let the world teach me
that small things are hidden greatness,
and greatness is often mere illusion.

In this endless traffic,
where everything moves, collides, and vanishes,
I learned to hear the sounds of silence
and to see the world as a reflection of my soul.

Boston, USA, 2022

Ua hapa derën ardhjeve,
e lashë botën të më mësojë,
se vogëlsitë janë madhështi të fshehta,
dhe madhështitë shpesh janë thjesht iluzione.

Në këtë trafik të pafund,
ku gjithçka ecën, përplasët, zhduket,
mësova të dëgjoj zhurmat e heshtjes,
dhe të vështroj botën, si një pasqyrë e shpirtit tim.

Boston, ShBA 2022

WE SWITCHED ROLES, HOPE AND I

I.

After a long debate about things and nothingness,
about everything weightless yet burdensome,
we dived into everything,
got tangled in nothingness,
and ended up back at everything again—
like two seas unable to find the right shore.

Hope seemed to surpass its limits,
not just a word but a hope soaring high.
“Look,” I said, “perhaps I understand,
but how can I grasp a light so far away?”

It smiled bitterly:
“You have never reached the peak of your possibility.
You are farther than I am.”

The debate thickened; disagreements unstrung us.
“Fine,” I said, “let’s switch roles.
For five minutes, be me,
and I’ll be you.”

It fell silent but agreed.

I NDËRRUAM ROLET, UNË DHE SHPRESA

I.

Pasi debatua gjatë për gjërat dhe asgjëtë,
për gjithçka që s'kishte peshë, por na rëndonte,
u zhytëm në gjithçka,
u ngatërruam në asgjë,
dhe prapë përfundua te çdo gjë.
Si dy dete që nuk e gjejnë brigun e duhur.

Shpresa më bëhej sikur tejkalonte mundësitë,
nuk ishte thjesht fjalë, por një shpresë që fluturonte,
"Shiko," i thash, "ndoshta e kuptoj,
por si mund të kap një dritë që është aq larg?"
Ajo më buzëqeshi hidhur:
"Ti s'ke arritur kurrë majen e mundësisë tënde.
Je larg, më shumë sesa unë jam."

Debati u trash, mospajtimet na çakorduan.
"He pra," i thashë, "t'i ndërrojmë rolet,
për pesë minuta bëhu ti unë,
e unë do të jem ti."
Ajo heshti, por pranoi.

2.

In the first minute, it said:

“To my surprise, you were right!”

In the second, its tone changed:

“I appear more beautiful on the outside,
but inside, it’s you.”

And I felt a shift, a confusion overtaking me.

“I am someone else now,” I said with fragile courage.

“Is this how it always is for you?”

It sighed deeply,

with a weariness I had never noticed.

“Ah,” it said, “get me out of here;

I can’t stay any longer.

This role you carry every day is not for me.

You lack my fire,

and I cannot endure your silence.

I am always greater than you,

but never complete.”

I,

I began to feel like someone else,

responding with less courage,

pampered by a role that didn’t belong to me.

2.

Në minutën e parë, më tha:

"Si për habi, paske pasur të drejtë, bre!"

Në të dytën, zëri iu ndryshua:

"Unë dukem më e bukur nga jashtë,

por brenda dukesh ti."

E unë ndjeva një ndryshim, një hutim që më kaploi.

"Jam tjetërkush tani," i thashë me një guxim të brishtë.

"A është kështu gjithnjë për ty?"

Ajo ofshani thellë,

me një lodhje që s'e kisha parë kurrë.

"Eh," tha, "më nxirr prej këtu,

nuk mundem të qëndroj më.

S'jam unë për këtë rol që ti e mbanë çdo ditë.

Ti s'ke zjarrin tim,

e unë nuk e duroj dot heshtjen tënde.

Unë jam gjithnjë më e madhe se ti,

por asnjëherë më e plotë."

Unë,

unë fillova të ndihem dikush tjetër,

përgjigja erdhi më me pak guxim,

i llastuar nga roli që s' më takon.

It sensed it—
we had switched roles
but remained two lives passing
without fully knowing one another.

In the role I assumed,
hope hung high, unattainable,
in the role it took,
I was lost somewhere beyond the impossible.

We switched roles,
but surprisingly, the roles did not change us.

Paris, February 12, 2022

Ajo e ndjeu,
se ndërruam rolet,
dhe mbetëm dy jetë që kalojnë
pa u njohur plotësisht.
Në rolin që mora,
shpresa mbeti e varur lart, e paarrirë,
në rolin që ajo mori,
më humbi diku përtej të pamundurës.

I ndërruam rolet,
por për habi rolet s'na ndërruan ne.

Paris me 12 shkurt 2022

HIS NAME IS ETERNITY

A Poem for Ismail Kadare

When I first met him,

The General of the Dead Army

Had gathered the soldiers' bones.

Beneath a dreadful sky,

He hid an unpublished script

And an inexplicable silence.

Later, I met the author many times,

Sometimes in Paris, sometimes in our Homeland,

While he was building a palace of dreams

During a wicked time in Dardania.

He watched, he watched deeply,

"A few drops of rain fell on glass," he said,

And I, each day, died

Once, on the warfronts,

When everything was still filled with wounds and wonders.

EMRIN E KA PËRJETËSI

Poezi për Ismail Kadarenë

Kur e takova për herë të parë,

Generali i Ushtrisë së vdekur

i kishte mbledhur eshtrat e ushtarëve,

e ashtu, nën një qiell të llahtarshëm,

ai fshihte një shkrim të pashpërndarë

Pastaj shumë herë jemi takuar me autorin,

herë në Paris, herë në Atdhe,

kur ai po ndërtonte një pallat ëndërrash,

në një mot të ligë që bënte në Dardani.

Ai shikonte, shikonte thellë,

"Ca pika shiu ranë mbi çelç," thoshte,

dhe unë, çdo ditë, vdisja

nga një herë fronteve të luftës,

kur gjithçka ishte ende e mbushur me plagë dhe mrekulli.

He was part Ismail, part Kadare,
A profound philosopher turning through time,
With unforgettable thoughts,
While his soul absorbed the truth
Beyond any literature,
Never stopping.

He saw farther,
With eyes that perceived more than others could.
In the brief life, he was always young,
With a luminous mind moving like a storm,
Never ceasing in its quest.

From today, in endless life, you are the youngest,
Where time is immeasurable, where words become light.
Friends of the pen and wisdom await you —
Azem Shkreli, with verses like tender flowers,
Dritëro Agolli, whose generosity even mountains remember,
And Ibrahim Rugova, silent yet grand in spirit.

Tell them the weather here is grim,
Political storms rage,
Winds tear at the silence,
But they can never defeat what remains eternal.

Ai ishte pak Ismail, pak Kadare,
një filozof i thellë që vërtitej nëpër kohe,
me mendimet e tij të paharruara,
ndërsa shpirti i tij e thithte të vërtetën
përtej çdo letërsie,
duke mos ndaluar asnjëherë.

Ai shikonte më larg,
me sy që shihnin më shumë se mund të shihnin të tjerët.

Në jetën e shkurtër, ai ishte gjithmonë më i ri,
me mendjen e ndritur që lëvizte si stuhi
dhe asnjëherë nuk ndalonte së kërkuari.

Nga sot, në jetën e pasosur, je më i riu,
atje ku koha s'matet, ku fjalët janë dritë.

Të presin miqtë e pendës dhe dijes,
Azem Shkreli, me vargje si lule të njoma,
Dritëro Agolli, me një bujari që s'e harrojnë malet,
dhe Ibrahim Rugova, i heshtur, por madhështor në shpirt.

Ju thuaj se kendej po bën mot i lig,
ka reshje të mediave politike,
erëra çajnë heshtjen,
por kurrë nuk mposhtin atë që mbetet e përhjetshme.

In the Paris of timeless stars,
Or in the lanes of the Homeland hidden in memory,
You remain unchanged,
A beacon that does not dim, a voice that never silences.

Tell Azem the verses still sing,
That Dritëro has left behind a blooming garden,
And Rugova, as always,
Holds the banner of thought high,
As you carry the pride of the pen.

From today, Kadare,
You are not merely a writer of words
But an architect of eternity.
Here in a world of word-rain,
We remember you as the clear sky above us,
As a name flowing
Between time and unending peace.

July 1, 2024, Brussels

(The day Kadare passed away)

Në Parisin e yjeve të amshuar,
apo në rrugicat e Atdheut që fshihet në kujtesë,
ti mbetesh i pandryshueshëm,
një fener që nuk fiket, një zë që s'hesht.

Thuaju Azemit se vargjet ende këndojnë,
se Dritëroi ka lënë pas një kopsht të lulëzuar,
dhe Rugova, si gjithnjë,
e mban flamurin e mendimit lart,
siç mban ti vetë krenarinë e penës.

Nga sot, Kadare,
ti nuk je vetëm shkrimtar i fjalëve,
por arkitekt i përjetësisë.
Të gjithë ne këtu, në një botë me reshje fjalësh,
të kujtojmë si qielli i kthjellët mbi ne,
si një emër që rrjedh
mes kohës dhe paqes së pashuar.

1 Korrik 2024, Bruksel (dita kur vdiq Kadare)

IF WORDS TURN TO SILENCE

If words narrate the day and night,
Thoughts hide, like lifeless shadows.
Sound stretches, melody repeats in the heart,
The traces of dreams left in stillness.

Silence reveals what language forgets,
In solitude lies the deepest secret.
The soul follows the wave where the gaze goes,
An ocean silent,
Yet unwilling to rest.

When the world is silent, and the heart dares,
Beyond the boundaries of unspoken words.
The spaces in between, the unfinished phrases,
Are hidden verses
Born in imagination.

When words turn to silence and tears melt longing,
A fleeting peace fills the wandering soul.
Every breath is a living promise,
An echo of truth that can never be shortened.

NËSE FJALA BËHET HESHTJE

Nëse fjala ditë dhe nata rrëfen,
Mendimet fshihen, si hije pa jetë.
Tingulli zgjatet, në zemër përsëritet melodia,
Gjurmët e ëndrrave të lëna në qetësi.

Heshtja rrëfen atë që gjuha harron,
Në vetmi qëndron e fshehta më e thellë.
Shpirti që ndjek valën ku vështrimi shkon,
Një oqean që hesht,
Por s'pranon të prehet lehtë.

Kur bota hesht dhe zemra guxon,
Përtej kufijve të fjalëve që s'kanë guxim.
Hapësirat ndërmjet, fjalët që nuk mbarojnë,
Janë vargjet e fshehta,
të cilat lindin në trillim.

Kur fjala bëhet heshtje dhe loti shkrin mall,
Një paqe e përkohshme mbush shpirtin e humbur.
Çdo frymëmarrje është një premtim i gjallë,
Një jehonë e së vërtetës që kurrë s'mund të shkurtohet.

WHEN WISDOM IS A PATH

When a wise word captures a paradox,
What the mind observes is no illusion.
Now the soul burns, a gentle flame,
Speaking within, the light of an enlightenment.

It is now freed from the darkness,
By a simple word, rich in meaning.
When noise filled you, you heard nothing else,
But now you see life as a rebirth.

My journey will never quiet,
Even when I'm lost on unknown trails.
Wise words pierce the unspoken,
Opening gates to minds once closed.

Its illumination, like morning sun,
Turns darkness into golden paths.
Whenever you seek it, it will be there,
A guide that never leaves you hopeless.

Ljubljana, July 28, 2023

KUR DITURIA ËSHTË UDHË

Kur në paradoks kapet një fjalë e urtë,
Ajo që mendja vështron, s'është mashtrim.
Tashmë shpirti digjet, një zjarr i butë,
Nga brenda flet, drita e një ndriçimi.
Ai tashmë është çliruar, nga errësira,
Nga një fjalë e thjeshtë, e plot kuptim.
Kur ishe i zhurmshëm, s'dëgjoje të tjera,
Por tashmë sheh jetën, si një rilindje.

Udhëtimi im, s'ka për të heshtur,
As kur të humb në shtigje të panjohura.
Fjalët e urta shpojnë të pathënë,
Dhe hapin portat e mendjeve të mbyllura.
Ndriçimi i saj, si diell në mëngjesi,
Shndërrojnë terrin në rrugë të arta.
Sa herë që ta kërkosh, do jetë atje,
Udhërrëfyesja që kurrë s'të lë pa shpresa.

Lubjanë me 28 korrik 2023

THE POET'S LIBRARY

On the silent shelves, the eternal breath speaks,
In every book, a universe,
A dream awakened.

Memories written by light and shadow,
The pages, like human hearts,
Bear the weight of solitude.

In that library, no loud voices echo,
But a choir of thoughts dances in the night's shadows.
Philosophers, poets,
Saints and rebels,
Rebuild the world from its ancient ruins.

Each page is like an invisible face,
Where eyes read the stars, and wrinkles tell of storms.
As chapters unfold,
Great questions arise,
And beyond the words, the echo of truths
That cannot be spoken.

BIBLIOTEKA E POETIT

Në raftet e heshtura, fryma e amshuar flet,

Në çdo libër një univers,

një ëndërr që zgjohet.

Kujtime të shkruara nga drita dhe errësira,

Fletët, si zemrat e njerëzve,

mbartin peshën e vetmisë.

Në atë bibliotekë, nuk ka zëra të lartë,

Por një kor mendimesh që vallëzon në hijet e natës.

Filozofë, poetë,

shenjtorë dhe rebelë,

Rindërtojnë botën nga rrënojat e saj të vjetra.

Çdo faqe është si një fytyrë e padukshme,

Ku sytë lexojnë yjet dhe rrudhat tregojnë stuhitë.

Ndërsa radhiten kapitujt,

shfaqen pyetje të mëdha,

E përtej fjalëve, jehona e së vërtetës

që nuk mund të thuhet.

In that library, the poet himself is a book,
His words are whispers that transform into lightning.
From nothing, he creates a new sun,
Warming the souls of those who have lost their way.

In every poem,
A new wrinkle marks his face,
Testifying to the silent battle with time and absurdity.
And when the world says,
"This is our poet,"
He smiles with the silence of one who understands everything.

Në atë bibliotekë, vetë poeti është librër,
Fjalët e tij janë pëshpëritje që shndërrohen në rrufe.
Ai krijon nga asgjëja një diell të ri,
Që ngroh shpirtrat e atyre që kanë humbur rrugën.

Në çdo poezi,
një rrudhë e re në fytyrën e tij,
Dëshmi e luftës së heshtur me kohën dhe absurditetin.
Dhe kur bota thotë:
"Ky është poeti yni,"
Ai buzëqesh me heshtjen e dikujt që kupton gjithçka.

EVERY MORNING I'VE THOUGHT CLEARLY

Every morning I've thought clearly,
The afternoon arrives as a golden gift.
The mind, calm like a gentle river,
Without the day's turbulence, without the whirlpool of fate.

When dawn brings pure thoughts,
Like clear water at its source.
Life becomes a cup I drink without hesitation,
A thirst quenched, without any doubt.

Morning, the architect of a good day,
Lays its foundation with care and serenity.
Afternoon, like a luminous castle,
Rises upon the mind that sowed success.

At the start of each day, the key is set,
When the mind unfolds like the sun at dawn.
And every step that follows, a natural flow,
A river of life that never stops.

SA HERË KAM MENDUAR MIRË NË MËNGJES

Sa herë kam menduar mirë në mëngjes,

Pasditja më vjen si dhuratë e artë.

Mendja, e kthjellët si lumi i qetë,

Pa trazimet e ditës, pa vorbullën e fatit.

Kur agimi sjell mendime të pastra,

Ashtu si ujë i kthjellët në burim.

Jeta bëhet gota që pi pa hezitim,

Një etje që shuhet, pa asnjë dyshim.

Mëngjesi, ky arkitekt i një dite të mbarë,

Hedh themelet me qetësi e kujdes.

Pasditja, si një kështjellë e ndritur,

Ngrihet mbi mendjen që mbolli sukses.

Në fillim të çdo dite, është vendosur çelësi,

Kur mendja shpaloset si diell në agim.

Dhe çdo hap që vijon, një rrjedhë natyrale,

Një lumë i jetës, që kurrë s'ndalon.

GO

Go.

Go, for it's too late to climb there.

Too late for Olympus,

Everything has its time.

Now, we can only begin,

But never arrive.

Ah, how late you've awakened from yourself,

To come to me.

Go, please,

For it is late.

And all you can do now

Is board the plane of memories,

And try—

Try to land in every desire,

To rise from every absence.

SHKO

Shko,

Shko, se vonë është të ngjitemi atje.

Teper vonë për Olimpin,

Gjithçkahi ka kohën e vet.

Tani, vetëm mund të nisemi,

Jo edhe të mbërrijmë.

Ah, sa vonë je zgjuar prej vetes,

Të vijsh te unë.

Shko, të lutem,

Se vonë është.

Dhe krejt çka mundesh tani

Është t'i hipesh avionit të kujtimeve,

Dhe provo,

Provo të aterosh në secilën dëshirë,

Të ngritesh nga secila mungesë.

You, if you wish, may come too,
But even coming now is just another going,
Silent, and even love has lost its true meaning.
It's a little hybrid, a little anemic,
And all we can do now
Is feed on absence,
Drink a glass of regret and an ending.

Go now,
For God's sake, go even farther than yourself.
Perhaps there,
You might find one of my old dreams.
I had put it to sleep,
And now, measure for yourself
How a dream can dream of dreaming.

Ti, nëse do, edhe eja,
Por edhe ardhja tani është vetëm një shkuarje,
E heshtur, dhe as dashuria se ka më kuptimin e duhur.
Është pak hibride, pak anemike,
Dhe krejt çka mundemi tani
Është të ushqehemi me mungesën,
Të pimë nga një gotë pendim dhe fund.

Shko tani,
Pash Zotin shko edhe më larg se vetja jote.
Mbase atje mund ta gjesht
Një ëndërr timen të dikurshme.
E kisha vënë gjumë,
Dhe mate tash vet,
Se si ëndrra mundet me ëndërrua.

THE ESCAPE OF AN AUTHENTIC DESIRE

Desires are the air we breathe,
eternity lighting every step.
By day, they are untold dreams,
by night, they fade like tired lights.
But they never die, for they are alive,
deep within the soul, sacred stones.

She had many desires, she said,
desires that guided every step of her life,
desires that transformed with the morning,
only to fade like shadows in the evening.
But the one that fled... this was different,
a desire without name,
without form, without color,
just a profound feeling bursting forth.

ARRATISJA E NJË DËSHIRE AUTENTIKE

Dëshirat janë ajri që marrim,
Përjetësi që ndriçon çdo hap,
Gjatë ditës janë ëndrra të pathëna,
Në natë, shuhen si drita të lodhura,
Por s'vdesin kurrë, sepse janë të gjalla,
Në thellësi të shpirtit, ato janë gurë të shenjtë.

Ajo kishte shumë dëshira, thoshte,
Dëshira që udhëhoqën çdo hap të jetës,
Dëshira që shndërroheshin në mëngjes,
Dhe shuheshin si hije në mbrëmje.
Por kjo që iku... kjo ishte ndryshe,
Një dëshirë që nuk kishte as emër,
As formë, as ngjyrë,
Ishte thjesht një ndjenjë e thellë që shpërtheu.
Ishte ajo që nuk mund të shprehej me fjalë,
Një flakë që digjej e pashuar,
Një shpërthim në errësirë, një ngjallje e pamundur.

It was the one that could not be expressed in words,
a flame burning unquenched,
an explosion in the dark, an impossible awakening.

One night, as the stars shone silently,
an event that melted itself occurred.

A dream turned real,
a feeling became an event.

The runaway desire took form,
became shadow and light, light and shadow,
a song felt by every leaf,
a melody resembling the sun,
a circle closed without end,
a desire returning, once more, to its beginning.

"Yes, it's true," she said with an open heart,
"The desire fled, escaped, broke free of patience,
but perhaps the truth is it fled from me,
because I was never ready to hold it,
faced with fears that overcame me,
faced with silence that silenced me,
the desire remained a hidden solace."

Në një natë, kur yjet ndriçonin pa zë,
Ajo ngjarje që shkrinte vetëvetiu, gjithçka ndodhi.
Një ëndërr që u bë realitet,
Një ndjenjë që u bë ngjarje,
Dëshira e arratisur mori formë,
U bë hije dhe dritë, dritë dhe hije,
Një këngë që ndjeu çdo gjethe,
U bë melodi që ngjante me diellin,
Një rreth, i mbyllur pa mbarim,
Dëshira që u kthye, sërish, në fillim.

"Po, është e vërtetë," tha ajo me shpirtin e hapur,
"Dëshira iku, u arratis, u shkëput nga durimi,
Por ndoshta e vërteta është se ajo iku nga unë,
Sepse asnjëherë nuk isha gati ta mbaja,
Përballë frikës që më mundte,
Përballë heshtjes që më mbyllte,
Dëshira mbeti një ngushëllim i fshehur."

She had concealed every cry,
every expression within her,
like a voice ascending from the depths.
Desire wasn't merely a dream,
it was a journey, an unforgettable battle,
a road that wasn't reversible,
but stretched forward, without end.

"Escape," she said, "was not a loss.
On the contrary, it was a necessary liberation,
a step toward reaching where no one had dared,
into the inner depths, where fear could not touch,
where the desire was solely for itself,
where it knew it was true."

Many desires come and go, she said,
a new wave arrives and passes,
but this one that fled was unknown,
an authentic desire I'll never forget.
It was more than an event,

Ajo kishte fshehur çdo thirrje,
Çdo shprehje që kishte brenda saj,
Si një zë që ngjitej nga thellësitë,
Dëshira nuk ishte thjesht një ëndërr,
Ishte një udhëtim, një betejë e paharruar,
Një rrugë që nuk ishte e kthyeshme,
Por e shtrirë përpara, pa mbarim.

"Arratisja," tha ajo, "nuk ishte humbje,
Përkundrazi, ishte një çlirim i duhur,
Një hap për të mbërritur aty ku asnjë nuk kishte guxuar,
Në thellësinë e brendshme, ku frika nuk prekte,
Atje ku dëshira ishte vetëm për vete,
Atje ku ajo e dinte se ishte e vërtetë."

Shumë dëshira kalojnë, thoshte ajo,
Një valë e re vjen dhe kalon,
Por kjo që iku ishte e panjohur,
Një dëshirë autentike, të cilën s'do ta harroja kurrë.
Ishte më shumë se një ngjarje,
Më shumë se një ditë e thjeshtë,

more than an ordinary day,
it was a path begun without understanding,
but now it shines like an eternal light.

Forever, it will be a living memory,
an unreturnable journey,
a path that will never fade.
It was like a dream radiating,
a freedom of spirits that will remain forever,
a desire that escaped and,
in its escape, found itself,
a memory that can never be lost,
a road that will always move forward,
in the light of an authentic desire, without end.

Kruzë, across the Adriatic Sea from Malat to Santorini, Greece

Ishte një rrugë që kishte filluar pa kuptim,
Por që tani shndriste si një dritë e pashuar.

Përherë ajo do të jetë një kujtim i gjallë,
Një udhëtim pa kthim,
Rruga që nuk do të shuhej asnjëherë.
Ajo ishte si një ëndërr që shkëlqente,
Një liri e shpirtrave që do të mbetej përgjithmonë,
Një dëshirë që u arratis dhe,
Në arratisjen e saj, gjeti vetveten,
Një kujtim që kurrë nuk mund të humbasë,
Rruga që do të ecë përherë,
Në dritën e një dëshire autentike, pa fund

Kruzë, në detin Adriatik nga Malat në Santorini, Greqi

IF I WAS TIME

If I was time,
Every time you were late,
I'd cast you out of myself,
For delays always find you,
Even when you have plenty of time for everything.

If I were a deadline,
You'd never catch me.
You always lose me, neglect me,
And your soul lags behind,
How can I help you when I can't even help myself?

If I were the weather,
I'd upend your days,
When you rise for work with a hardened heart;
For you treat work as a hobby,
Or a burden weighing you down each morning.

If I were wine,
I'd intoxicate you so deeply,
That you'd no longer recognize yourself.
Then you'd come to me,
Amid the mistakes we'd correct together.

SIKUR TË ISHA KOHA

Sikur të isha koha,
sa herë të vonoheshe ti,
do të të nxirrja jashtë vetes,
se gjithnjë të gjen vonesa,
madje kur ke kohë plot për gjithçka.

Sikur të isha termin,
kurrë s'do të më kapje dot,
gjithnjë më humb, më lë pas dore,
e vonuar shpirti yt mbetet,
si të të ndihmoj, s'më del as vetja.

Sikur të isha moti,
do të të përmbysja çdo ditë,
kur ngrihesh për punë me zemër të ngurtë;
se ti punën si hobi e ke,
apo si peshë që të rëndon çdo mëngjes.

Sikur të isha vera,
do të të dehja aq fort,
sa të mos njihje as veten më.
Ashtu do të vije tek unë,
mes gabimeve që i ndreqim bashkë.

If I were the road,
I'd always lead you straight to me,
But why are you delayed at every turn,
When I wait for you where time stands still?

Yet here I am, simply who I am,
I cannot become weather or time,
Nor a road, nor wine,
Only to keep you near,
When you lose yourself in your own time.

Sikur të isha udha,
gjithnjë do të të çoja drejt meje,
por pse vonohesh në çdo kthesë,
kur të pres aty ku koha ndalet?

Por ja, që jam thjesht ky që jam,
nuk mund të bëhem as mot, as kohë,
as udhë, as verë,
vetëm që të të mbaj pranë,
kur ti humbesh në kohën tënde.

THE DUSK THAT SPOKE WITH LOVE

Dusk is always kind,
For the day begins there.
Its words, a silence without sound.

But this morning, it spoke differently,
As it parted the night from the day,
Love streamed through the clouds.

Its words floated on the wind,
Soft as the rustling of a forest,
A heart stirred awake from a dream.

Dusk and dawn together,
Like lovers in an embrace,
Spoke with love, eternally.

Erseka, Albania, July 21, 2024

MUZGU QË FOLI ME DASHURI

Muzgu gjithmonë është i mirë,
Sepse nis dita nga aty,
Fjalët e tij, heshtje pa zë.

Por ky mëngjes, ndryshe foli,
Teksa ndante natën dhe ditën,
Dashuria i përshkoi retë.

Fjalët i hodhi në erë,
Të buta si shushurimë e pyllit,
Një zemër u zgjuar nga ëndrra.
Muzgu dhe agimi bashkë,
Si dy dashnorë në përqafim,
Foli me dashuri, përjetësisht.

Ersekë, Shqipëri me 21 Korrik 2024

IN A CORNER OF TIME, I WAIT

Life is like an endless field,
Stretching far, from one side to the other,
Filled with countless crossroads,
Left, right, up, down,
Everyone passes, each at their own rhythm,
Yet the horizons remain open.

Time stretches mercilessly,
Without any warning.
Vast, so no one defines it,
People get lost on its shores,
And I wait, sitting in my corner.

I wait to confront it,
To count the courage I still have left,
To find the hopes time hasn't erased.
In a corner of time, I await farewells.

Time flows, but I don't follow,
I stay close to my shadow,
A silent corner, an unsaid word,
And in the end, a path with no return.
I wait. In waiting, I find my meaning.

Vienna, July 5, 2024

NË NJË QOSH KOHE PRES

Jeta është si një fushë e pafund,
E shtrirë larg, nga kjo anë në tjetrën,
E mbushur me udhëkryqe të pafundme,
Majtas, djathtas, lart, poshtë,
Të gjithë kalojnë, secili në ritmin e vet,
Por horizontet mbeten të hapura.

Koha shtrihet pa mëshirë,
Pa asnjë paralajmërim.
E madhe sa askush s'e përkufizon,
Njerëzit humbin në brigje të saj,
Dhe unë pres, ulur në qoshen time.

Pres të përballem me të,
Të numëroj guximet që më kanë mbetur,
Të gjej shpresat që koha s'i fshiu.
Në një qosh kohe, pres përcjellet.

Koha rrjedh, por unë s'e ndjek,
Ngjitur me hijen time mbetem,
Një qosh i heshtur, një fjalë pa thënë,
E në fund, një udhë pa kthim.

Pres. Në pritje gjej kuptimin tim.

Vjenë me 5 Kkorrik 2024

THE DAY HAS EYES, THE NIGHT HAS EARS

Old philosophies that never aged,
Like ancient leaves in the wind of thought,
Racing history with the gallop of a horse,
Leaving traces in every step that still breathe.

The day has eyes, clear as mirrors,
That perceive everything, from far to near,
They know colors, shapes, movements,
Yet often forget the depths of shadows.

The night has ears, sharp as silence,
That capture the sounds of hidden thoughts,
Hear the trembling of stars in the sky,
And whispers the day cloaks in noise.

And so, day and night take turns,
One sees, the other hears,
One asks, the other remembers,
One is light, the other depth,
Together, they form a limitless universe.

DITA KA SY, NDËRSA NATA KA VESH¹

Filozofi të vjetra që kurrë s'u plakën,
Si gjethe të lashta në erën e mendjes,
Me trokun e kalit i ranë vrap historisë,
Dhe në çdo hap lanë gjurmë që ende frymojnë.

Dita ka sy, sy të kthjellët si pasqyra,
Që pikasin gjithçka, nga largësia në afërsi,
I njohin ngjyrat, format, lëvizjet,
Por shpesh harrojnë thellësitë e hijeve.

Nata ka vesh, të mprehtë si heshtja,
Që kapin tingujt e mendimeve të fshehta,
Dëgjojnë drithërimën e yjeve në qiell,
Dhe pëshpëritjet që dita i mbulon me zhurmë.

E kështu, dita dhe nata ndërrojnë radhë,
Njëra sheh, tjetra dëgjon,
Njëra pyet, tjetra kujton,
Njëra dritë, tjetra thellësi,
Por bashkë, janë një univers që s'njeh kufi.

1 Thënie popullore shqiptare e përdorur në Dukagjin

Meanings, they choose no time,
Light and silence carry them alike,
In eyes and ears that never tire,
In the eternal rhythm of history.

Thus, philosophy never ages.
It is the eye that sees beyond horizons,
The ear that hears across epochs,
A memory suspended between light and darkness.

Istog, November 25, 2024

Kuptimet, ato, nuk zgjedhin kohë,
Drita dhe heshtja i bartin njësoj,
Në sy dhe në vesh që s'lodhen kurrë,
Në ritmin e përjetshëm të historisë.

Prandaj filozofia nuk plaket kurrë.
Ajo është syri që sheh përtej horizonteve,
Është veshi që dëgjon përtej epokave,
Një kujtesë që rri pezull mes dritës dhe errësirës.

Istog me 25 Nëntor 2024

IN THE ARMS OF THOUGHT

To understand the world, at first
I gathered the grand thoughts,
Those suspended like clouds over mountains,
Deep, vast, and heavy with the weight of questions.
I placed them in a corner of my soul,
Like foundation stones of an unformed structure.

But I did not leave the small thoughts behind.
They are the delicate threads that weave the fabric,
Projecting the world into a clear mosaic,
A ray of light in a dark space,
A drop of water that speaks of the ocean.
I took them, too, and placed them in the arms of thought.

Thought is powerful,
It bears the burden of great ideas,
Those that shift the course of history,
But also the weight of silent thoughts,
Illuminating the heart of a single person.
And thus, thought becomes a wide wing,
A space that carries everything I am.

NË KRAHËT E MENDIMIT

Që ta njoh botën, fillimisht

I mbledha mendimet e mëdha,

Ato që rrinin pezull, si retë mbi male,

Të thella, të gjera, të rënda nga pesha e pyetjeve.

I vendosa në një qoshe të shpirtit tim

Si gurë themeli të një ndërtese të paformuar.

Por mendimet e vogla nuk i lashë jashtë.

Ato janë fijet e imëta që endin pëlhurën,

Që projektojnë botën në një mozaik të qartë.

Një rreze drite në një hapësirë të errët,

Një pikë uji që flet për oqeanin.

I mora edhe ato dhe i vura në krahët e mendimit.

Mendimi është i fuqishëm,

Ai mbart mbi vete barrën e ideve të mëdha,

Të atyre që ndryshojnë rrokullimën e historisë,

Por edhe barrën e mendimeve të heshtura,

Që ndriçojnë zemrën e një njeriu të vetëm.

Dhe kështu, mendimi bëhet një krah i gjatë,

Një hapësirë që bart gjithçka që jam.

The wings of thought soar beyond boundaries,
Beyond time and space,
Constructing a narrative not yet written.
I am its architect,
And as I give it form,
I realize the universe is not outside but within me.

Thought has the power to carry pain and joy,
The power to demolish walls and build bridges,
The power to create peace amid inner wars.
And thus, bearing its burden,
I understand that every thought is a stone on my path.

On the wings of thought, I fly,
Not to escape the world,
But to view it from a different height of reason.
For only by flying can I see it fully,
Understand that details are part of the whole,
That every thought, whether big or small,
Is a thread that holds the world in balance.

Krahët e mendimit fluturojnë përtej kufijve,
Përtej kohës dhe hapësirës,
Duke ndërtuar një rrëfim që ende nuk është shkruar.
Unë jam arkitekt i tij,
Dhe ndërsa i jap formë,
Kuptoj se universi nuk është jashtë, por brenda meje.

Mendimi ka fuqinë të bartë dhimbje e gëzime,
Ka fuqinë të shembë mure e të ndërtojë ura,
Ka fuqinë të krijojë paqe në mes të një lufte të brendshme.
Dhe kështu, duke e bartur barrën e tij,
Kuptoj se çdo mendim është një gur në udhën time.

Në krahët e mendimit fluturoj,
Jo për t'u larguar nga bota,
Por për ta parë nga lartësi të tjera arsyen.
Sepse vetëm duke fluturuar mund ta shoh të plotë,
Të kuptoj se imtësitë janë pjesë e tërësisë,
Se çdo mendim, qoftë i madh a i vogël,
Është një fije që mban botën në ekuilibër.

I am the bearer of my thoughts,
A traveler soaring among the stars of ideas,
Until I complete my story,
And finally see the world built within me,
A world that needs no words,
For thought is its own narrative.

November 2022, on a flight from New York to Brussels

Unë jam bartësi i mendimeve të mia,
Një udhëtar që fluturon mes yjeve të ideve,
Deri sa ta përfundoj rrëfimin tim,
Dhe në fund, të shoh botën e ndërtuar brenda meje,
Një botë që s'ka nevojë për fjalë,
Sepse mendimi është vetë rrëfimi i saj.

Nëntor 2022, në avion New York – Bruksel

THE BREATH OF STILLNESS

How does stillness breathe?

A hidden wave in the depths of thought,

A sound not heard but felt,

Like the heartbeat of silence.

Stillness breathes through our need,

Through silences built upon lost words.

When does rest tire?

When time finds no place to pause,

No place to stop,

And the first breath becomes the last.

Rest tires under its own weight,

When respite becomes a burden to a restless mind,

When its pursuit is eternal.

FRYMËMARRJA E QETËSISË

Si merr frymë qetësia?

Një valë e fshehtë në thellësitë e mendimit,

Një tingull që nuk dëgjohet, por ndihet,

Si rrahja e një zemre që s'njeh zhurmën.

Qetësia merr frymë përmes nevojës sonë,

Përmes heshtjeve të ndërtuara mbi fjalë të humbura.

Kur lodhet pushimi?

Kur koha s'gjen më vend ku të ndalet,

Ku të pushoi

Dhe fryma e parë bëhet e fundit.

Pushimi lodhet në peshën e vet,

Kur prehja bëhet barrë e mendjes së shqetësuar,

Kur kërkimi i tij është i përjetshëm.

How long does nothingness last?

Forever, yet just a moment.

It is a flicker within an endless night,

A formless space that absorbs everything.

Nothingness endures as long as the mind questions it,

And vanishes when the final question falls silent.

Why does death not die?

Because it is immortal in itself,

A door that opens but never closes.

It stands in an intermediate state,

Like a river's flow that never dries,

A memory of all that has been and will be.

How do arrivals go?

They tread the quiet steps of tomorrow,

Arriving like clouds carrying invisible rain.

Arrivals head toward horizons,

Without return, without explanation, only promises,

Like a sun rising beyond tall mountains.

Sa gjatë zgjat asgjëja?

Përgjithmonë, por vetëm për një çast.

Është një shkreptimë brenda natës së pafund,

Një hapësirë pa formë që përthith gjithçka.

Asgjëja zgjat deri sa mendja të pyesë për të,

Dhe zhduket kur hesht pyetja e fundit.

Pse nuk vdes vdekja?

Sepse ajo është e pavdekshme në vetvete,

Një derë që hapet por s'mbyllet kurrë.

Ajo qëndron në gjendje të ndërmjetme,

Si një rrjedhë lumi që nuk shteron,

Një kujtesë e gjithçkaje që ka qenë dhe do të jetë.

Si shkojnë ardhjet?

Ato ecin në hapat e heshtur të së nesërme,

Vijnë si retë që mbajnë shiun e padukshëm.

Ardhjet shkojnë drejt horizonteve,

Pa kthim, pa shpjegim, vetëm me premtime,

Si një diell që lind pas maleve të larta.

And the simplest answer?

An ocean uncrossable by any vessel,

A wave lifting high and sinking low,

A space where answers become new questions.

But if one day, someone finds these answers,

Who will lose the questions?

Or do questions perhaps return to their origin,

A circle with neither end nor center?

In the breath of stillness,

Where rest, nothingness, death, and arrivals,

Are merely forms of a greater question,

The answer is never complete,

And perhaps that is the meaning of it all.

Luxembourg, January 12, 2018

E përgjigjja më e thjeshtë?

Një oqean që nuk kalohet lundrueshëm,

Një valë që të ngre lartë dhe të fundos njëherazi,

Një hapësirë ku përgjigjet janë pyetje të reja.

Por nëse një ditë, dikush i gjen këto përgjigje,

Kush do t'i humbasë pyetjet?

Apo mos ndoshta pyetjet kthehen në fillimin e tyre,

Një rreth që s'ka as fund, as qendër?

Në frymëmarrjen e qetësisë,

Ku pushimi, asgjëja, vdekja dhe ardhjet,

Janë vetëm forma të një pyetjeje më të madhe,

Përgjigja nuk është kurrë e plotë,

Dhe ndoshta kjo është kuptimi i të gjithave.

Luksemburg me 12 janar 2018

WHERE AWAKENINGS SLEEP

Love is vast, like that summit across,
To reach it, you must climb high on the mountain.
Wide as the sea, endless as a boundless road,
If life has meaning, plunge yourself deep into it.
For, my friend, you must now understand:
Is life love, or is love life, always in harmony?

For love and life, leave awakenings awake,
Do not worry about where they sleep.
Nor about the dreams that awaken silence in the dark,
For where they rest, light is born without fear.

Awakenings have no home; they are shadows stirring the soul,
They are dawns that never forget.
If mind and reason journey together,
Your time is pregnant with a new force,
From that force, a name is born—Love.

An explosion arrives like the voice of a clear sky,
Sweeping away clouds, without borders, without limits,
For love lives where awakenings sleep in peace.

KU FLENË ZGJUARJET

Dashuria është e madhe, si ajo maja përballë,
Që ta arrish, duhet të ngjitesh lart në mal.
E gjerë si deti, e gjatë si një rrugë pa fund,
Nëse jeta ka kuptim, zhyte veten thellë në të,
Sepse, miku im, duhet të kuptosh tani:
A është jeta dashuri, apo dashuria jetë, përherë në harmoni?

Për dashurinë dhe jetën, le zgjuarjet zgjuar,
Mos u shqetëso për vendin ku ato flenë.
As për ëndrrat që zgjojnë heshtjen në errësirë,
Sepse aty ku prehen, lindet drita pa frikë.
Zgjuarjet s'kanë shtëpi; janë hije që shpirtin trazojnë,
Janë agime që kurrë s'harrojnë.

Nëse mendja dhe arsyeja bashkë shkojnë,
Koha jote është shtatzënë me një forcë të re,
Nga ajo forcë, një emër merr – Dashuri.
Një shpërthim që të vjen si zë i një qielli të kthjellët,
E çon tutje re, pa kufi, pa cak,
Sepse dashuria jeton aty ku zgjuarjet flenë në paqë.

Who knows what is truer:

The sleep of the mind or the awakening of the spirit?

Or both together, in a dance of eternity,

Creating an infinite universe within themselves.

Thus, life and love are inseparable sisters,

Their twists and turns, mysteries the mind cannot unravel.

So walk, do not stop, dive your soul into the depths,

With every peak you ascend, new awakenings arise,

And where they rest, life learns to breathe.

Understand that love cannot be mere words,

But is the source of every breath we take,

A silent force that erases every divide.

Do not seek the end, for the end is the beginning,

And love does not sleep, it simply waits for you to see it.

As the moon waits for the night to shine,

So does your heart wait for a gentle voice,

To remind you: your awakenings sleep within you,

In the silent peace where love stays awake forever.

Sithonia, Greece, June 22, 2024

Kush e di se çfarë është më e vërtetë:

Fjetja e mendjes apo zgjimi i shpirtit?

Apo të dyja së bashku, në valle përjetësie,

Krijojnë një univers të pafund në vetvete.

Kështu, jeta dhe dashuria janë motra të pandara,

Kthesat e tyre, mistere që mendja s'i zbardh dot.

Prandaj, ec, mos ndalo, zhyte shpirtin në thellësi,

Në çdo majë që ngjitesh, zgjohen zgjuarjet e reja,

E aty ku flejnë ato, jeta mëson të frymojë.

Kupto që dashuria s'mund të jetë vetëm fjalë,

Por është burimi i çdo fryme që ne japim,

Një fuqi e heshtur që fshin çdo ndarje.

Mos kërko fundin, sepse fundi është fillimi,

E dashuria s'fle, veç pret që ti ta shohësh.

Ashtu si hëna pret natën për të ndriçuar,

Ashtu zemra jote pret një zë të butë,

Që të kujtojë: zgjuarjet e tua flenë brenda teje,

Në paqen e heshtur, aty ku dashuria rri zgjuar përjetë.

Sithonia, Greqi, me 22 Qershor 2024

ABOUT THE POET/TRANSLATOR

Acad. Prof. Jeton Kelmendi PhD

Poet, player, publicist, translator, publisher, a professor of university and academic.

Born in the city of Peja, Kosovo (1978), Jeton Kelmendi completed elementary school in his birth place. Later he continued his studies at the University of Pristina and received the degree of Bachelor of Arts in Mass communication. He completed

his graduate studies at the Free University of Brussels, Belgium, specializing in International and Security Studies. He finished his second master degree in diplomacy. Kelmendi did a PhD in the “Influence of media in EU Political Security Issues”. He is professor at AAB University College. He is active member of the European Academy of Science and Arts in Salzburg Austria. For many years he has written poetry, prose, essays and short stories. He is a regular contributor to many newspapers, in Albania and abroad, writing on many cultural and political topics, especially concerning international affairs. Jeton Kelmendi became well known in Kosova, after the publication of his first book entitled: “The Century of Promises” (“Shekulli i Premtimeve”), published in 1999.

Later he published a number of other books. His poems are translated in more than thirty-seven languages and published in several international Literature Anthologies.

He is the most translated Albanian Poet and well known in Europe. According to a number of literary critics, Kelmendi is the genuine representative of modern Albanian poetry. International critics and poets wrote for him a lot of article, considering him as great European poet. He is a member of many international cultural institutions, poetry clubs and is a contributor to many literary and cultural magazines, in different Languages around the world. The wisdom of his work in the field of Literature is based in the attention that he pays to the poetic expression, modern exploration of the text and the depth of the message. His Genre is focused more on love lyrics and elliptical verse intertwined with metaphors and artistic symbolism. Currently resides and works in Brussels, Belgium and in Pristina, Kosovo.

ALSO BY JETON KELMENDI

PUBLISHED WORKS:

1. "The Century Promises" ("Shekulli i Premtimeve"), 1999 (poetry)
2. "Beyond Silence" ("Përtej Heshtjes"), 2002 (poetry)
3. "If it is afternoon" ("Në qoftë mesditë"), 2004 (poetry) ISBN 978-9951-06-067-6
4. "Fatherland pardon me" ("Më fal pak Atdhe"), 2005, (poetry) ISBN 978-951-06-098-6
5. "Where are the arrivals going" ("Ku shkojnë ardhjet"), 2007 (poetry) ISBN 978-99956-29-33-5
6. "You arrived for the traces of wind" ("Erdhe për gjurmë të erës"), 2008 (poetry) ISBN 978-1447-87-502-4
7. "Time when it has time" ("Koha kurë të ketë kohë"), 2009 (poetry) ISBN 978-99956-29-33-5
8. "Wandering thoughts" ("Rrugëtimi i mendimeve") 2010 poetry ISBN 978-608-236-012-6
9. "The baptize of spirit" (Pagezimi i shpirtit) 2012 poetry
10. "I call forgotten things" (Thërras gjërat e harruara) 2013 poetry ISBN 978-9951-02-239-2
11. "An another coming" (Një ardhje tjetër) 2020, poetry ISBN 978-9951-764-26-1

PUBLISHED PLAYS:

1. "Mrs Word" ("Zonja Fjalë"), 2007 (Drama) ISBN 978-2373-56-059-6
2. "Play and anti-play" (Lojë dhe kundër lojë) 2011 Drama ISBN 978-298-281-19

POLITICAL SCIENCE:

- I. EU mission in Kosova after its independence 2010 USA. ISBN 978-1447-83-910-1
- II. Bad times for the knowledge 2011, Pristina Kosovo. ISBN 978-132-61-651-4-7
- III. NATO-EU missions, cooperative or competitive 2012, Tirana Albania. ISBN 978-1-291-19976-5
- IV. Media Influence in Security Politics in EU, 2016, Brussels, Belgium.
- V. Media influence in Kosovo change politics 2022, Pristina Kosovo.
- VI. Patching the hopes of citizens, publicistica 2023, Pristina Kosovo. ISBN 978-9951-764-74-2

BOOKS TOGETHER WITH OTHER AUTHORS:

1. Conceptualising Indian Writing in English by Vinod Bhatt, Dev Brat Gupta and Jeton Kelmendi. 2022, Pristina Kosovo. ISBN 978-9951-764-72-8
2. An Insight on English Language Teaching by Dev Brat Gupta, Vinod Bhatt and Jeton Kelmendi, published 2023, Pristina Kosovo. ISBN 978-9951-764-77-3
3. A perspective on English Language Teaching by Vinod Bhatt, Jeton Kelmendi and Dev Brat Gupta, published 2023, Pristina Kosovo. ISBN 978-9951-764-78-0
4. Culture experimentation in literary writing by Dev Brat, Vinod Bhatt and Jeton Kelmendi, published 2023, Pristina Kosovo. ISBN 978-9951-764-79-7
5. Literature and gender by Jeton Kelmendi, Dev Brat Gupta and Vinod Bhatt, published 2023, Pristina Kosovo. ISBN 978-9951-764-80-3
6. Culture, gender and society in literature by Dev Brat Gupta, Vinod Bhatt, Jeton Kelmendi and Poonam Nigam Sahay 2024. ISBN 978-9951394-05-5

SCIENTIFIC PAPERS:

1. Perceptions and Experiences of the Media's Role in the Growth of Political Populism in Kosovo. Jeton Kelmendi, Fadil Lekaj, Venet Shala, Morve Roshan K., Elmedina Shuajibi. SCOPUS <https://www.richtmann.org/journal/index.php/jesr/article/view/13969>
2. Muslim women's identity in Orhan Pamuk's Snow Roshan K. Morve, Jeton Kelmendi, Charmhun Jo. SCOPUS <https://www.tandfonline.com/doi/full/10.1080/13530194.2024.2394047>
3. Exploring Perspectives: The Virtual Classroom's Impact on Student Achievement from the Viewpoints of Both Students and Teachers Kyvete Shatri, Jeton Kelmendi. SCOPUS https://www.researchgate.net/publication/374367893_Exploring_Perspectives_The_Virtual_Classroom's_Impact_on_Student_Achievement_from_the_Viewpoints_of_Both_Students_and_Teachers
4. New Media Advertisement and Subsequent Effects on Purchase Intention of Consumers: An Empirical Study Jeton Kelmendi, Vinod Bhatt, Dev Brat Gupta, Gajendra Sirohi, Resul Sinani. SCOPUS <https://ijor.co.uk/ijor/article/view/5150>
5. GENERAL MANAGEMENT The influence of organizational culture and communication on leadership style Jeton Kelmendi, Venet Shala, Dijamant Krasniqi, Agim Beqiri SCOPUS https://www.researchgate.net/publication/380483952_GENERAL_MANAGEMENT_The_influence_of_organizational_culture_and_communication_on_leadership_style
6. Inequalities in the labour market: A legal perspective on causes and solutions Agim Beqiri, Jeton Kelmendi, Venet Shala SCOPUS <https://sls-journal.com.ua/en/journals/tom-7-1-2024/nerivnist-na-rinku-pratsi-yuridichny-poglyad-na-prichini-ta-shlyakhi-virishennya>
7. Social media use and the level of stress during the covid-19 pandemic in Kosovo Jeton Kelmendi, Delvina Beka,

Isa Spahiu. Journal of Positive School Psychology 2022, Vol.6, No.4, 2064-2073.

8. Government's politics for higher education in Kosovo Jeton Kelmendi international multidisciplinary scientific conference on social sciences and arts sgem 2015 том 1.2. Sofia, 2015 <https://www.elibrary.ru/item.asp?id=43046752>
9. Influence of Media in EU political security issues Jeton Kelmendi https://scholar.google.com/citations?view_op=view_citation&hl=en&user=TI_aY2EAAAAJ&citation_for_view=TI_aY2EAAAAJ:YsMSGLbcyi4C
10. The impact of leadership on organizational performance Venet Shala, Halil Bajrami, Jeton Kelmendi, Shaip Bytyci https://www.researchgate.net/publication/383395404_The_impact_of_leadership_on_organizational_performance
11. Theory of conflicts – microtheories Agim Beqiri, Jeton Kelmendi, Venet Shala <https://journals.unite.edu.mk/Abstract?AId=1208&DId=2770>
12. The corporate strategy of increasing the visibility of websites by implementing digital marketing Shaip Bytyci, Jeton Kelmendi, Venet Shala, Ervin Myftaraj <https://learning-gate.com/index.php/2576-8484/article/view/2532>

PUBLISHED WORKS IN FOREIGN LANGUAGE:

1. “Ce mult s-au rărit scrisorile” (“Sa fortë janë rralluar letrat”); published in Romanian Language.
2. “A respiration” (“Frymëmarrje”); published in India ISBN 978-1447-86-550-6
3. “Dame parol,” drama; published in French ISBN 978-237-3560-59-6
4. “comme le commencement est silencieux” (“When start the silence”), poetry; Paris, France ISBN 978-2296-13-724-0
5. “ΠΟΥ ΠΑΝΕ ΟΙ ΕΡΧΟΜΟΙ” (“Where go the comings”), Poetry in Greek; Greece ISBN 978-1471632723
6. “Wie wollen” (“Si me dashtë”), poetry; Germany ISBN 978-144-78-3770-1
7. Frau Wort (Miss word) drama Germany ISBN. 978-1471-66-932-3
8. A Palavra Evitou o Silêncio/(Words crosses the silence) 2009, Brazil
9. Nasil sevmeli (Si me dashtë) poetry Turkey ISBN 978-1447-839-00-2
10. HA BEPXIB'Î ЧАСУ (In the bigening of time) poetry Ukraine ISBN 978-6175-17-124-0
11. How to reach yourself Poetry in USA. ISBN 978-1447-83-827-2
12. в зените времени истлевшего (A vers on top of the time gone) Poetry Russia. ISBN 978-966-1642-98-9
13. 34□□□ (34 poemus) poetry China. ISBN 978-0-9637599-6-2
14. “فـذلل لـصـاـوـفـ” (Elliptical dots) Poetry in Egypt ISBN 978-977-283-390-0
15. Pensamientos del Alma (Thoughts of the spirit), poetry Spain 2014 ISBN 978-1093-93-860-9
16. رادجلال لخد مالحأ (Dream between the wals) Poetry Cairo, Egipt 2014. ISBN 978-9777-51-488-0
17. Xewnên di dîwêr de (How to love) poetry Kudristan-Turkey 2015 ISBN 978-1326-26-876-3
18. Cómo Llegar A Ti Mismo (How to love) poetry Argentina 2015 ISBN 978-1326-28-511-1
19. Com Retrobar-Se (How to love) poetry Catalonia 2015 ISBN 978-132-6249-11-3
20. Prescurtarea departarilor (Shortening distances), poetry Romania, 2016 ISBN 978-6067-03-757-9
21. Rănila cuvântului (Plagët e fjalës) poetry Moldavia 2018 ISBN 978-9975-59-163-8
22. □□□□□ (Thoughts Hunt the Loves) poetry Taiwan 2018. ISBN 978-024-407-326-8
23. wybrane wiersze (Selected poems) Poetry in Polish, Poland 2018. ISBN 978-024-437-154-8
24. Düşünceye götüren misralar (How to know) Turkish Turkey 2018. ISBN 978-605-914-878-8
25. ДИВЉА ЋУТАЊА (Wild silence) Serbian, Serbia Belgrade 2018. ISBN 978-9774-571-2
26. Daba Ljubavi (Eatg of love) Montenegrin, Montenegro Podgorica 2018. ISBN 978-9940-58-945-5
27. Судбински простор (destiny space) poetry, Macedonia 2018.
28. El significado es otro (Meaning is different), poetry Boenos Aeros Agikentinë. ISBN 978-987-3963-70-4
29. Tra realtà e sogno (Between the reality and dreams) Italy 2019. ISBN 978-88-992-2-448-6
30. Pensamentos em busca dos amores (Thoughts in search of love, 2019 ISBN 978-1093-93-860-9
31. Čas ljubezni (Love moments) Slovenia, 2019. ISBN 978-9619-45-248-6
32. Savaş zamanında eşq (Love in war time) Azerbaijan 2019.
33. Keserü kávé (Bitter coffee), Hungarian, Budapest, 2019. ISBN 978-6156-033-00-0
34. Pfungua dzinovhima vadiwa, (Thoughts Hunt the Loves), Shona, mangiage, Zimbawe 2019. ISBN978-1779-064-90-5
35. Antidrom (Antidream), Norwegian Oslo 2019. ISBN 978-82-560-2146-8
36. L'Age mythique (Age mythic) Paris 2020. ISBN 978-2-343-19440-0
37. L'età mitica (Mosha mitike) Milano, Itali ISBN 978-16-735-471-3-9
38. Hayat İçimde Yaşiyor (Life lives in me) Istanbul Turkey 2021. ISBN 978-605-7513-54-0
39. Prescurtarea depărtărilor (Abreviation of distances) Craiova Romania 2021. ISBN 978-606-7037-57-9
40. Cinta di musim perang (Love in war time) Malaysia 2021. ISBN 978-967-0626-57-4
41. □□□□□ (Love finds itself everywhere) China 2021. ISBN 978-0-206-45682-5
42. вдали от себя (away from myself) Saint Petersburg Russia 2021. ISBN 978-5-91844-197-8
43. Nella casa dell' anima (in the house of the soul) Taranto Italy 2021. ISBN 978-88-338-7-374-9
44. Love finds itself everywhere (India) 2022 ISBN 978-81-8253-893-1
45. Tvoje Ďaleké Zore (Your far zone) Bratislava, Slovakia 2022. ISBN 978-80-89856-15-2
46. La vida vive en mí (Life lives on me), Columbia 2022. ISBN 978-958-49-8221-6

47. מוקם לכב המצע תאצומ הבהא (Love finds itself everywhere) Telaviv Israel 2023. ISBN 978-965-93061-5-2
48. یا ادم آوت و دتسه یار نم (I am a way and you are come) Teheran, Iran 2023. ISBN 978-6-003-72750-2
49. Irgendwo im nirgendwo (Somewhere in nowhere) Germany 2023. ISBN 978-3-947911-90-5
50. □□□□□□ □□ □□□ (I am waiting for your) Yerevan Armenia 2023. ISBN 978-9939-78-292-8
51. Love in a time of war (Dashur në kohë lufte) New York USA 2023. ISBN 978-0-98340-990-8
52. Ott a szerelem mindenütt (Love is everywhere there) Budapest 2024. ISBN 978-615-6395-31-3
53. Quando dormono I risvegli (When the awakenings sleep) Italy 2024. ISBN 979-887-1107-98-0
54. Láska nachází sama sebe (Love finds itself) Prague Czech 2024. ISBN 978-80-908915-1-7

BOOKS TRANSLATED BY JETON KELMENDI

1. Plagët e bukurisë by Athanase Vantchev de Thracy (France), translated from French together with Gjovalin Kola. ISBN 978-99956-90-25-0
2. Hijet e dritës by Skënder Sherifi (Belgium), translated from French. ISBN 978-1470-949-51-8
3. Gjuha e botës (International Poetry Anthology) (10 poets from 10 countries) translated from English and French. ISBN 978-1291-583-48-9
4. Sheshi i shikimeve (International Poetry Anthology) (13 poets from 13 countries) translated from English. ISBN 978-1326-1429-33
5. E di kush je by Erling Kittelsen (Norway), translated from English. ISBN 978-9951-559-1
6. Emrimi i gjërave by Zhang Zhi Diablo (Chine), translated from English.
7. Vetmia e erës by Bill Wolak (USA), Traslated from English. ISBN 978-1-326-77766-1
8. Një foto e thurjes së Botës nga Zhang Zhi Diablo, poezi përkthyer nga Anglisht. ISBN 978-1-326-45353-1
1. Trokas në mendjen tënde by Alicja Kuberska, Poland, translated from English.
2. Tingujt e Mendimeve by Lee Kuei-shien, Taiwan. Translated from English.
3. Kam mësuar ca gjëra by Ataol Behramoglu, Istanbul. Translated from English.
4. Pakti im – Testament by Ernesto Kahan, Telaviv, translated from English.
5. Rreth dy botëve by Maria Miraglia, Italy, translated from English.
6. Destinacioni by Fernando Rendon (Kandidat NOBEL), translated from English.
7. Amplituda e probabiliteteve nga Laura Garavaglia, translated from English and French.
8. Rreth dy botëve, by Maria Miraglia, translated from English.
9. Regjister i shkruar nga domethënia by Tendai Rinos Mwanaka, translated from English.
10. Pyllezimi- Dystopia by Saso Ognanovski, translated from English.
11. Vargu i thyer (Broken string), by Maria Samiero do Barroso, translated from English.
12. The waight of wish by Luan Maloku, translated from Albanian to English.
13. I feel you so close by Luan Maloku, translated from Albanian to English.
14. Anthem of quiet thoughts by Bujatr Tafa, translated from Albanian to English. ISBN 978-9951-764-14-8
15. Thoughts hunt the loves by Jeton Kelmendi, translated from Albanian to English.
16. Genocide by Ernesto Kahan and Taiko Youriko, translated from English to Albanian. ISBN 978-9951-764-51-3
17. Leximi i gjërave të heshtura nga Klára Hůrková translated from English. ISBN 978-9951-394-02-4
18. Twenty years silence by Bora Balaj, novel translated from Albanian to English. ISBN 978-8182-53-921-1
19. Nuk kam kohe per enderra by Maria Miraglia, translated from English to Albanian.
20. Biblioteka e shpirtit by Rahim Karim Karimov, translated from English to Albanian.
21. Ndermjtesi i mendimeve by Erling Kittelsen, translated from English to Albanian.
22. Parajsa nuk eshte nje ordike by Chris Lawrence, translated from English to Albanian.
23. On Syndays do not call me by Lulzim Tafa, translated from Albanian to English. ISBN 978-81-825-3-903-7
24. Mergimi dhemb by Julio Pavanetti,, translated from English to Albanian.
25. Himni i dashurisë by Metin Cengiz, translated from English to Albanian. ISBN 978-9951-764-54-4
26. Fotoja e errësirës by Umid Najjari, ranslated from English to Albanian.
27. Thirsty time by Engjell I. Berisha, translated from Albanian to English. ISBN 978-8182-53-957-0
28. Cdo ëndërr ofron dy pasyra by Bill Wolak, transmatd from English.
29. Një sfinks guri by Claudia Piccinno, translated from English. ISBN 978-9951-764-65-0
30. Pezazhet e brendshme by Nicole Laurent-Caterice, translated from French to Albanian. ISBN 978-9951-764-71-1
31. Simfonia e papërfunduar by Duan Guang'an, translated from English to Albanian. ISBN 978-9951-764-69-8
32. Drita e ditëve të zakonshme by Kristine Doll, translated from English to Albanian ISBN 978-9951-394-01-7
33. Autoportret i vargut by Laure Cambau, translated from French to Albanian
34. Lirë për tëjetur by Elisabette Bagli, translated from English to Albanian. ISBN 978-9951-764-82-7
35. Vingt ans de silence by Bora Balaj, translated from Albanian to French.
36. Duke tërhequr durimshëm vesë nga errësira by Klára Hůrková, translated from English
37. Zgjerimi i kohës by Sultan Catto, translated from English
38. Rrënjët e realitetit by Sultan Catto, translated from English
39. Fytyra e kohës by Stanley H. Barkan, translated from English ISBN 978-9951-764-85-8

40. Përshëndetje errësirë by Gino Leineweber, translated from English. ISBN 978-9951-764-89-6
41. Fara e shpirtit by Carolyn Mary Cleefeld, translated from English.
42. Katarët by Sandor Halmosi, translated from English.
43. Kravata e villonit by Attila F. Balazs, translated from English.
44. Ekuacione të pazgjidhura nga Shoshana Vegh, poezi përkthyer nga Anglisht. ISBN 978-9951764-70-4
45. Klarinetë diellore (Ukrainian poetry anthology) translated from French. ISBN 978-9951-764-91-9
46. Në krahët e gjakosur të një dashurie by Hasan Erkek translated from French. ISBN 978-9951-394-18-5
47. Një letër e hapur by Gagik Davtyan, translated from English. ISBN 978-9951-764-96-4
48. Out of time we live those days by Jeton Kelmendi, translated from Albanian. ISBN 978-8182-539-60-0
49. Thirsty time nga Engjëll I. Berisha, përkthyer në Anglisht. ISBN 978-8182-539-57-0

BOOKS FOR JETON KELMENDI'S LITERATURE

1. "Poeti Shqiptar" sipas studiuesve të huaj dhe vendas by Dr. Irena Gjoni (book in original and translated in Albanian version) 2014 ISBN 978-99943-0-3442-7
2. "Codul meu pentru maine" by Acad. Costandin Barbu. Published in Romania 2022. ISBN 978-606-41-2107-3
3. "The power of the word in Jeton Kelmendi's literature" by Dr. Morve Roshan K, Published in India 2023. ISBN 978-9951-394-12-3

INTERNATIONAL MEMBERSHIP:

- Member of the Academy of Science and Arts of Europe, Salsburg, Austria.
- Member of the World Academy of Art and Culture, California, USA.
- Member of the Association of Professional Journalists of Europe, Brussels, Belgium.
- Member of the Academy of Science, Arts and Literature of Europe, Paris, France.
- Member of the Academy of Science and High Education of Ukraine, Kiev, Ukraine.
- Member of International PEN club Belgian Francophone, Brussels Belgium.
- Honorary member of Academy Internacional "Mihai Eminescu", Romania.
- Member of Euro-Azia Writers Union, Turkey.
- Member of Academy Tomitana, Romania.
- Member of the Federation of the World Culture and Art, Society. Singapore.
- Member of the Academy of Sciences and Arts 'Kulin Ban' of Bosnia and Herzegovina, Sarajevo.

INTERNATIONAL AND NATIONAL AWARDS:

- I. Doctor Honoris Causa of the Institute of Ukrainian and Caucasian studies at the Ukrainian Academy of Sciences 2012.
- II. Doctor Honoris Causa of Universidad Nacional Del Este, Paraguay 2017.
- III. SOLENZARA Prestigious International Award, Paris, France 2010.
- IV. International Prize "Nikolaj Gogol" Ukraine 2013.
- V. International Prize "Alexander the Great" Greece 2013
- VI. National Poetry book prize MITINGU, in Gjakova, Kosovo 2011.
- VII. International Prize "World Poetry" third prize in Sarajevo, Bosnia and Herzegovina 2013.
- VIII. "Translator of the year 2013", in China 2013.
- IX. International Prize "Mather Teresa" for humani in poetry, Gjakova Kosovo. 2013
- X. International Prize "Ludwig Nobel" of Udmurtian PEN Club, Udmurtu, Russia 2014
- XI. International Prize "Mihai Eminescu" Romania, 2016
- XII. International Prize "Poet of the year 2016", Sofly International literature foundation 2017.
- XIII. International Prize "World Icon for Peace", from the World Institute for Peace, Nigeria, 2017.
- XIV. International Prize "World Literature", in Kazakhstan, 2017.
- XV. Ambassador of Peace by the World Institute for Peace. 2017.
- XVI. International Prize "Prize of the Academy", European Academy of Arts, Sciences and Literature, Paris 2018.
- XVII. International "Matthew Arnold Award", India 2018.
- XVIII. International Prize "Special Ganadores del concurso", Bolivia 2019.
- XIX. Doctor Honoris Causa from the University Constandin Stere, Chisinau Moldova 2019.
- XX. International Neruda Awards, Taranto Italy 2019.
- XXI. World big name in literature, Mongolia, 2020.
- XXII. Doctor Honoris Causa from Theological Institute mission the Last Trumpet, Brazil 2020.
- XXIII. 'Great Personality Award 2020' from World International Forum for Peace, India 2020.
- XXIV. Prize the best poetry book 2020, Kosovo 2020.
- XXV. International prize "Henrich boll" Germany 2022.
- XXVI. International First Awards Dante Aligeri, Rome Italy 2022.
- XXVII. Medal from Cross-Cultural Communication and Salem State University, USA 2023.
- XXVIII. Title «Azem Shkreli» from the city of Peja Kosovo, 2023.
- XXIX. Presidential Medal from the World Poetry Congress, Rome, 2023.
- XXX. Special award in Como Italy 2023.
- XXXI. Premio internazionale di poesia POSEIDONIA-PAESTUM, Paestum Italy 2023.
- XXXII. Premio Internazionale si poesia "Leopold Sedar Senghor", Milano Italy 2023.
- XXXIII. International Award of PEN Hungaria, Budapest 2024.
- XXXIV. International Award "Gold award" Constanta Romania 2024.
- XXXV. International Award "Corone Ovidius" Academy Tomotana, Constanta Romania 2024.
- International Award "Cocosul" Sculpture of Bacusi, the Romanian famous artist 2024.

ABOUT THE ARTIST

Mia Barkan is an Artist, Art Therapist, Educator, Poet, and Author of Freya's Tears, Tea with Nana, and My Sacred Circle Mandala Journal. Mia's works have been published and exhibited worldwide. Mia is the mother of two daughters residing on Long Island, NY.

